This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

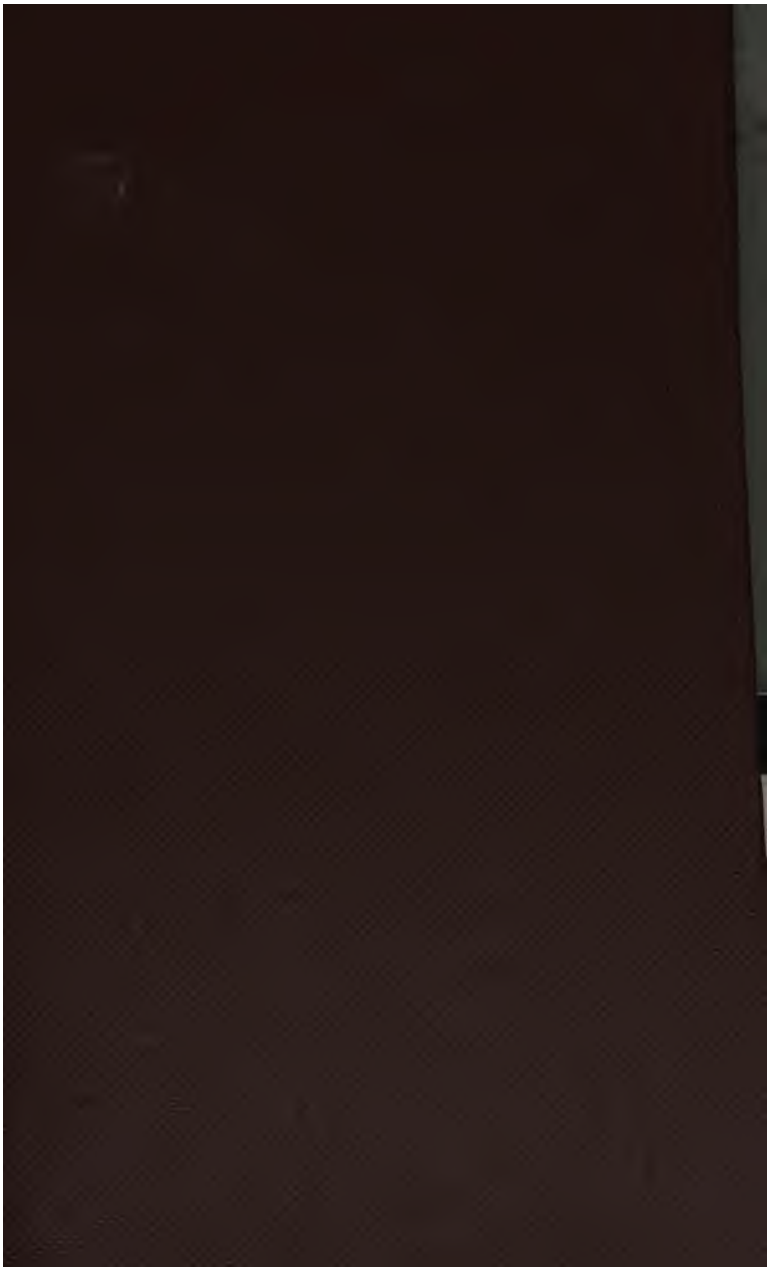

106 b. 23

C. Hostrups

Komedier.

Første Bind. — Anden Udgave.

Kjøbenhavn.
F. H. Eibes Forlag.
Trykt hos Nielsen & Lydiche.
1876.

106.6.23

LIBRARY OF THE TAYLOR INSTITUTION
UNIVERSITY
25 NOV. 1932
OF OXFORD

Indhold. I. Bind.

Gjenboerne ..... Pagn. 3.
En Spurv i Tranebands ..... — 149.
Intrigerne ..... — 293.
Soldaterløier ..... — 337.
Familietviſt ..... — 409.

Gjenboerne.

Sangſpil.

(1844.)

Perſoner.

Klint, Basalt, } Kontubernaler. } Regenſianere.
Klemme, Mediciner. } Regenſianere.
Søren Torp, Theolog. } Regenſianere.
Hutter, Juriſt. } Regenſianere.
Flere Regenſianere.
En Skomager.
Smidt, Kobberſmed.
Madam Smidt, hans Kone.
Rikke, hans Datter.
Amalie, hans Søſterdatter.
Madſen, Mikkel, Lars, } hans Svende.
Løjtnant v. Paddinge.
To Spidsborgere.
En Opvarter.

Første Akt.

Et Værelse paa Traktørstedet Christian Firtal.

Første Scene.

To Spidsborgere sidde med Snapse og Øl.

Første (drikker).

Naa det er da kjønt, at du ikke ogsaa er gaaet ind i disse herfens Maadelighedsindretninger. Der er nu Christen Hanfen, du veed — han, Ligvognskudfken — han har nu i en Snes Aar hver Formiddag kommet herop og faaet fig fin Dram og fin Skive Oft, men hvad mener du? nu har den gamle Somikkel paa en Gang faaet Samvittighed og er gaaet over til Maadeligheden.

Anden.

Hvad figer du? han Christen, der kjører med Ligvognen, det var da Satans! men hvem har forlokket ham dertil?

Første.

Aa det er fgu den Kjælling, det tør jeg bande paa, for hun er nu bleven faa grumme højbenet, fiden han er kommen til at kjøre med den Fløjels.

Anden.

Ja min Kone puffer ogfaa til mig hver Gang *jeg tager mig en Sopian*, men det regederer jeg inte

paa, for jeg har nu selv gjort min Betænksomhed derover, og der er sgu ingen Rimelighed i den Ting. Hvad siger du?

Første.

Nej vist ikke!

Anden.

Nej, ser du, jeg ræsonnerer nu som saa: naar de vil betale mig honnet, for at jeg skal drikke en Sopken mindre, saa vil jeg betænke mig derpaa; men naar de baade forlanger, at jeg skal lade være at drikke — naturligvis til Maade — for jeg drikker aldrig mere, end som at jeg kan passe Værkstedet — naar de baade forlanger det, og saa tilligemed at jeg skal betale dette hersens Kontinent, saa er det sgu en urimelig Tale.

Første.

Ja vel! men tro du mig, det er inte andet — men inte mine Ord igjen — (hviskende) det er inte andet end den rene Kabale.

Anden.

Kaba — hvad siger du? jeg hørte inte rigtig.

Første.

Det er Filureri, min Bro'r! For saadan sagde han Søren Luft, Brændevinsmanden, og han veed det, for han er jo selv emplaseret i Sagen; hør, Per, sagde han, det er inte andet end den rene Kabale.

Anden.

Skulde det være?

Første.

Jo, sagde han, for det er naturligvis Vintapperne, der har stukket Hovederne sammen for at

trække Næringen til sig. Men naar man lever i et Land, skal man sgu ogsaa drikke Landets Produkter, og meget heller end jeg vil ligge og fedte i Vinen, vil jeg gaa ind i den totale Rungeneringsanstalt eller tage derud paa Klampenberg og drikke Vand, for saa bliver Pengene dog i Landet. Men Død og Plage! nu maa jeg nok afsted.

Anden.

Hvad, vil du gaa nu allerede? hvad haster det?

Første.

Jo for jeg skulde hen og have mig en Billet til den italienske Opera.

Anden.

Hvad Satan! gaar du i den italienske Opera?

Første.

Ja jeg gik derhen i Søndags, for mine Tøse er rent gaaet fra Snøvsen derover, og hør, veed du hvad, det er inte saa tosset, det er sgu ærlig sine tre Mark værd.

Anden.

Saa, er det virkelig? men kan du da forstaa hvad de siger?

Første.

Nej, det kan jeg ikke.

Anden.

Er det da kanske deres Trimulanter, du løber efter?

Første.

Nej gu er det ikke nej, for det kan mine Tøse gjøre ligesaa godt.

Anden.

Men hvorfor gaar du da derhen?

Første.

Jo det skal jeg sige dig, det er for deres Gebærder. Aa de Gebærder, de er Penge værd, dem skulde du bare se. Deroppe paa det kongelige Theater, der gaar de omkring ligesom andre Mennesker, og det gjør de meget naturlig, men det er det bare Vand mod Italienerne, for, naar de først begynder, saa farer de om og skaber sig og sparker ud med Bagbenene og river sig i Haaret, saa man kan grine sig ihjel derover. Ja man skulde næsten forsvære, at det var rigtige, levende Mennesker, men det er netop Kunsten.

Anden.

Hør, bi nu lidt, og lad os faa en Sopken til.

Første.

Aa ja, lad gaa! (raaber) Lars!

Gyvarter (udenfor).

Høj!

Første.

Hør du! lad os faa to og en halv, to rigtig krabate Skandinaver!

Anden Scene.

De Forrige. Klint.

Klint (ud af Døren).

Men lad mig faa det lidt snart!

Første.

Naa der har vi jo Studenten.

Anden.

Hvem er det?

Første.

Det er en flink lille Fyr, der somme Tider kommer

her op. — Naa god Dag, Hr. Student! kom og sæt Dem her hos os!

Klint (sætter sig).

Tak! naa hvorledes morer De Dem saa i skandinavisk Selskab?

Første.

Aa Død og Plage! hvor det er dejligt!

Anden.

Hvad er du i det skandinaviske? hvad gjør du der?

(Opvarteren bringer Mad til Klint og Øl og Brændevin til de andre).

Første.

Aa jeg er alle Vegne, for man skal dog kunne sige, at man er med. Men det koster mig rigtig nok en god Skilling mellem Aar og Dag. Ser du, for det første er jeg Skandinav, og saa er jeg i Trykkefriheden.

Anden.

Naa saa du er ogsaa deri? hør, hvad er det egentlig for noget?

Første.

Aa det er — ja jeg veed det sgu egentlig ikke, og der er heller ikke meget ved det, men det er ogsaa grumme billigt. Og saa er jeg i Læseforeningen, og saa er jeg i Industriforeningen?

Anden.

Er du ogsaa i Industriforeningen?

Første.

Ja naturlig — og saa er jeg Slesvigholstener?

Klint.

Hvad, er De Slesvigholstener?

Første.

Ja jeg er inde i dette herſens ſleſvigſte Kommers,

og det skal jo ogsaa være det fornemmeste af det altsammen.

Anden.

Hør, veed du hvad, Peer, det skulde du inte.

Første.

Aa sikken Snak! hvorfor skulde jeg inte?

Anden.

Nej det skulde du inte, for du kan tro mig, med det Væsen og de Anstalter bliver du ikke anset paa højere Steder?

Første.

Det bliver jeg sgu heller ikke alligevel; er du kanske anset paa højere Steder?

Anden.

Aa sikke noget! men du skal holde dig ved din Handtering og huske paa, at du kun er Øltapper.

Første (vred).

Ja men er jeg Øltapper, saa er du en gammel Svinepels, der har du min Mening.

Anden (hidsig).

Hvad — er jeg en Svinepels, siger du?

Første.

Ja gu er du saa! (til Klint) Ikke sandt?

Klint.

Ja den Kategori bruge vi ikke paa Regensen; vi vilde kalde ham en Filister.

Første.

Ja det er rigtigt! nu kan du selv høre, Christoffer, at du er en Filister.

Anden.

Aa du er ligesaa meget Filister, som jeg.

Første.

Nej hør, Christoffer, nu skal du bruge Rœsonlighed, for ellers faar du sgu Prygl.

Anden.

Vil du give mig Prygl?

Første.

Ja det vil Død og Plage jeg (slaar Klint paa Skulderen).

Klint (springer op).

Naa for Pokker! vil De nu være ordentlige! er det en Maner for dannede Mennesker?

Anden.

Dannede Mennesker? sagde De dannet Menneske?

Klint.

Aa lad nu være at skrige saa forbandet! ellers bliver De kastet paa Døren.

Anden.

Kastet paa Døren? hvem vil kaste mig paa Døren?

Første.

Vil ingen anden, saa vil sgu jeg.

Anden (indædt arrig).

Vil du kaste mig paa Døren? Nej du kan spare dig det. (Gaar henimod Døren) Dannet Menneske! hm! det kan De selv være — jeg er inte mere dannet Menneske end som De. Men jeg griner af jer — gjør jeg — jeg griner af jer — hœ, hœ, hœ! (gaar).

Første.

Nej sikken en Kjœltring! — jeg syntes, han grinte af mig.

Klint.

Ja han gjorde faamænd.

Første.

Grinte han virkelig? Godt! han skal faa noget at grine af. Hm hm! (gaar hen til Døren) Men er De ogsaa vis paa, at han grinte?

Klint.

Ja vist er jeg vis paa det.

Første.

Godt! — naa saa han grinte? — Godt! (gaar).

Tredie Scene.

Klint.

Skulde han være gaaet efter ham? Jeg kan dog ikke tro det. (Seer ud af Vinduet) Ja, Christoffer farer rigtignok i stor Hast op ad Vimmelskaftet — og der kommer den anden — ja jeg tænkte det nok! han har allerede glemt sine hævngjerrige Planer og gaar ganske langsomt og sindigt over Torvet. O det er dog nogle dejlige Folk! og det er et dejligt Hus, dette Christian Firtal, Perlen for alle Ølhuse, hvor den velsignede usminkede Spidsborgerlighed har fundet et Asyl i denne polerede Verden.

Mel. Fr. Ep. 31.

1.

Paa Knejper just ikke jeg sværmer:
dog her kommer jævnlig jeg hen,
naar Maanedens Midte sig nærmer
og Pengenes Ende med den.
For naar man ej lider at snylte
og dog har sin Middagsmad kjær,
saa ta'r man for sex Skilling her
sin Grisesylte.

2.

Har jeg ſaa min Sult honoreret
og bragt den til Tavshed omtrent,
ſaa bliver Desſerten ſerveret,
og den er iſær excellent.
Den finder man ej hos Miniſtre,
nej her kun man nyder komplet
den koſtbare, koſtbare Ret
af danſke Filiſtre.

3.

Saa gjør da, I ſmægtende Ganer,
paa Amagertorv en Viſit!
Hver faſtende Regenſianer
kan faa Rariteterne frit.
Men tys! alt nogen jeg hører,
ſaa hen til mit Bord i Galop!
(ſætter ſig. Med Hensyn til de indtrædende)
Jeg æder, jeg æder dem op
med Øjne og Ører.

Fjerde Scene.

Flint. Madſen. Løjtnant v. Puddinge.

Løjtnant.

Tak ſkal De have! Det var en ſand Fornøjelſe at ſpiſe heroppe. Og Aalen havde en overmaade ren Smag. Jeg tør bande paa, den Aal er fra Stadsgraven.

Madſen.

Saa?

Løjtnant.

Jo jeg kjender de Aal fra Stadsgraven, dem har jeg fiſket mange tuſinde af. — Men hvor er det, De fører mig hen? Jeg troede, vi ſkulde gaa hjem.

Madſen.

Jo jeg *ſkal ſige os* — jeg vilde nu nok ſnakke

med Dem under fire Øjne, og derinde i den anden Stue ſad ſaa mange Kammerater.

Løjtnant.

Ja men derhenne ſidder jo ogſaa en.

Madſen.

Aa De ſer jo, han er geſkjæftiget med ſin Mad. Han lurer inte.

Klint (affides).

Nej gudbevares! Det ſer ud ſom en Smedeſvend og en afdanket Underoffiſeer.

(De ſætte ſig ned ved det andet Bord).

Madſen.

Hør, Hr. Løjtnant! De er en fin Fyr og en vittig Fyr.

Løjtnant (ſmigret).

Hehe — jeg er ikke ſaa indbildſk, at —

Madſen.

Aa Sludder — jo viſt er De. Det ſiger Meſter ogſaa. Og De er en Fyr, ſom kommer hos de Store og har Forſtandighed paa, hvordan man ſkal vende og gebærde ſig blandt Menneſkens Børn.

Løjtnant.

Aa De er nu altid ſaa galant.

Madſen.

Gu er jeg ikke, Hr. Løjtnant! for jeg ſmaſker nu aldrig paa hvad jeg vil ſige, men lader altid ſtryge lige fra Leveren. Saa kan De tage det, ſom det falder.

Løjtnant.

Ja jeg indrømmer rigtig nok, at jeg har nogen Erfaring.

Madſen.

Ja naturlig — det har De Ret paa! og det er

juſtement derfor, at jeg har ſla't en Klo i Dem, for at De ſkal hjælpe mig ud af denne herſens Konfeſſion.

Løjtnant.

Hvad for en Konfeſſion? Hvad mener De?

Madſen.

J, det Brøvl med diſſe Kjærlighedsbedrifter. For De har vel nok obſelveret, at jeg gaar og lirker med den lille Rikke; men hun vil ikke hænge faſt.

Løjtnant.

Ja det har jeg nok mærket. Jo De er en ſtor Skjelm.

Madſen.

Ja, for hun er det nyſeligſte Pigebarn, der kan ſtikke i to Strømpeſkafter, og det ſiger nu Meſter ſelv, for han ſiger: „hun er den kjønneſte Maſkine, jeg har gjort i mine Dage.“ Men det er et ſtort Ord, for Meſter gjør nyſſelige Maſkiner. Men hør, det er ſandt — Løjtnanten har nok inte ſet min Maſkine?

Løjtnant.

Naa Deres Meſterſtykke? Er den nu færdig?

Madſen.

Ja det kan De bande paa. Meſterne var nu oppe at ſe den igaar, og de ſagde, at det var riælt Arbejde, og det ſiger Meſter ogſaa. Aa De maa komme op og ſe den! blankt Meſſingtøj med Løvefødder og Geſvejs-ning! Saadan noget ſer man inte hver Dag.

Løjtnant.

Jeg er meget begjærlig efter at ſe den. Men for at komme tilbage til Rikke, har De mærket, om hun føler *Gjenkjærlighed* for Dem?

Madſen.

Jeg har inte mærket det, og det forlanger jeg inte paa, for det giver ſig immerdæk, naar vi førſt komme ſammen. Nej, naar hun bareſtens vil have mig, for der er nu denne herſens Student.

Klint (affides).

Student!

Løjtnant.

Ja jeg har haft Øje med ham for Deres Skyld, og han er virkelig ikke uden Farlighed.

Madſen.

Ja han gaar immerdæk og gjør ſig ſaa behagelig, og det kan de Fruentimmer godt med; det karesſerer dem. Men kraperligt er det dog alligevel, og kunde jeg bareſtens faa talt et Alvorsord med ham —

Løjtnant.

Ja, naar De blot vil følge mit Raad!

Madſen.

Har De Raad? Det var da ganſke nysſelig gjort af Dem. Kom, De er min Ven (klapper ham dygtig).

Løjtnant (gnaven).

Naa naa, lad være!

Madſen.

Kom med Raadet, Hr. Løjtnant. Op med det, ſom det er!

Løjtnant.

Saa hør da! De veed jo, at vi i Aften ſkal til Selſkab i Anledning af Hr. Smidts Geburtsdag, og at Studenten ogſaa er inviteret.

Madſen.

Ja men hør, hvorfor ſidder De nu og ſnakker

om alt det, da De selv siger, at jeg veed det? Op med Raadet!

Løjtnant.

Hør nu bare! De veed, at Fruentimmerne er nogle løjerlige Mennesker.

Madsen.

Ja vel.

Løjtnant.

Man kan tilintetgjøre al deres Kjærlighed, al deres Interesse for en Tilbeder, naar man bare kan opnaa at gjøre ham latterlig i deres Øjne. Naar De altsaa blot kan gjøre Studenten latterlig.

Madsen.

Ja men hør, hvor kan jeg befatte mig med de Dele? Jeg kan sgu ikke gjøre Studenten mere latterlig, end som den Slags Folk gemenlig er.

Klink (affides).

Tak for den!

Løjtnant.

Jo vist kan De. Vil De nu bare høre! De skal være yderlig galant imod ham og i et væk klinke og drikke med ham, kort sagt, arbejde paa at han kan faa noget paa Skallen. Kan De blot bringe ham saa vidt, at han bliver sluddervorn eller dinglevorn, saa taber lille Rikke nok Appetitten.

Madsen.

Kan jeg nu stole paa det?

Løjtnant.

Ja, bare De kan faa ham drukken.

Madsen.

Hør, veed De hvad! de Fruentimmer er dog nogle

løjerlige Børſter. Men jeg ſkal drikke ham ſaa lyner plakat, ſaa han ikke kan ſe ſine egne Øjneſtene.

Klint (afſides).

Hvad kan det være for en Student? — Jeg m have fat i dem.

Madſen.

Nu rejſer han ſig derhenne.

Klint (afſides).

Nu maa man være frœk. (Lader ſom han vil gaa pludſelig opdager Løjtnanten) Ah god Dag, Hr. Løjtnant! i er mig en Fornøjelſe at ſe Dem. Hvorledes har ſ haft det ſaa længe?

Løjtnant.

Jo, tuſind Tak! overmaade godt —

Klint.

Løjtnanten kjender mig maaſke ikke igjen?

Løjtnant.

Jo gudbevares — hvor kan De tro det? j kjender Dem overmaade godt. Men — jeg tilſtaa jeg er noget diſtrait — jeg kan ikke ret huſke, hvo fra vort Bekjendtſkab egentlig ſkriver ſig.

Klint (afſides).

Det er i Grunden ikke ſaa underligt. (høit) Ja lidt — maaſke vi kan komme paa det ved fœlles Hjæl

Mel. Og det var i Aaret attenhundrede og ſyv.

1.

Hvor første Gang jeg ſammen med Hr. Løjtnanten kom,
det lige paa Tungen mig brœnder;
det — hvis jeg ikke fejler — var i et Selſkab, ſom
blev givet hos en — Mand, ſom jeg kjender.

Løjtnant.

Ja ganske rigtig var i Selskab det bestemt,
men hvor — ja jeg maa tilstaa — det har jeg selv forglemt.

Klint.

Mon hos Farver Krap?

Løjtnant.

Nej der var det vel knap.

Klint.

Hos Etatsraad Blok?

Løjtnant.

Ja hør, der var det nok.
Af ja, man bliver bedt jo saa mange Steder om,
man husker ikke alle sine Venner.

2.

Klint.

De kommer meget ud?

Løjtnant.

Ja, mere end jeg vil;
man trækkes jo i Høflighedens Lænke,
man bliver bedt til Selskab, til Løjer og til Spil,
saa nødes man.

Klint.

Ja det kan jeg tænke.

Løjtnant.

Men hvor var det dog nu, jeg første Gang Dem saae?
Det synes jeg bestemt jeg maa kunne komme paa.
Hos Baron Gerard —

Klint.

Jeg aldrig været har.

Løjtnant.

Var det da maaske
hos Grev von Silberfee?

Madsen.

Hvad *kommer De til Greven?*

Løjtnant.

Man tvinges jo dertil,
man nødig ſine Venner vil krænke.

3.

Madſen.

Ja Fyren der forſtaar nok den fine Maner.

Løjtnant.

Men, Kjære!

Madſen.

Gjør nu ingen Komplimenter!

(til Klint)
De kjender ham?

Klint.

Jeg har jo den Ære.

Løjtnant.

Aa jeg be'r!
Et nøjere Bekjendtſkab jeg mig venter.
Mit Navn har De vel glemt?

Klint.

Hvor kan De mene det?

(affides) Hvad aldrig man har vidſt, det man glemmer ikke let.

Løjtnant.

Deres Navn er — bi;
jeg løber ſur deri.

Klint.

Klint jeg hedd —

Løjtnant.

Ja Gud!

Madſen.

Det havde De ſvedt ud.

Løjtnant.

Ja Navne let jeg glemmer, men derpaa ej De ſer,
vi er jo dog gamle Bekjendter.

Klint (affides).

Det Bekjendtſkab blev hurtig ſtiftet.

Løjtnant.

Ja Hr. — men hvad var det nu De hed?

Klint.

Klint.

Løjtnant.

Ja vist — Hr. Klint. Gud veed hvor jeg dog kan gaa saadan i Taaget, og glemme det som jeg veed saa godt? Men, Hr. Klint, De maa undskylde mig, om jeg er lidt distrait. Ja saadan var jeg nær kommen galt afsted forleden Aften, da jeg var i Selskab hos Prindsen af Bamberg.

Madsen.

Hvad kommer De ogsaa til Prindsen af Bamberg?

Løjtnant.

Aa ja — dog ikke ofte. Jeg var nu pyntet i min bedste Stads, men havde — forunderlig nok — glemt at tage mine Glaceehandsker paa og mærkede det slet ikke. Derfor bliver jeg højst frapperet, da Durchlauchtigheden ser paa mig med et ganske forunderligt Blik, og alle Offiserne ogsaa se paa mig med ganske forunderlige Blikke. Derpaa smiler Durchlauchtigheden, og alle Offiserne smile med. Jeg kan ikke nægte, jeg blev stødt, og siger: „Jeg kan paa min Ære ikke begribe, hvorledes nogen kan finde mig latterlig"; hvorpaa Durchlauchtigheden meget naadig klappede mig paa Skulderen og sagde: „O Hr. Lieutenant v. Buddinge ist ein gelehrter Mann, man muß vergeben wenn er ein wenig distrait ist". (til Madsen) „Aa Hr. Løjtnant v. Buddinge er en lærd Mand, man maa tilgive om han er en Smule distrait". — Men jeg havde *nu Hovedet opfyldt* af literære Sager.

Klint.

Saa?

Løjtnant.

Ja jeg skriver en Del i Bladene, navnlig i det — hvad er det nu det hedder — det, som kommer om Aftenen — Aftenposten.

Klint (prøvende).

Naa det er det, som har Brun til Redaktør?

Løjtnant.

Ja ganske rigtig! men Brun skriver ikke meget deri, og naar jeg faar Tid og Lyst, vil jeg overtage hele Redaktionen. Aftenposten kan ikke tabe derved.

Klint.

Nej, tabe kan den saamænd ikke. Men troer De at denne Bjørn vil aftræde Redaktionen af Aftenposten til Dem?

Løjtnant.

Om han vil? Hr. Bjørn er en dygtig Mand, men tillad mig — Hr. Bjørn kjender sine Overmænd.

Klint.

Maa jeg være saa fri at spørge, hvad Part af Aftenposten har Hr. Løjtnanten hidtil især viet Deres Talenter?

Løjtnant.

Dem alle — af og til. Mine Kundskaber er ikke ensidige. Dog har jeg i den senere Tid især arbejdet i den strængt videnskabelige Retning. Alle mere dybtgaaende, filosofiske Artikler er af mig.

Klint.

Da er dog det videnskabelige egentlig ikke Aftenpostens Hovedstyrke.

Løjtnant.

Ak nej, det har De Ret i, men det er galt, og jeg har derfor ogsaa sagt til Redaktøren — hvad er det nu han hedder? Hr. —

Klint.

Birk.

Løjtnant.

Ja rigtig! jeg har sagt til ham: „Hør, Hr. Birk! der er ikke Filosofi nok i Deres Blad, og det er en væsentlig Mangel. Thi hvad er det, der for Øjeblikket bevæger Menneskeslægten? Det er den visse — den visse — Visshed, at Livet nu, ikke blot for de gamle, men selv for de unge, skal være filosofisk, skal være videnskabeligt. Men hvem skal vise de unge Vejen? Det skal vi, Hr. Birk, vi de erfarne, de prøvede". — Men Hr. Birk er nu ikke noget filosofisk Hoved.

Klint.

Ja men undskyld! det er jo slet ikke Birk, der redigerer Aftenposten.

Løjtnant.

Nej vist ikke — hans Tid er saa godt som forbi. Men naar jeg kommer til Redaktionen, saa skal det blive noget andet. Jeg vil ofre den al min Tid og Kraft, og jeg *kan* det, for jeg skal sige Dem, jeg er ikke længer i Tjenesten, jeg er saa at sige Invalid efter de Saar, som jeg fik i Bataillen ved Seheſted.

Madsen.

Aa Hr. Løjtnant, tjen os i at komme med den Historie. (til Klint) Saa skal De bare høre!

Løjtnant.

Ja *jeg kan gjerne* fortælle, hvorledes det gik til.

Da Armeen blev opſtillet, blev jeg placeret paa den venſtre Fløj. Jeg erindrer det ganſke tydeligt; det var en klar Sommermorgen, og Generalen red langs op ad Rækken, for at ſe, om alting var i Orden. Da han kom hen til mig, nikkede han til mig og ſagde: „Ah, der har vi jo Løjtnant v. Buddinge, ja ſaa kan vi ſtole paa den højre Fløj".

Klint.

Men Løjtnanten ſagde nylig, at De ſtod paa den venſtre Fløj.

Løjtnant.

Saa? — ja ſaa var det ogſaa den venſtre.

Klint.

Men Generalen ſagde jo, at det var den højre.

Løjtnant.

Ja viſt, men han tog fejl, for jeg ſkal ſige Dem, han var kejthaandet. Det var mærkværdigt med den Mand, for han førte Kaarden med den venſtre Haand, ſaa —

Madſen.

Hør, Løjtnant, Lars derhjemme han ſla'r ogſaa med Kejten, naar han ſkal banke Kjedler ud. Har Løjtnanten aldrig obſelveret det?

Løjtnant.

Nej jeg har ikke lagt ſaa nøje Mærke til Hr. Lars. — Men det var min Hiſtorie. Fjenden var ogſaa ſlagfærdig, og lige overfor mig ſtod en ruſſiſk berømt Offiſer, jeg huſker ikke om det var Diebitſch eller Sabalkanſki, men han og jeg brændte da af Begjærlighed efter at komme i Kamp med hinanden. Signalet blev givet, og vi ſtyrtede frem.

Madſen.

Pas nu paa!

Løjtnant.

Men det er ſandt! jeg ſkulde beſkrive Terrainet. Imellem os og Ruſſerne laa en Flod, ſom var en 4—5 Alen bred, men jeg havde øvet mine Soldater i at ſpringe, og byder dem derfor at følge mig. Vi ſtyrte frem — jeg i Spidſen — jeg ſpringer — men paa ſamme Tid ſpringer den ruſſiſke Offiſer fra den modſatte Side, — vi ſtøde ſammen midt i Aaen, og ſtyrte begge i Vandet. Mine Soldater, ſom er i Farten, ſpringer ogſaa, men ſtøde ligeledes ſammen med de ruſſiſke Soldater, og ſaaledes Geled for Geled, indtil begge Kompagnier, baade mit og det ruſſiſke, laa i Floden ovenpaa deres Offiſerer.

Madſen.

Er det ikke Satans!

Løjtnant.

Ja naar De vil tænke Dem, at ligge ſaadan i en Flod med to Kompagnier Soldater oven paa ſig, og det oven i Kjøbet i en bidende Kulde midt i Januar Maaned.

Klint.

Det forekommer mig, at Løjtnanten før ſagde, at det var en Sommermorgen.

Løjtnant.

Ja, ſaa var det en meget kold Sommer, for jeg viklede mig endelig løs og ſvømmede bort, men jeg blev ſyg, og mit Bryſt blev ſaa ſvagt, at jeg maatte tage min Afſked, fordi jeg ikke kunde taale at kommandere.

Madſen.

Det er dog en Helvedes Karl, den Løjtnant.

Løjtnant.

Men det er ſandt, de Herrer kjende jo ikke hinanden. Hr. Klint, maa jeg præſentere Dem min Ven, Smedemeſter Madſen. (Afſides) Han er noget raa.

Madſen.

Hør, lad nu være med de Fagter! for jeg er nu kun Kobberſmedeſvend, men mit Meſterſtykke er rigtignok færdigt. Hør De der, (til Klint) De maa komme op og ſe min Meſſingmaſkine med Løveføddder og Geſvejsning. De kan jo lade Løjtnanten bringe Dem hen til mig.

Klint.

Ja — Tak ſkal De have!

Løjtnant.

Tør jeg da ſpørge, hvor man kan træffe Dem?

Klint.

Aa jeg bor paa Regenſen.

Madſen.

Naa ſaa De er Student? ja man kan dog ſe, at der kan være honnette Folk i alle Beſtillinger.

Løjtnant.

Naa det er paa Regenſen? — tør jeg ſpørge hvor?

Klint.

Paa fjerde Gang. Naar De kommer ind ad Porten, er det den førſte Dør paa Deres højre Haand — hvis De ikke er kejthaandet ligeſom Generalen.

Løjtnant.

Hahaha! Nej det er jeg ikke. Farvel Hr. Klint! jeg ſkal ſnart have den Fornøjelſe at ſe op til Dem.

Madſen.

Adjøs! Kom ſaa kun! De ſkal ikke genere Dem.

(De gaa).

Klint (medens han klæder sig paa).

Det var nogle rare Venner, jeg der fik. Men Død og Plage! nu fik jeg ikke at vide, hvad den Student hed. Det arme Menneske bliver jo rent overmandet. Aa — duer han noget, saa hytter han sig nok, og selv om han lader sig overrumple, saa vil en lille Rus aldrig mis-klæde den, der har en god Grund i sig. (Gaar).

Femte Scene.

Et Værelse paa Regensen.
En Flok Regensianere i de behørige Dragter, hvoriblandt Basalt, Klemme, Søren Torp, Hatter.

Mel. Fr. Ep. 67.

1.

Kor.

Nu saa kom, tag fat
paa en frisk Debat!
nu er vor Generalforsamling sat.
Kom med Raad, min Bro'r,
for vor Kassés Flor!
den bliver altfor stor.
Mønten os trykker —
Naa lad gaa!
saa maa i Stykker
vi den slaa.
Nu saa kom! tag fat
paa en frisk Debat!
Forsamlingen er sat.

2.

Første.

Nu er Brøvlen endt,
saa til Sagen!

Anden.

Nej vent!
vi først os vælge maa en Dirigent.

Alt mit Øje ſaldt
paa vor Bært Baſalt.

Kor.

Vor gjæve Bært er valgt.

Baſalt.

Førend jeg ſtiger
til min Plads,
ſkyldigſt jeg ſiger:
Gratias! (trykker op paa Bordet).

Førſte.

Ja men hør!

Kor.

Nej vent!
Nu er Brøvlen endt;
vi har en Dirigent!

Baſalt.

Mine Herrer! vi er i Dag forſamlede for at raade Bod paa den Ulykke, ſom flere af Bækkerſelſkabets Medlemmer ved deres ualmindelige Søvnagtighed have bragt over vore Hoveder. Selſkabets Kaſſe er — ſom De veed — ved de ideligt indſtrømmende Mulkter bleven ſaa fed, at den truer med at revne. Vi ſkulle altſaa diskutere om Anvendelſen af vor Kaſſebeholdning, der efter Kaſſererens Sigende i Dag er ſtegen til den betydelige Sum af fjorten Rigsdaler og to Skilling. Jeg maa altſaa bede Forſamlingen ytre ſig i dette Anliggende.

Klemme.

Hør, lad os endelig være enige om ikke at bruge dem til Punſch! Punſch er en gruelig uſund Drik, og i den Forfatning, hvori alle Maver for Tiden befinde ſig, vilde det være den ſtrækkeligſte Fordærvelſe. Min Mave kan ikke bære det, det føler jeg. Men hør — jeg ſynes det trækker.

Baſalt.

Aa nej, viſt ikke.

Klemme.

Jeg vil dog for en Sikkerheds Skyld ſætte Kaſtetten paa. — Hør, tjen mig ſaa bare i ikke at drikke Punſch. Vil I riſikere ebers Maver, ſaa kommer det jo ikke mig ved, men jeg maa fra mit Standpunkt aldeles raade fra det. Jeg har ikke drukket Punſch ſiden ſidſte otte og tyvende Maj, da jeg lod mig forlokke til at drikke to ſmaa Glas, men — jeg forſikrer eder — min Mave har været rent rebelſk ſiden den Tid (ſtiller ſig foran Spejlet og ſer paa ſin Tunge). Det er jo dog ogſaa bedre at faa noget nyt.

Førſte.

Ja kunde vi hitte paa noget nyt, var det ikke ſaa galt.

Flere.

Ja lad os faa noget nyt!

Klemme.

Hør, ſæt ſaa under Afſtemning, om vi ſkal have Punſch eller ikke.

Baſalt.

De, der ville have Punſch, række Hænderne i Vejret! (Ingen gjør det). De, der vil have noget andet — (Alle række Hænderne i Vejret). Vi ſkal altſaa have noget andet.

Søren Torp.

Maa jeg tale?

Baſalt.

Tal væk! Søren Torp har Ordet.

Søren Torp.

Mine Herrer! der er to Maader, hvorpaa vi

kunne anvende vor Rigdom. Enten kunne vi være ædelmodige og glæde andre, eller vi kunne være uædelmodige og glæde os selv. Ville vi være ædelmodige og glæde andre, da kunne vi enten sende Pengene til de brændte Svenskere eller til de druknede Jyder. Her indtræder et Enten—Eller, disse to Forslag forholde sig ret egentlig som Ild til Vand. Paa den ene Side kaste vi Pengene i Ilden, paa den anden Side kaste vi dem i Vandet.

Basalt.

Men hvad stemmer du da for?

Søren Torp.

Naar vi ville glæde andre, hvad ville vi da skabe i dem? Glæde og ikke Bedrøvelse. Men i hvem kunne vi skabe Glæden? Mon i de Glade eller i de Sørgende? Kun i de Sørgende, ikke i de Glade. I de Svenskere, som ere brændte, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de kunne ikke glæde sig, fordi de ere brændte; i de Svenskere, som ikke ere brændte, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de glæde sig alt, fordi de ikke ere brændte. I de Jyder, der ere druknede, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de kunne ikke glæde sig, fordi de ere druknede; i de Jyder, der ikke ere druknede, kunne vi ikke skabe Glæden, thi de glæde sig alt, fordi de ikke ere druknede. Men kunne vi ikke skabe Glæden i dem, da kunne vi ikke glæde dem, og naar vi ikke glæde dem med vor Gave, da bedrøve vi dem. Naar vi altsaa ere ædelmodige og glæde andre, da bedrøve vi dem, men vi ville ikke bedrøve dem, thi vi ville glæde dem. Derfor ville vi ikke være ædelmodige og glæde andre, men vi ville være uædelmodige og glæde os selv.

Baſalt.

Naa, er du ſaa færdig?

Søren Torp.

Ja vil I have mere, kan I gjerne faa det.

Baſalt.

Nej Tak! Er der nogen, der vil udtale ſig om det ſidſte Forſlag?

Klemme.

Ja jeg er ganſke enig med Søren i det Reſultat, at vi ſkal ſe at glæde os. Men da vi nu har vore Maver for kjære til at drikke Punſch, og dog ikke godt kan undvære Drikkevarer, ſaa maa vi først ſe at hitte paa en anden Drik, ſom er ſund og nærende, og ſom man ikke har ondt af bagefter.

Første.

Jeg proponerer afbrændt Rødvin.

Klemme.

Er du gal, Menneſke! Afbrændt Rødvin! Det kydrede Djævelſkab kan jo ſlaa ſelv en Ruſſer ihjel — og vi med vore ſvage Maver. Nej, ſaa længe jeg har Stemme i Livet, ſkal jeg proteſtere mod ſaadanne Forſlag.

Første.

Hvad Pokker vil du da have, vi ſkal drikke?

Hutter (haanlig).

Aa Hr. Klemme ſaae nok helſt, at vi ſad med en Sut i Munden, eller i det højeſte fyldte vore Glas med Havreſuppe eller Øllebrød.

Klemme.

Aa ja ſaamænd — eller i alt Fald noget lignende. Jeg har *ſom Barn været i* et Selſkab, hvor vi i Stedet

for Punſch drak Æggeſøbe, og det ſmagte overme godt. Saadant noget ſkaffer dog aldrig Tømr mænd. Men — u! hvor her bliver varmt! H er dit Thermometer?

Baſalt.

Jeg har ingen.

Klemme.

Det er galt — det er umoralſk for et Menn der har ſin Sundhed kjær. Og Sundheden det Livet, og ſaalænge man lever, er det dog iſær L det kommer an paa.

Hutter (utaalmodig).

Det forundrer mig i højeſte Grad, at Dirige ſaa rolig taaler Hr. Klemmes utidige Snakſom Han gaar jo aldeles udenfor Sagen.

Baſalt.

Vil De kanſke tale?

Hutter.

Ja jeg vil. (Staar op paa en Stol). Danſke Studer

Sjette Scene.

De Forrige. Klint.

Klint.

Se god Dag! Hvad er her paa Færde?

Baſalt.

Hold Mund! her er Generalforſamling.

Klint.

Godt, jeg er andægtig.

Hutter.

Danſke Studenter! I vide, at vi leve i en ſtoriſt Gjærings- og Omvæltningsperiode; I høre

alle Menneſſeſtemmer klinge ſammen i eet uendeligt Suk; I føle, at Jorden krymper ſig under os i vulkanſke Krampetrækninger; og hvis I ikke vide, høre og føle det, da ere I Dødbidere og Hospitalslemmer tilhobe (med et Blik til Klemme).

Klemme (melankolſk).

Af ja! Det kan vi ſnart blive.

Klint.

Da jeg hverken er Dødbider eller Hospitalslem, men derimod aldeles enig med den ærede Taler, vil jeg tillade mig med et Par Ord nærmere at oplyſe, hvorledes det for Tiden virkelig er grumme galt fat. Jeg vil ikke tale om Kunſtens Forfatning, ikke om at Muſen ſynes at ville ſlaa Haanden af Digterne, hvorfor de nu begynde at digte paa anden Haand, eller om at Dandſekunſten har overſtrœvet de øvrige Kunſter, ſaa at Kunſten egentlig talt kun ſtaar paa eet Been; jeg vil ikke tale om Videnſkabens Forfatning, om at Vandkuren nu helbreder alle Patienter og netop derved ſlaar alle Medicinere ihjel; jeg vil ikke tale om, at Theologien —

Baſalt.

Naa hvorom vil du da tale, dit Brøvlehoved?

Klint.

Jeg vil tale om den Fare der truer os, den fri Aands Brødre, Studenterne. Thi alt hvad der ingen Begrœndsning, ingen Modſætning har, maa tilintetgjøres. Men med den overhaandtagende Kultur ſynes vor Modſætning, Filiſteriet at maatte forſvinde af Jorden, og deri ligger vor Fare. Vel er det kun en Mulighed, men *vor Ven* Søren vil nemt kunne be-

viſe os, at Muligheden i Grunden har langt mere at betyde end Virkeligheden.

Søren Torp.

Ja med Fornøjelſe! Der er to Former af Tilværelſen —

Hutter.

Maa jeg bede Dem være ſtille! Det er mig, der har Ordet, og Dirigenten paſſer ſin Poſt meget flet.

Søren Torp.

Hør nu blot et Øjeblik!

Hutter (arrig).

Maa jeg tale? Danſke Studenter! naar jeg taler om Gjæringen i Tiden, da ſigter jeg ikke til Kunſter og Narreſtreger, ikke til Blade og Bøger; alt det bryder jeg mig ikke om, og det gjør Tiden ikke heller. Tiden har kun een Intereſſe — det er Politik, den har kun eet Løſen — det er Frihed. Mine Brødre! I have talt om at ſende vore Penge til Sverrig eller til Jylland; — det ſtemmer jeg imod. Om der er brændt en Snes Svenſkere, eller druknet et Duſin Jyder — det kommer ikke Tiden, ikke Hiſtorien ved; men vi ſkulle arbejde for Friheden og for Verdenshiſtorien.

Klint.

Hør, mener De da, at vi ſkal gjøre noget verdenshiſtoriſk med vor Kaſſebeholdning?

Hutter.

Ja, det mener jeg. — Ilden ulmer under alle Verdens Lande, Frihedens hellige Ild, kun paa eet Sted, ved Europas yderſte Grændſe, brænder den ret klart og flammende og ſlukkes aldrig, om den end ſtundom dæmpes. I kjende Tſcherkeſſerne, til dem

ville vi ſende vore Penge. Vel kunne vi ikke med vore Penge bringe Hjælp, men vi kunne gjøre en Demonſtration; vel er vor Gave ringe og vil forglemmes, men vor Villie er ſtor og vil paaſkjønnes, og det ſkal hedde i Hiſtoriens Aarbøger: Tſcherkesſernes Frihedskamp fik den første Underſtøttelſe fra danſke Studenter. (Stiger ned).

Klint.

Hvor ſtor er Kaſſeholdningen?

Baſalt.

Fjorten Rigsdaler og to Skilling.

Hutter (arrig).

Aa De kan gjerne lade de to Skilling blive borte.

Klint.

Nej hør, tag dem kun med! For hvis vi kan ſlippe med at give fjorten Rigsdaler i Poſtpenge, ſaa vil de arme Tſcherkesſer dog altid faa to Skilling til at ſlaas for.

Hutter.

Behøver jeg at gjentage, at jeg kun tilſigter en Demonſtration! Det er aldeles ligegyldigt, om de ſaa ikke faar en Skilling.

Klint.

Ja men det er ikke mig ligegyldigt, om vi ikke faar noget. Jeg havde i det mindſte meget Mod paa i Aften at faa et godt Glas Punſch. Hvad ſiger I om det Forſlag? Skal vi lade Tſcherkesſerne ſlaas og ſelv drikke Punſch?

Alle (undtagen Hutter og Klemme).

Ja — *Punſch!*

Klemme.

Ja men hør, vi blev nylig enige om ikke at drikke Punsch for ikke at spolere vore Maver.

Klint.

Aa, det kommer Maverne nok ud af — de har Øvelsen.

Hutter (haanlig).

Generalforsamlingen antager, hvad den nylig har forkastet. Det er ganske mærkeligt!

Klint.

Kalder De det mærkeligt? Saa har De nok aldrig været paa en Studentergeneralforsamling før?

Hutter.

Jo det skulde jeg mene.

Klint.

Da skulde man ikke tro det, for saadan bære vi os altid ad. Men hvor skal Stadsen staa? Det er smukt Frostvejr, skal vi gaa ud til Lars Mathisen?

Alle.

Ja!

Klemme.

Ja saa faar man sig da en god Motion. Men lad os saa gaa strax, for at man kan komme i ordentlig Tid i Seng.

Klint.

Aa ja! I kan komme og hente mig om et Kvarterstid.

Alle.

Ja vel! Adjø. (De gaa).

Syvende Scene.

Klint. Basalt.

Klint.

Naa saa skal vi da til Sold i Aften.

Basalt.

Ja jeg kan ikke komme med, jeg har lovet min Onkel at komme hen til ham i Aften.

Klint.

Naa, skal du nu hen til din Onkel igien? Gud veed hvorfra du paa en Gang har faaet en saa forbistret Kjærlighed til den gamle Peberſvend. Du render jo der hvert Øjeblik (tænder sin Pibe). Hvad bestiller I da?

Basalt.

Aa — vi spiller Rambus.

Klint.

Rambus! Aa Gud hjælpe mig. — Ja men hør, du kan jo altid gaa til din Onkel en anden Gang. Kom nu med!

Basalt.

Nej, jeg har lovet det ganske bestemt.

Klint.

Aa du er ret bleven et kjedeligt, moralsk rigtigt Menneske! Ja saa vil jeg trøste mig med at se paa min lille nysselige Smededatter. (Ser ud af Vinduet). Aa hun er der ikke! Det var dog kjedeligt! Jeg plejer altid paa denne Tid at sige hende god Nat. Hør, har hun ikke været i Vinduet i Eftermiddag?

Basalt.

Aa hvad veed jeg det!

Klint.

Dit utaknemmelige Skarn, som ikke skjønner det

bitterſte paa, at vi har ſaadan en ſød lille Gjenboerſke. Men ſaa gjør hun ogſaa Gjengjæld og ſkjønner heller ikke paa dig igjen. Jeg og hun er derimod blevne ganſke gode Venner. Hun bliver rigtignok rød i Hovedet, naar jeg ſer paa hende, men hun trækker ſig ikke længer tilbage, og ſomme Tider har hun kigget ſaa poliſt herover, ſaa jeg er bleven ganſke deſperat i Hovedet og har faaet det fortvivlede Indfald at løbe derover og præſentere mig ſom Frier. Men jeg har Gud ſke Lov altid betænkt mig, inden jeg naaede Porten. Hvor ſkal du nu hen?

Baſalt.

Jeg vil lidt ned paa Læſeſtuen.

Klint.

Gaa med Gud, min Dreng, og lad mig ſe, du forbedrer dig! (Baſalt gaaer).

Ottende Scene.

Klint.

Saa, nu er det blevet mørkt, og de Børſter er ikke komne endnu. Det er ſandt — jeg ſkrev en Regensviſe forleden Dag, den kunde maaſkee bruges ved denne Lejlighed. Min Kontubernal rynkede rigtig nok paa Næſen af den og dømte den til Baal og Brand, men han er nu ſaa forbandet kræſen, og de andre er intet mindre end det, iſær naar de har faaet et Par Glas Punſch. (Henter Viſen) Se her er den, men nu er det for mørkt til at læſe den igjennem. Aa jeg kan den vel nok udenad.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

1.

I Byens Larm Regenſen ſtod
med ſine Mure ſkumle
og ſkued rolig ved ſin Fod
Filiſterne ſig tumle.
Og vel blev den en gammel Knægt
paa tvende hundred Vintre,
men Blodet rulled altid kjækt
og fyrigt i dens Indre.
Aa det er jo ſlet ikke ſaa galt.

2.

Og bag dens Mure ſig oplod
en Verden rig og ſtille,
hvor Tanken paa ſin lette Fod
opſøgte Livets Kilde.
Der folded Kraften ſkjult ſig ud
i Læ for Storme hvasſe,
og Aandens Frø ſkød ſtærke Skud
udi den lune Kasſe.

Jeg ſynes virkelig, det er ganſke kjønt; men til Baſalt er nu aldrig noget godt nok.

3.

Og Aander ſelv fik ofte Lyſt
til Gaarden ned at dale,
de fandt det der langt mere tyſt
end i de høje Sale;
de hanked paa Studentens Dør — (det banker)

Aa nu banker det — og nu kommer det allerebſte. — Det var da forbandet. — Kom ind!

Niende Scene.

Flint. En Skomager (træder ind).

Skomager.

Ærbødigſt god Aften!

Klint.

God Aften! Hvem er det?

Skomager.

Ach, jeg er en ſtakkels gammel Skomager.

Klint.

Skomager? Hvis De vil rykke, kan det ikke nytte noget, for nu ſkal jeg ud.

Skomager.

Ach Gud hjælpe mig! hvad ſkulde jeg rykke? Nej, jeg bliver ſelv rykket, jeg bliver pint og plaget.

Klint.

Mener De da, at jeg kan betale Deres Gjæld?

Skomager.

Ach nej — jeg vil bare falde paa mine Knæ i den ærbødigſte Reſpekt og Underdanighed og bede Herren om et Aſyl, om en Tilflugt.

Klint.

Tilflugt?

Skomager.

Ach ja — bare en lille Smule Tilflugt for en ſtakkels Skomager, der bliver forfulgt og pint og plaget og flaaet og ſønderreven fra øverſt til nederſt af graadige Ulve.

Klint.

Hvem er det da, der forfølger Dem?

Skomager.

Hvis Herren vil kigge ud af Vinduet, da ſtaar han viſt nede i Porten endnu, thi der løb jeg fra ham, fordi jeg ſtolede paa Ungdommens Barmhjertighed.

Klint (aabner Vinduet).

Ja der ſtaaer jo ganſke rigtig en nede i Porten.

Nu vender han sig — Lygteskjæret falder paa hans Ansigt — Men hvad! det er jo Tuborg! min Ven, Digteren Tuborg.

Skomager.

Ja vist — for det er netop ham, jeg løber for.

Klint.

Hvad? løber De for ham? Han gjør saamænd ingen Fortræd.

Skomager.

Nej Dem gjør han ingen Fortræd, og Deres Hr. Fader og Deres Fru Moder og Deres hele Familie gjør han ingen Fortræd. Men De er en ung og usordærvet Mand, som ikke kjender Digterne. Ach de Digtere, de Digtere! de løber Gud straffe mig omkring som brølende Løver og opsluger meget mere, end som de kan fordøje.

Klint.

Men hvad har De da at bestille med Tuborg?

Skomager.

Ingenting, saa sandt jeg er en ærlig Skomager, men han vil absolut have noget at bestille med mig. Og det kan ikke nytte alt det jeg protesterer og retirerer, for saa bruger han Gevalt og lader mig hverken Ro Nat eller Dag.

Klint.

Saa? — Men hvem er De da?

Skomager.

Ja naar jeg siger det, vil Herren ikke tro mig.

Klint.

Aa jo vist vil jeg.

Skomager.

Nej De vil sgu ikke! nej De vil grine af mig

og ſpotte mig og anſe mig for en forrykt Mand, er gaaet fra ſin Forſtand.

Klint.

Aa det har ſlet ingen Nød; i vore Dage er m vant til det utrolige. Jeg ſkal gjøre mig Umage F at tro Dem, om De ſaa vil prøve paa at bilde m ind, at De er Jeruſalems Skomager.

Skomager.

Ja det er netop det jeg er.

Klint.

Hvad for noget?

Skomager.

Ja det er netop mig, der er den Perſon, ſom man kalder Jeruſalems Skomager!

Klint.

Nej virkelig? (affides) Manden er jo gal. (Høit Naa ſaa De er den vidtberømte Ahasverus?

Skomager.

Ja det er mit Døbenavn — ja jeg ſer nok Herren vil ikke tro mig, men jeg forſikrer, De mac ſpytte mig i Anſigtet, om jeg lyver.

Klint.

Nej det har jeg dog ingen Lyſt til. — Men hvad har De da at beſtille med Tuborg?

Skomager.

Siden han er Herrens Ven, har han da ikke for- talt Herren, at han ſkriver paa et Stykke om mig?

Klint.

Om Dem?

Skomager.

Ja om mig, om Jeruſalems Skomager — en ſtor

Stykke, som skal traktere hele mit Liv ligefra Begyndelsen til Enden og foreſtilles paa det kongelige Theater.

Klint.

Jo vist, jo vist!

Skomager.

Herren kan tro mig, jeg har lidt meget i mine Dage! jeg er bleven mishandlet og bespottet og forhaanet og overkjørt, men dog har jeg aldrig lidt saa meget som af disse Digtere.

Klint.

Digtere! Hvad gjør de da?

Skomager.

Hvad de gjør? De gjør mig Fortræd, de piner og plager mig, for at jeg skal fortælle dem alt hvad jeg har oplevet og hørt og observeret, de vil gjøre mig til Indtægt og vise mig frem som en Abekat, skjøndt jeg er en gammel Mand, der gaar i mit nittenhundrede Aar.

Først det var i det tyske Land
Digterne kasted paa mig deres Øje,
ach De vist ikke Dem tænke kan,
hvad jeg der maatte friste og døje.
Ja derude det underligt gaar,
hver Mand fødes med Pennen i Haanden,
Bønder og Damer og Skrædere faar
hver sin Portion af Digteraanden.
Altid de søge med spejdende Blik —
Musen er graadig, hun trænger til Føde —
og de fornøjed sig ret, da de fik
fat paa den stakkels evige Jøde.
Først *de Store* flaaede mit Skind,

men saa kom jeg sgu snart i Moden,
saa skulde Jøden puttes ind
baade i Epopeen og Oden.
Rundt man mig jog som et Skovens Dyr
durch gjennem Vand, over Ild, gjennem B
blot for at fiske et Eventyr
til disse hersens Musenalmanakker.
Tungt var mit Hoved, trœt min Krop,
tavs jeg mig stjal fra de tyske Riger,
løb saa afsted, og kom i Galop
syg og mødig til Sjælland op.
— Det er Gud straffe mig sandt hvad jeg

Klint.

Det er dog forunderligt, men —

Skomager.

Men ach hvad ventede mig der?
Først jeg standsed min flygtende Gang
under Sorøs venlige Skove,
og med Lyst paa den bløde Vang
ned jeg mig lagde for ret at sove.
Ach — mens jeg tog mig en lille Lur,
havde min Skjœbne Dolken hvœsset,
Ingemann gik sig en Morgentur
og saae mig ligge og sove i Grœsset.
Vœk var min Ro — han tog mig hjem,
jeg maatte nære hans Drømmerier,
jeg maatte klynke min Smerte frem
efter hans smœgtende Melodier.
Endelig lod han mig atter gaa,
da hans Dagbog var færdig til Trykken,
men saa kom Anderſen ovenpaa,

og saa begyndte en Jammer, saa
end det løber mig koldt over Ryggen.

Klint.

Men hvorfor løb De da ikke fra ham?

Skomager.

Ach jeg løb jo hvert Øjeblik bort,
styrted affted i Angst og Pine,
men jeg Gamle kom altid tilkort,
for han kjørte med Dampmaskine.
Tvers gjennem Tyskland mod Syd jeg foer,
pusted en Stund i Tiberstaden,
ach, han lugtede snart mit Spor,
jeg maatte rende fra Middagsmaden.
Over Havet jeg gik til Athen,
dog han rejste bestandig efter,
det gjorde ondt i de gamle Ben;
men jeg samled de sidste Kræfter,
atter det gik som det var smurt,
og jeg hvilte mig efter min Flakken
bag den store tyrkiske Port —
Ach det skulde jeg inte gjort,
for der kom han og tog mig i Nakken.

Klint.

Men hvorledes har da nu Tuborg faaet fat paa Dem?

Skomager.

Jo ser De! Anderſen blev kjed af al den Bevær, han havde med at holde mig fast, og saa lod an mig løbe. Men — ach Gott! saa kom det allerusommeligste.

De store *Poeter* — de kan saa gaa —

hvad man for Reſten paa dem vil klage,
lidt Humanitet har de dog tilbage, —
men Gott bevare enhver for de ſmaa!
De føler ej mindſte Barmhjertighed,
de kjender ej Dyd, men kun Dydens Navne,
og ſtrax de faldt ſom glubende Ravne
over mig ulykkelige Due ned.
Da Anderſen ſlap mig — o, hvor det letted!
men Tuborg er værre, det kan De tro,
og alt hvad jeg ſtred og alt hvad jeg ſprætted,
ſaa ſlap jeg dog ikke ud af hans Klo.
Han paſſer immer paa ſom en Smed,
for ham maa jeg altid ſtaa paa Pinde,
naar han gaar ud, ſaa ta'r han mig med
eller lukker mig førſt forſigtig inde.
Der maa jeg da ſidde i Fængſelsnat,
mens højt efter Frihed min Længſel flyver;
men Timen, jeg vented, er kommen brat,
nu ſer jeg min Frelſe, nu har jeg den fat!
— De maa ſpytte mig i Anſigtet, om jeg lyver.

Klint (affides).

Det var da noget forunderlig Tøjeri! (høit) Men hvor ſkulde De da hen med Tuborg i Aften?

Skomager.

Han vilde ud at ſpadſere med mig, for vi ſkulde lave paa den fjerde Akt af hans Stykke. Og ſaa bagefter ſkulde han hjem og lukke mig inde, for ſaa ſkulde han i Selſkab og læſe mig op.

Klint.

Men hvad kan det hjælpe, De løber bort? han faar jo ſtrax fat paa Dem igjen.

Skomager.

Han faar mig aldrig i sine Dage. For De veed, at jeg er Skomager af Professsion, og mens jeg nu har maattet sidde alene hjemme, har jeg syet disse her, (tager en Pakke frem) og de skal sgu nok hjælpe.

Klint.

Hvad er det?

Skomager.

Ikke andet, Gud straffe mig, end et Par Kalosker, men det er kostbare Sager, grumme kostbare Sager; det er dem, som man kalder Lykkens Kalosker.

Klint.

Lykkens Kalosker? dem, synes mig, jeg har hørt tale om før.

Skomager.

Ja De har vist læst om dem hos Andersen, for jeg havde en Gang selv et Par, som jeg laante ham, for at han skulde give slip paa mig; men saa foer han omkring i dem, som han var gal, og videde dem saaledan ud, at jeg slet ikke kunde bruge dem mere. Men nu har jeg lavet et Par ny, som er meget bedre end de forrige, og jeg har hele Dagen gaaet og ventet paa det gunstige Øjeblik for at tage dem i Brug.

Klint.

Hvordan bruger De dem da?

Skomager.

Jeg tager dem ganske simpeltvæk ovenpaa Støvlerne, og naar jeg saa ønsker mig et Sted hen, vips — saa staar jeg i det samme Øjeblik paa det Sted, som jeg ønsker. Og saa er jeg oven i Kjøbet usynlig, og ingen kan se mig, *saa længe* jeg har dem paa.

Klint.

Er det virkelig sandt?

Skomager.

Gud straffe mig! saa sandt jeg er en ærlig S mager.

Klint.

Hm, hm! — hør, tjen mig i at laane mig Kalosker blot i Aften!

Skomager.

Herren maa undskylde mig — det kan jeg sgu

Klint.

Hvorfor kan De ikke? Tuborg skal jo i Sel i Aften og vil altsaa ikke søge Dem førend i Mor tidlig; derfor maa det da være tidsnok for Den rejse bort i Aften sildig. Desuden har De jo — De selv sagde — laant det forrige Par til Ander som er Deres Fjende, som har pint og plaget D hvor meget snarere maa De da ikke vise den sar Velvillie mod mig, som i Dag har skjænket Dem flugt i min Stue, og hvem De dog egentlig sky Deres Frelse.

Skomager.

Det gjør mig ondt, men jeg kan Gud straffe ikke. Med Andersen var det en anden Sag, for tvang mig dertil, fordi han er en Digter.

Klint.

Ja men jeg er ogsaa Digter.

Skomager.

Gott im Himmel! — hvad siger De?

Klint.

Ja i det mindste har jeg gjort Forsøg i Di

kunsten, og i det Øjeblik, De kom, stod jeg saamænd og sang paa en Vise, som jeg selv havde lavet.

Skomager.

Ach vee! Ach vee! Hvad har jeg gjort? Jeg har løbet lukt ind i Løvens Strube.

Klint.

De ser, jeg har Dem i min Magt. Det er mig en let Sag at tage Kaloskerne fra Dem og alligevel beholde Dem selv hos mig og plage Dem værre end nogen anden. Men hvis De godvillig vil laane mig disse fortræffelige Tingester — blot i Aften, saa vil jeg give Dem mit Ord paa aldrig nogensinde i mit Liv at forstyrre Deres Ro.

Skomager.

Hvad skal jeg sige? hvad skal jeg gjøre? De er en ærlig ung Mand, De vil vise Godhed mod en gammel Skomager, De vil ikke bedrage mig.

Klint.

Nej saamænd vil jeg ej.

Skomager.

Nu vel — De maa laane min Kalosker — hører De, jeg siger: laane?

Klint.

Ja De skal faa dem igjen Klokken tolv i Aften.

Skomager.

Klokken tolv — og De maa ikke bruge dem mere end een Gang.

Klint.

Een Gang frem og tilbage.

Skomager.

Naar *Klokken slaar tolv*, saa lover De mig at *smide Kaloskerne ud af Vinduet.*

Klint.

Ud af Vinduet?

Klint.

Ja ud af dette Vindue, saa skal jeg nok pa
paa dem. Vil De saa give mig Haanden derp
(Klint gjør det). De har et ærligt Ansigt, De vil i
bedrage mig.

Klint.

Nej, det kan De være rolig for.

Skomager.

Jeg vil tro Dem. Altsaa Klokken tolv —
Naar Klokken slaar tolv paa Regensens Uhr,
da flyver jeg ud af min Fængselsmur,
langt bort fra Nordens Kulde og Nød
til Asiens frugtbare Moderskjød,
og hviler min Krop, og kvæger de arme,
forfrosne Lemmer i Solens Varme.
Tavs vandrer jeg om, og ingen mig ser,
og ingen mig piner og plager mer.
Lad Digterne lede, til de bliver gale!
Jeg sidder saa lunt i Libanons Dale,
og glæder mig over min Friheds Skat,
og slipper den aldrig. — God rolig Nat! (gaar).

Tiende Scene.

Klint (griber Kalosterne).

Jeg maa strax have dem paa! — Men hvad
det dog for Djævelskab? Begynder Ideerne nu
tage Frakke og Buxer paa og vandre om blandt F
som ordentlige virkelige Personer? — Eller v
Manden gal? Jeg veed ikke — men det forekom m

at han undertiden talte paa Vers. — Det er dog altid et Forsøg værdt. Men hvor skal jeg nu skyde hen? jeg maa kun bruge dem een Gang. — Aa det maa give sig af sig selv, der er ingen Tid at spilde. (Vil tage dem paa). Men hvad er nu det?

Ellevte Scene.

Klint. Regenstinnerne.

Mel. af Lumpactvagabundus.

1.

Chor.

Op I gjæve Sønner
af den røde Gaard!
Glædens Klokke slaar,
Soldet foreståar!
Fra de gamle Rønner,
fra Besvær og Mas
gaar til Mers og Knas
vor Sejlads.

Første.

Hen da, hvor i Ro
Glædens Druer gro!

Anden.

Vejen gaar, min Tro,
over Vesterbro.

Chor.

Lars Mathisen lønner
Møjen, vi har haft,
Sliden paa vor Kraft
med sin Saft.

2.

Chor.

Vi faa nu Betaling
i den søde Drik
for hvert Øjeblik,
som i Brøvl forgik;

gjør da ej Forhaling,
men kom med, min Gut!
dyrt er absolut
hvert Minut.

Klint.

Vent dog lidt!

Første.

Nej Tak!
Gjør nu ingen Snak!
tag din Hat og Frak,
Pibe og Tobak!

Chor.

Adlyd vor Befaling,
lyt til Bacchi Kald!
nu det store Skrald
fejres skal.

3.

Klint.

Nu saa kom! vi henter
Lystighed og Mod
i den røde Flod,
Gudens Hjerteblod!
Op, I fri Studenter,
op til Rankens Høst!
der skal Ungdomslyst
fange Røst.

Chor.

Ud da, hvor i Ro
Glædens Druer gro!
Vejen gaar, min Tro,
over Vesterbro.
Lars Mathisen venter
med sin Glædesskat,
vi skal den i Nat
gribe fat.

(De

Anden Akt.

Regensværelſet fra forrige Akt. Det er mørkt.

Første Scene.

Klint (kommer ind).

Naa ſaa ſlap jeg da hjem. Jeg kunde ikke holde det ud hos Lars Mathiſen og ſtjal mig væk fra dem. Gud veed hvad der var i Vejen, men Soldet vilde ſlet ikke gaa. Klokken er imellem ti og elleve, det er altfor tidligt at gaa i Seng; men her er koldt, og vi har ingen Lys, hvis Jeſper ikke mod Sædvane har forbarmet ſig og lagt Pengene ud. — Nej ſe, hvor der er oplyſt lige overfor hos min lille Smedebatter. Der maa viſt være Selſkab. Hvem der dog kunde være der! Jeg har drukket en fire, fem Glas Punſch og er følgelig ganſke udmærket oplagt til at gjøre Kur. Og ſaa at ſe ſaadan en rigtig opbyggelig, forſoren Smedefamilie, der endnu ikke har glemt at nyde Minuttet! (ſtøder med Foden mod Kaloſterne) Men hvad er det, der ligger? (bøjer ſig ned og faar fat i dem) Kaloſterne! Død og Plage, dem havde jeg rent glemt, og de ſkal afleveres Klokken tolv. Det var den høje Tid, men nu tager jeg dem paa og flyver i Selſkab. Men hvad er det dog for noget? Var den Skomager ikke forrykt? eller drømmer jeg og ligger maaſke døddrukken i Grøften udenfor Lars Mathiſen? Aa, man kan jo altid probere. Om jeg ſaa bliver til Aal, ſaa er der jo ingen, der ſer det. Jeg vil rigtig gjøre mig Umage for at tro paa det, for naar Troen kan flytte Bjerge, maa den *jo fagtens* kunne flytte ſaadan en lille Klint

ſom mig. — Saa tager jeg dem altſaa paa og rejſer over Gaden (tager Kaloſterne paa).

Mel. af Kung.

1.

Nu ſtuer jeg dig atter,
min Smededatter!
Mit trætte Hjerte ſtiler
efter en Havn,
nu flyver det — og hviler
ſødt i din Favn.

2.

De klart oplyſte Haller
mig venlig kalder;
ſaa kom, I ſorte Vinger!
lyd eders Ben,
og løfter mig og bringer
flux mig derhen!

Dekorationen forvandles til en oplyſt Sal. Fra et tilſtødende Værelſe, hvortil Døren ſtaar aaben, høres følgende

Kor.

:,: Og dette ſkal være Hr. Smidtſes Skaal,
Hurra! :,:
Og Skam faa den ſom ikke
Hr. Smidtſes Skaal vil drikke!
Hurra! Hurra!
den Skaal var bra'!
Hurra!

Løjtnant (indenfor).

Hr. Kobberſmedemeſter Smidt leve!

(Der raabes: „Hurra! noch enmal Hurra! hep hep hep, Hurra!" derpaa klinkes der.)

Klint.

Det var ſom Pokker! det var da en ganſke fortræffelig Maade at rejſe paa! Og nu dukker jeg da op i en fremmed Familie ligeſom en Aandeaabenbaring. Men man maa ſe at orientere ſig. Jeg kan gjennem

Dørſprækken obſervere, hvorledes Selſkabet ſer ud. (ſtigger derind). Der ſidder aabenbart Manden for det hele, Hr. Smedemeſter Smidt, min ærede Vært, hvis Skaal nylig blev drukken. Han ſidder i en ivrig Pasſiar med — nej hvem er dog det? Hans Anſigt er mig bekjendt — aa det er jo min Løjtnant fra i Middags. Paa den anden Side ſidder min Ven, Smedeſvenden med Løvefødderne. — Det er dog morſomt, at jeg kommer i et Hus, hvor jeg allerede er inde i Forholdene. Naa, ſaa den lille Rikke, han gaar og lirker med, er altſaa min ſmukke Gjenboerſke? Men hvor er da Studenten, ſom ſkal drikkes paa Pelſen? det maa være ham der, ſom vender ſig og taler med et Pigebarn — ja det er jo hende, Rikke, der ſtaar bagved Bordet og formodentlig gjør Opvartning. Men hvad! — Baſalt! jo det er ham, min dydige Kontubernal, ſom abſolut ſkulde hen at ſpille Rambus med ſin Onkel. Men hvordan Pokker er det gaaet til, at han kommer til at ſidde derinde? Ja jer vil blive Arbejde nok med at hitte Rede i alt det, men eg har da ogſaa et godt Otium til Kontemplation, or jeg ſkal jo være uſynlig. Jeg uſynlig! (ſer ned af ſig) ahaha! hvis man ikke allerede var vant til Urimeligeder, ſkulde man bande paa, at det var Løgn. Hvor kal jeg faa det Problem klaret? (til Publikum) Hør Bodtfolk! vil J nu oprigtig ſige, om J kan ſe mig! — Med dem er der intet Udkomme, de ſiger ikke et Muk.

Anden Scene.

Rikke og Amalie fra Sideværelſet). — Klint trækker ſig tilbage.

Amalie.

Kom, føde Rikke! jeg har noget at ſpørge dig om.

Rikke.

Herregud, hvorfor slider du saadan i mig?

Amalie.

Aa fordi jeg er led og kjed af at snakke med ækle Smedesvende, og der er jo ingen andre til mi for Studenten holder du jo fast paa. Hør, min Ung sig mig nu rent ud af Posen, hvad du egentlig h at bestille med den Student.

Rikke.

Bestille? jeg har saamænd ingenting at besti med ham.

Amalie.

Nej se hvor hellig! ja men du skal ikke nærre m for jeg saa nok, hvordan han trykkede dig i Haand

Rikke.

Hvor kan du dog finde paa saadant noget? I er ved Gud en Skam.

Amalie.

Du skal slet ikke blive forlegen for det, for I er jo en meget net Fyr. Hør, veed du hvad — h ligner i Grunden Hr. Mandrup, ham der staar h Davidsen.

Rikke.

Aa fy! hvor kan du sige det?

Amalie.

Det skulde du nødigt sige fy til, for Hr. Ma drup er ved Gud et pænt Menneske, og han er sa mænd meget mere beleven end Hr. Basalt. Men l sla'r nu paa Nakken af alt hvad der ikke er Stude

Rikke.

Ja men Herregud! den Hr. Mandrup er saa æl stram og friseret.

Amalie.

Gud veed hvor du har dine Øjne henne. Nej, da skulde du have set ham forleden paa Livjæger-ballet. Han var ikke af Gulvet fra Begyndelsen til Enden, saadan en Rift var der om ham, for han dandser mageløst, og saa har han saadan nogle bitte, bitte smaa Fødder. Igaar var jeg oppe i Butikken, da skulde du have set hvor galant han var. Han foer op og ned af Hylderne og krammede meget mere op, end jeg havde Brug for; og tænk, han gaar i Butikken med ombøjede Manschetter paa. Ja, jeg veed saamænd mange Damer, som handle hos Davidsen bare for hans Skyld.

Rikke.

Det gjør du maaske selv.

Amalie.

Ja Herregud — naar for Resten Varerne er gode, saa kan man jo gjerne tage den Fornøjelse med. Men det er sandt — fortæl mig saa lidt om din Student! Hvor længe er det siden han begyndte at komme her i Huset?

Rikke.

Det var den attende Januar. I Dag er det akkurat en Maaned siden.

Amalie.

Nej se en Gang hvor akkurat du kan huske Datoen, ja det er saamænd ogsaa en vigtig Begivenhed for dig. Men — sig mig — hvorfra kjender I ham da?

Rikke.

Jo han læste Religion med os henne hos Jomfru Hansen, *og det var saadant* et rart Menneske, og

vi holdt alle sammen saa meget af ham. Men sac
han ikke mere Tid, og saa broderede vi en So
til ham, og forærede ham den da han skuld
Og vi græd saamænd alle sammen, og Trine 2
— du kjender hende nok — hun kunde digte,
digtede et Vers i Adressеavisen med den Ove
„Ved en elsket Religionslærers Bortgang."

Amalie.

Men hvor traf du ham da igien?

Rikke.

Det var efter at jeg var konfirmeret i Efte
da sad jeg en Gang ved Vinduet, og saa fald
Øjne over paa Regensen. Men hvem opdage
Hr. Basalt, der sidder i Vinduet og ser ov
mig. Jeg blev da umaadelig glad, og han
mig strax og hilste paa mig. Men saa kom d
bor sammen med ham —

Amalie.

Hvad er det for en?

Klint (affides).

Nu skal vi høre.

Rikke.

Aa det er ogsaa en meget net Fyr, men
rigtignok gruelig lapset.

Klint (affides).

Fy for en Ulykke!

Amalie.

Aa det gjør ingenting. Jeg kan i det
bedst lide de unge Fyre, som man kan have lidt
med. Hør, Rikke! sig mig, er han forlovet?

Rikke.

Hvem — Hr. Basalt?

Amalie.

Nej den anden, som bor sammen med ham.

Rikke.

Nej, det tror jeg ikke. Og Hr. Basalt siger, at at det er et grumme rart Menneske, og det ser han da ogsaa ud til. Men jeg tror ikke, at han bestiller meget, for han ligger i Vinduet fra Morgen til Aften.

Amalie.

Men du fortalte ikke, hvordan det gik til, at Basalt kom her i Huset.

Rikke.

Jo det var en Eftermiddag, den attende Januar, da det allerede var bleven mørkt, og Fader laa paa Sofaen og sov Middagssøvn; da bankede det paa Døren. Fader vaagnede og gik hen og lukkede op, og saa var det Hr. Basalt. Og han sagde til Fader, at han før havde været min Lærer, og at han havde set fra sine Vinduer at vi boede her, og at han havde megen Godhed for sine gamle Elever, og at jeg altid havde været en af de flittigste, og at han gjerne vilde vide hvorledes jeg havde det og om jeg var bleven konfirmeret, og saadant noget. Saa blev Fader da meget fornøjet og bad ham sætte sig ned, og saa blev han hele den Aften, og vi spillede Skidtmads.

Amalie.

Men har han saa ikke været her oftere?

Rikke.

Jo, han er kommen her et Par Gange om Ugen, og saa har han *læst for mig* og laant mig Bøger.

Amalie.

Hør, Rikke, han er forlibt i dig, det ſla'r brig fejl.

Rikke.

Aa ſikke noget!

Amalie.

Ja det har du nu ingen Forſtand paa, men kan tro mig. — Aa det maa være Knas at bo l overfor Regenſen! Hør, ſøde Rikke! naar J igjen ſl have Fremmede, ſaa maa J ved Gud bede ham me der bor ſammen med Baſalt.

Rikke.

Ja men vi kjende ham jo ſlet ikke.

Amalie.

Aa hvad gjør det? han er jo din Kjæreſtes Ven. Men hør — nu rejſer de ſig fra Bordet — vi maa nok derind. (De gaa ind i Sideværelſet).

Klint.

Hendes Kjæreſtes Ven! naa det er altſaa mi fremtidige Rolle. Jeg kan ſige med Chilian: jeg har ve rejſt. Og ſaa finder den lille Taſke oven i Kjøbet, a jeg er gruelig lapſet. Herregud, hvor hun maa vær uſkyldig for at finde mig lapſet! Den anden lader ti at ſkjønne bedre paa mig, men hun ſynes ikke at hav nogen fin Smag. Naa der har vi nok hele Familien (Trækker ſig tilbage).

Tredie Scene.

Smidt, Baſalt, Løjtnant, Madſen, Mikkel og Lars. Siden Amalie. Klint ſætter ſig paa en Stol i Baggrunden.

Smidt.

Kom nu herud, Børn, medens Fruentimmern *tager af Bordet* og bygger os en ny Bolle Punſch

Naa Student! hvad synes De om saadan et Stykke Gaasesteg! Saadan noget er De nok ikke vant til derovre paa Regensen.

Basalt.

Undskyld! vi ere ikke vante til at sulte paa Regensen.

Smidt.

Naa naa! Det var sgu godt ment, lad os nu ikke gaa paa Bagbenene. Men hør! nu skal I være rigtig fornøjede, for nu er det først vi skal til at more os.

Løjtnant.

Aa Hr. Smidt! vi har saamænd moret os ganske udmærket hele Aftenen.

Smidt.

Ja vel har vi det. Og det var ogsaa en Skam, hvis en Smed ikke kunde skaffe sig en morsom Aften, for det er kun dem som arbejde, der veed hvad Hvilen duer til, og naar man er rigtig forasset, saa skjønner man først paa, hvordan Punschen smager.

Mikkel (til Lars).

Det var sgu godt sagt! det har Mester Ret i.

Madsen.

Ja Mester har immervæk Ret.

Smidt.

Naa Hr. Løjtnant! naar vi nu har faaet Varerne, hvad skal vi saa hitte paa at bestille!

Løjtnant.

Det skal jeg nok sørge for. Jeg har selv opfundet en Leg, som er overmaade morsom, og den er netop som De, Hr. Smidt, helst vil have den, med at give Pant.

Smidt.

Naa en Pantleg — det er jo meget godt. Men

hør, lad os lade være med det Kysseri, for Mutter har jeg nu kysset saa tidt, og Tøserne kan jo være meget gode efter deres Beskaffenhed, men hvad mig angaar, saa skjøtter jeg sgu ikke synderlig om Barnemad.

Løjtnant.

Hør, Hr. Smidt! det er sandt — (trækker ham tilbage i Stuen, hvor de tale sammen).

Madsen.

Hør, Student! naar vi faar Punschen, skal vi saa drikke et Glas sammen?

Basalt.

Aa vi har jo drukket sammen over ti Gange i Aften. (afvises) Han bliver jo ganske drukken.

Madsen.

Ja, De har jo sat og nippet til Varerne, ligesom det var Lemenade. Men hør, veed De hvad, lad os saa en Gang drikke rent ud, saa kan det jo være en Skaal for Deres Kjæreste.

Basalt.

Min Kjæreste? Jeg har ingen Kjæreste.

Madsen.

Ja saa for hende, som De gjerne vilde have. — Men De kan bide Dem i Øjnene, for De faar hende sgu inte, for De er drukken skal jeg sige os.

Basalt.

Er jeg drukken? hvad mener De med det?

Madsen.

Aa Sludder! De skal slets inte kere Dem om hvad jeg mener, for De ser nok, jeg har lidt paa Skallen. Men det er bare Gemytlighed.

Amalie (i Døren).

Hr. Baſalt! jeg ſkulde bede fra Tante, om De vilde komme og ſmage paa Punſchen.

Baſalt.

Ja med Fornøjelſe! (Amalie og Baſalt gaar).

Fjerde Scene.

Smidt. Løjtnant. Madſen. Mikkel. Lars. Flint. Siden Rikke.

Madſen.

Jeg vil ind efter ham.

Mikkel (holder paa ham).

Men hvad er der i Veien?

Madſen.

Han ſkal inte have Lov til at være alene med Rikke. Vil du give los!

Mikkel.

Naa Chriſten, vær nu manerlig! Madammen er jo derinde hos dem.

Lars (gaber).

Var dig blot, at Meſter inte mærker noget.

Madſen (vemodig).

Hør, Lars, du er min Ven, og du Mikkel! (rækker dem Haanden) Vil I huſke paa, at jeg i mange Aar har været jeres Broder og Medarbejder, og vil I ſaa hjælpe mig med Raad og Daad?

Mikkel.

Ja, det vil vi.

Lars (ſtrækker ſig).

Ja det kan du lide paa.

Madſen.

Saa kom! *ſaa ſkal jeg aabenbare mit Hjerte for jer.*

(Trækker dem tilbage. Imidlertid er Smidt og Løjtnanten i deres Samtale komne i Forgrunden).

Smidt.

Ja Hr. Løjtnant! jeg kan inte ſige videre Dele, for det vil jo fornemmelig komme an pa De ellers har Raad til at føde Kone og Børn

Løjtnant.

Ja mine ordinære Indtægter er ſom ſa ſtore, men ved litterære Arbejder, ved Artikler i B og videnſkabelige Digterværker tjener jeg ikke ſ

Smidt.

Ja men hvad kan det føre til? Naar De i ſkrevet alt hvad De veed, hvad vil De ſaa leve

Løjtnant.

Ja jeg ſkal betro Dem noget, men det en H ligheb. Jeg har Løfte, ganſke ſikkert Løfte Embede paa firetuſinde Rigsdaler.

Smidt.

Firetuſind Rigsdaler! Det er et ſtort E Ja ſe det var jo ſtrax noget andet. Men h det for et Embede?

Løjtnant.

Det ſorterer under Toldvæſenet, og det er aldeles afgjort at jeg faar det.

Smidt.

Ja ſaa kan vi jo allenfals vente ſaalænge, faar det. Rikke er jo et Barn endnu og træng ikke til at giftes ſaa ſnart.

Løjtnant.

Ja men det gjør jeg, bedſte Hr. Smidt! jeg tr til det. For det kan ikke nytte at nægte det, jeg er ikke længer nogen blomſtrende Yngling.

Rikke (i Døren).

Lille Fader! jeg ſkulde bede, om du ogſaa vilde komme ind og ſmage paa Punſchen.

Smidt.

Hvad, er Punſchen ikke færdig endnu? De Fruentimmer er dog ret nogle Snøvlepetre.

Rikke.

Jo nu koger Vandet, og vi har begyndt at blande det, men Hr. Baſalt vilde gjerne have Fader paa Raad med. (Rikke gaar).

Løjtnant.

Men Hr. Smidt! vil De da blot love mig, at jeg maa have Forrangen, hvis der optræder flere Friere, og at De ikke vil give Deres Samtykke til nogen anden, førend til mig?

Smidt.

Ja, det kan jeg ſagtens love Dem, for der er ſgu ingen andre, der tænke paa ſaadant noget for det første.

Løjtnant.

Mon ikke Hr. Baſalt?

Smidt.

Aa hvor vil De hen? Nej, Hr. Løjtnant! vel er De en Mand med Videnſkaber og en vittig Hund — det ſkal ingen nægte Dem — men, De maa ikke tage det fortrydeligt op, De har ingen Menneſkekundſkab eller ſaadan hvad man ſkal kalde Begreb om de Dele — det har De ſgu ikke.

Løjtnant.

Jeg erkjender jo ogſaa, at jeg ſtaar for min Overmand.

Smidt.

Ja, ser De, Basalt har nu læst med Rikke Skolen, og Tøsen var flittig, og nu vil han nød have, at hendes Lærdom skal gaa i Badsken. S derfor taler han nu med hende og læser for hende i laaner hende Bøger, blot for at sørge for hendes O dragelse og Levemaade, og det er sgu meget kjønt i ham — Men Hilledød! jeg skal jo ind at smage.

Løjtnant.

Lover De mig saa det, De veed nok?

Smidt.

Ja vel gjør jeg det, vær De kuns rolig!

(Gaar ind).

Femte Scene.

Løjtnant. Madsen. Mikkel. Lars. Klint.

Løjtnant (afsides).

Det lettede! Jeg tror det bliver bedst, at h for det første ikke mærker noget til mine Rivaler; j maa derfor se at faa Madsen beroliget, for at h ikke skal forraade os. (Høit) Naa lille Madsen, hvo ledes gaar det?

Madsen.

Det gaaer skidt, Hr. Løjtnant! Studenten vil sle inte bide paa Muskaten, og jeg har nok selv faaet lille en paa Skallen. Men gid jeg bare kunde sla h ihjel, saa skulde han nok holde sig i Skindet.

Løjtnant.

Vær nu bare ved godt Mod! De har set, hvo ledes jeg har staaet og bearbejdet Hr. Smidt, og j forsikrer Dem, jeg har det bedste Haab.

Hemmeligheder. (Til Mikkel og Lars) Vil De passe paa, at han ikke forløber sig!

Mikkel og Lars.

Ja det skal vi. Kom Christen! (De gaa ind).

Sjette Scene.

Løjtnant. Klint.

Løjtnant.

Hahaha! Nu gaar det, som det var smurt. Jeg havde først tænkt paa at faa begge Rivalerne drukne, og det var godt anlagt, men Studenten er mig for forsigtig, og saa maa den Plan ryge i Lyset. Nu har jeg jo et Løfte at holde mig til, saa det gjælder blot om stadig at avancere i Hr. Smidts Kridthuus, saa jeg kan rive Studenten af Pinden. Død og Plage! hvor jeg længe har gaaet og smægtet efter saadant et Giftermaal. Og Hr. Smidt, det er en rig Mand — ja det er bestemt en hovedrig Mand.

Mel. Fr. S. 10.

1.

Her med Fryd jeg Rigdoms Spor
overalt opdager;
Gaasesteg — Mahognibord —
Sølver-Lysestager.
Alting gi'r mig den Besked,
at Profitten bliver fed,
naar jeg først har funden
Vej til Kistebunden.

2.

Snart jeg holer Skatten, hvor-
efter jeg har krøbet,
og den lille Nikkemo'r,
hun gaar med i Kjøbet.

Som en mægtig Potentat
ſkal jeg leve delikat,
Østers og Postejer
komme, hvor jeg peger.

3.

Lad de to Rivaler ſe
hvor de ſaa kan fiſte!
Her i Huſet hente de
neppe nok en Svedſke.
Deres Attraa ſtormer vild,
men jeg er dem lidt for ſnild.
Jeg gaar op i Højden,
lad ſaa dem gaae fløjten!

Hahaha! (gniber ſine Hænder) Saa nu ſkal jeg ind og mele min Kage (gaar tæt forbi Stolen, hvor Klint ſidder).

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant (forſtrækket).

Hvad var det? jeg ſynes, der var nogen ſom ſagde, at jeg ſkulde vogte mig — det var dog underligt — og der er dog ſlet ingen i Værelſet. (Ser ſig om) Det er ængſteligt ſaadan at være alene i en Stue — Naa Gud ſke Lov! der kommer nogen.

Syvende Scene.

Løjtnant. Madam Smidt. Vaſalt. Klint.

Madam.

Ja det maa være en Glæde for Deres Moder at have ſaadan en ſtor Søn, ſom er bleven en lært Mand og en Gang ſkal være Præſt eller Provſt. Vi havde ogſaa en Gang en lille Søn, og Fatter vilde rigtignok have, at han ſkulde være Kobberſmed, men jeg ſynes det *var bedre, om vi gjorde* ham til Præſt. Men

det ſkulde inte være, for ſaa kreperede han, Skidt.

Baſalt.

Hvor gammel var han, da han døde?

Madam.

Aa han var kun ſex Dage. Men hør, L nant! vil De ikke gaa ind og drikke med b Fatter har ſpurgt efter Dem.

Løjtnant.

Jo, jeg ſiger mange Tak.

Madam.

Naa men ſig mig nu engang, hvordan derovre paa Regenſen?

Baſalt.

Jo Tak! meget godt. Hvis Madammen middag havde Lyſt til med Deres Mand o at drikke en Kop Kaffe ovre hos mig, ſaa ſ være mig en Fornøjelſe.

Madam.

Ja jeg ſiger Tak, det kunde ſaamænd væ morſomt. Ja men ſig mig, hvordan har D egentlig med Vadſk og Renlighed, for det e det vigtigſte?

Baſalt.

Aa jo — naar vi ikke gjør for ſtore Fo

Madam.

Ja jeg kan begribe det. Men, hør hvad! een ſtor Fordeel har De, og det er, at har noget at beſtille med diſſe Tjeneſtepiger, er, rent ud ſagt, noget Rak.

Baſalt.

Ja vi har da Piger paa Gaarden.

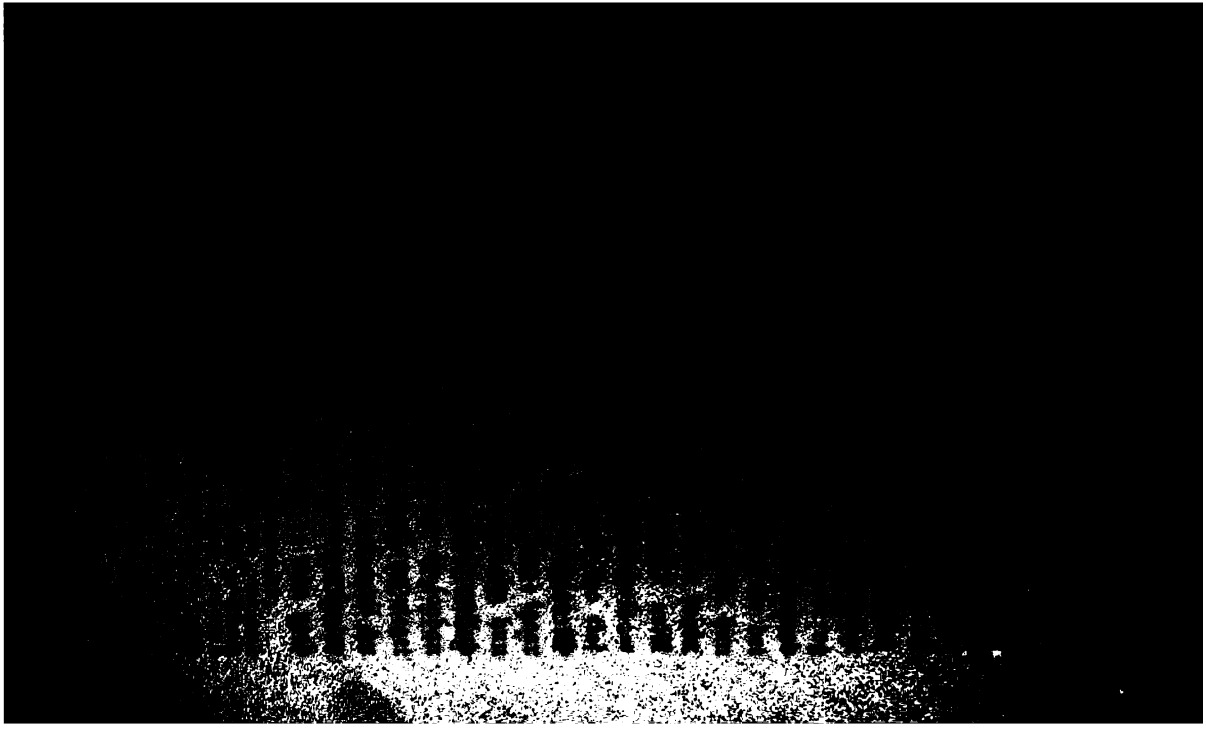

jeg: „Ane!“ ſagde jeg, „vil du ſtrax paa Øjeblikk tage Karreklubben!“ ſagde jeg; men Tøſen blev ved ſ fløjte ganſke lyſtig, ligeſom der var ingenting i Vejen Nu ſaa gik jeg ned og hentede Fatter, og han bundrei for hende ſaa det knagede; men ſaa ſkulde De ha ſet hende — ſaa blev hun ſaa himmelgal — u, ſ gal, ſaa det halve kunde være nok.

Ottende Scene.

De Forrige. Det øvrige Selſkab.

Madamen (bliver ved).

Ja tænk Dem engang! ſaa rev hun Karreklubb ud af min Haand og hængte den om Halſen paa Fatte Men De kan tro, hun fik det ogſaa at føle — (vender de andre) Naa Fatter! jeg ſtaar og fortæller Hr. Ba ſalt om Ane. Det er ellers et meget underholdend Menneſke. Men ſkal vi ſaa til at lege?

Smidt.

Ja vel ſkal vi det. Løjtnanten vil lære os e ganſke ſplinterny Leg, ſom han ſelv har opfundet.

Løjtnant.

Ja uden at roſe mig ſelv tør jeg ſige, at den e ret munter. Men ſaa ſkal vi førſt ſætte os i e Rundkreds; de unge Herrer er nok ſaa gode at hjælp mig med at flytte Stole.

(Almindeligt Brøvl med at ſætte Stole. Paa høire Fløj placer Løjtnanten mellem Smidt og hans Kone, paa venſtre Baſalt melle Amalie og Rikke. Baggrunden ſluttes af de to Smedeſvende med Madſ i Midten. En af Selſkabet tager den Stol, hvorpaa Klint ſidder; h flytter til en anden, ſom ogſaa bliver taget).

Løjtnant (rejſer ſig).

Se jeg har nu tænkt mig det ſaaledes. Før tager jeg mit Lommetørklæde (tager i Lommen) Hm –

ja det er ſandt, jeg vilde gjerne først tale et Ord med Hr. Baſalt.

Baſalt (ſpringer op).

Her er jeg.

Løjtnant (trækker ham tilſide).

Hr. Baſalt! De kunde gjøre mig en Tjeneſte.

Baſalt.

De vil maaſke laane mit Lommetørklæde?

Løjtnant.

Ja Tak! hvis De har et rent Silketørklæde, for jeg ſkal ſige Dem, jeg lider i denne Tid af Snue.

Baſalt.

Bær ſaa artig! (Løjtnanten ſtikker det i Lommen).

Amalie (til Ritte).

Hahaha! Saae du, Løjtnanten maatte laane Baſalts Lommetørklæde?

Løjtnant.

Naa ſaa kan vi da begynde. Se nu tager jeg mit Lommetørklæde (tager Baſalts Tørklæde op af Lommen) — det ærede Selſkab bedes undſkylde, hvis det ikke er ſaa ganſke propert — og ſaa kaſter jeg det hen paa en af Dem, idet jeg ſiger den første Del af et ſammenſat Ord, ſaa ſkal den, der griber det, ſige et Ord, ſom paaſer dertil, og hvis han ikke kan det, ſkal han give Pant.

Amalie.

Har Løjtnanten virkelig ſelv opfundet den Leg?

Løjtnant.

Ja jeg har ſaamænd.

Amalie.

I disſe *Dage?*

Løjtnant.

Ja for et Øjeblik siden.

Amalie.

Det var da morsomt, for jeg har saamænd l
den, da jeg var en lille Tøs.

Løjtnant.

Saa det var da mærkeligt! Ja det kan saam
gjerne være, at jeg en Gang i min Ungdom har
en lignende Idee, som saa er bleven udbredt blc
Folk, for man glemmer jo saadant noget Nar
naar man faar alvorligere Ting i Hovedet. Men
at gjøre en Begyndelse — nu kaster jeg Tørkl
hen paa en og siger f. Ex.: Rulle, saa skal
sige Pølse eller saadan noget, som passer de
Forstaar De mig?

Madam.

Ja vi forstaa det meget godt.

Smidt.

Ja vel gjør vi det; begynd De kun!

Løjtnant.

Det skal jeg. Madam Smidt, Kobber=

Madam.

Pølse — jo De kan se, vi kan nok den Pølse

Løjtnant.

Nej, forlad mig, det passede ikke; jeg sagde Kobl
saa skulde Madammen have sagt Smed.

Madam.

Ja men De sagde jo før, at jeg skulde sige Pø
(Smidt, Løjtnanten og Amalie sige i Munden paa hverandre deres føl
Replik, Smidt siddende, de andre staaende foran Madammen).

Smidt.

Nej Mutter, det var slet ikke paa den Façon,

du ſkulde have ſagt noget, der kunde rime ſig med det ſidſte Ord.

Løjtnant.

Nej bedſte Madam! De ſkal ikke altid ſige Pølſe, men De ſkal ſige et Ord, der paſſer til det, ſom jeg ſiger Dem.

Amalie.

Nej Tante, det er forkert, for du ſkulde ſige et Ord, ſom kunde hænge ſammen med det Ord, Løjtnanten ſagde.

Madam.

Naa ja! ſaa maa vi begynde forfra.

Amalie.

Nej, Tante ſkal værſgo give Pant.

Madam.

Skal jeg det? ja man maa jo finde ſig i det. Ja hvad ſkal jeg nu give jer, Børn? jo her er et Nøgle Garn, men ſmuſt det ikke til, for i Morgen ſkal jeg ſtoppe Fatters Sokker dermed. Naa ſaa ſkal jeg vel. (Til Mikke) Heſte=

Mikke.

Kjød. (Til Smidt) Vand=

Smidt.

vare. Nu kan De ſe, jeg kan nok.

Løjtnant.

Haha! det var udmærket klaret.

Smidt.

(Til Mikkel) Bal=

Mikkel.

leer.

Smidt.

Hahaha. Ja Mikkel, du kunde ogsaa ha lon, Ballon — Men nu skal du hive.

Mikkel.

(Til Madsen) Pas paa, Christen! Politi=

Madsen.

Student.

Smidt.

Hahaha! Politistudent! Nej, nu maa komme hit med et Pant, for det passer ikke.

Løjtnant.

Nej, det er sandt. Studenten passer i Politiet, for det er Politiet, der passer paa Stu Hahaha!

Smidt.

Hahaha! Det er ret godt. Ja man kund sige, at Studenten naturligvis ikke kan hæn Politiet, fordi at Politiet er efter Studenten. K

Løjtnant.

Hahaha! ja det var meget bedre.

Madsen.

Her har De min ene Ørering, men T passe paa den, for jeg har Magen efter den. (T Peter=

Amalie.

Hvitfeldstræde. (Til Løjtenant) Peder=

Løjtnant.

Jomfru. Nej det kan man nok ikke sige Lommen).

Smidt.

Nej hør, lad De nu være at komme Pet

Jomfruen, for hun kan være pebret nok i Forvejen, hahaha!

Løjtnant (giver Pant).

Hahaha! det er et fortræffeligt Indfald. (Til Mikkel) Heſte=

Mikkel.

Sko. (Til Madam) Fløde=

Madam.

Skjæg.

Smidt.

Det var ret, Mutter.

Madam.

Ja nu er jeg ligeſaa klog ſom J. Pas nu paa! (Til Smidt) Silke=

Smidt.

Orm — ja naar det ikke er værre. (Til Amalie) Lamme=

Amalie.

Frikasſee. (Til Lars) Hylde=

Lars (griber det).

Grebet!

Smidt.

Hahaha! Hylde=Greve! hvad Satan vil du meb Greven her? her er han ſgu ikke paa ſin Hylde, hahaha!

Løjtnant.

Hahaha! Nej det er kofteligt. Men De maa gibe Pant.

Lars.

Værsgo! (Til Madſen) Meſſing=

Madſen.

Maſkine med Løvefødder og Geſvejs=ning. (Til Smidt) Meſter=

Smidt.

Stykke. (Til Baſalt) Prop=

Baſalt (fordybet i Samtale med Rikke).

Hvad behager?

Smidt.

Haha! Studenten ſkal give Pant.

Baſalt.

Her har De Nøglen til Regensporten. (Til 9 Agurke=

Madſen (arrig).

Det kan De ſelv være. (Klint tager Lommetørkle gaar med det i den opløftede Haand).

Smidt.

Men hvad er det, Chriſten?

Madſen.

Han ſkal ikke komme med ſine Grovheder og mig en Agurk, for jeg er inte mere Agurk end ſom

Smidt.

Men, Chriſten! han mener jo heller ikke, er en Agurk, men du maa huſke paa, at vi leger ſagde Agurke, og ſaa ſkulde du ſige Selat.

Madſen.

Det er ganſke rigtig, Meſter, det glemte jeg; han har dog illigeveller inte Lov til at være gr

Smidt.

Ja men det har han jo heller ikke været.

Madſen.

Nej det har han inte, men han har heller Lov til det.

Smidt.

Naa lad os ſaa begynde igjen! Du ſkal *Chriſten.* Hvor har du gjort af Tørklædet?

Madſen.

Jeg veed ſgu inte. Vœk er det.

Madam.

Er det ikke trillet ned under Stolen?

Madſen (ſer efter det).

Nej, der er ſgu ingenting.

Løjtnant.

Saa maa De viſt af Vanvare have ſtukket det i Lommen.

Madſen.

Nej, jeg bruger inte at ſtikke i Lommen; det er inte *min* Hanbtering.

Smidt.

Men hør, Chriſten! du ſkal ſgu paſſe paa, hvad man giver dig. Er det en Maner at handle med Folks Tøj?

(Klint lægger Lommetørklædet i Løjtnantens Stjød).

Amalie.

Men ſe — Løjtnanten har jo Tørklædet.

Løjtnant.

Har jeg? (opdager det).

Smidt.

Hør, Løjtnant, alvorlig talt, hvad ſkal det ligne ſaadan at holde Folk for Nar? Hvorfor har De ikke ſagt det ſtrax?

Løjtnant.

Jeg forſikrer Dem, jeg vidſte ikke af det. Det maa være Trækvinden, ſom har ført det op paa mit Stjød.

Smidt.

Aa ſikke noget Sludder! men lad os nu ſaa Ende paa *den Snak, ſaa kan* De jo begynde at kaſte.

Løjtnant (afſides).

Det var forbandet. (Til Mikkel) Svine-

Klint (bag Madſen).

Planet.

Mikkel.

Naa, Chriſten! hvorfor kan du ikke lade mig ſvar

Madſen.

Du ſvarede jo, du ſagde jo Planet.

Mikkel.

Nej det var jo dig, der ſagde Planet.

Madſen.

Aa Sludder, jeg ſagde jo ikke et Muk.

Mikkel.

Jo gu gjorde du ſaa.

Madſen.

Nej gu gjorde jeg ej.

Smidt.

Naa, Chriſten! du ſkal ſgu bie med at ſvare, Turen kommer til dig. Mikkel kan nok hjælpe ſelv, han er jo ſtor nok til det.

Madſen.

Det er godt, Meſter! Meſter er nok behage men nu gaar jeg, ſaa ſkal jeg inte genere Selſkab

Madam.

Naa, lille Chriſten, kom nu og ſæt dig igjen

Madſen.

Madammen maa tjene mig i inte at blive a men naar de alle ſammen ſidder og griner ad mi arbejder paa at ærke mig —

Smidt.

Naa, Chriſten! hvad er det nu for nogle M *med dig?* Tror du kanſke at du har Lov til at ſv

:es Plaſer, fordi du har lavet en Smule Meſter-
ſtke, ſom en Vajſenhusdreng kan gjøre dig efter?

Madſen

Nej hør, Meſter! det er ſgu Løgn i Meſters Hals.

Lars og Mikkel.

Naa naa, vil du ſe, du kan dy dig.

Løjtnant (gaar hen til ham).

For Guds Skyld, vær dog endelig rolig! De
ørſpilder Deres egen Lykke. (Høit) Da Legen ſynes
at være gaaet iſtaa, ſaa er det vel bedſt at begynde
at løſe de Panter, der er indkomne.

Mel. af Du Puy.

1.

Her i vor Leg maa den gi' Pant,
ſom ikke rigtig har forſtaaet 'en.

Smidt.

Saa bli'r han gnaven — ikke ſandt?
og ſaa kommer der Knuder paa Traaden.

Løjtnant.

Men for nu atter at løſe dem,
løſe vi vore Panter hjem.

Kor.

Men for nu atter o. ſ. v.

2.

Smidt.

Løjtnanten taler ganſke ſandt,
ſaadan vi Ende faa paa Legen.

Løjtnant.

Lad os da lyſtig løſe Pant,
ſom der var ingenting i Vejen!
Saa er os den Plaſer et Pant
paa at Humøret ikke ſvandt.

Kor.

Denne Plaſer er os et Pant o. ſ. v.

Smidt.

Det er ret, Løjtnant! saadan skal det vær
lad os saa først gaa ind og faa os et Glas af
Mavebraaber!

Madam.

Herregud! skal J nu drikke Punsch igje
Mandfolk er dog ret nogle Fyldebøtter. N
Fatter! lad os nu først faa den Leg færdig.

Smidt.

Saa — ja man maa være god mod fi
naar der er nogen, som hører paa det.
Mutter, saa vil vi da faste og løse Panter,
vil vi sgu ikke vide noget af det Kysseri, for
noget kan jeg ikke taale paa fastende Hjerte.

Madam.

Du kan jo gjerne lade være, Fatter; men
tænke paa, at de unge ogsaa skal have nogen Fo

Smidt.

Vægso! Men saa vil jeg have mig frab
lægger sgu ingen Mund til. Saa kan J and
saa meget J giver; Mutter er til Tjeneste.

Løjtnant.

Saa var det vel bedst, vi begyndte. (De sky
tilbage og samle sig dels staaende, dels siddende. Lars sætter
en Stol opad Væggen og falder i Søvn.)

Amalie.

Hvem vil dømme?

Løjtnant.

Hvis ingen anden vil, saa vil jeg.

Amalie.

Hvad skal den gjøre, som ejer dette Pant

Løjtnant.

Han skal — han skal — ja lad mig se! han skal holde en Tale.

Amalie.

Hahaha! Det er Madsens Pant. Nu skal vi høre.

Smidt.

Naa kom hit, Christen! Nu skal du op at præke. Det er nok første Gang det arriverer dig; det er din Tiltrædelsespræken, hahaha!

Madsen.

Nej det sla'r fejl, for jeg kan slets ikke tjene Mester deri.

Madam.

Jo sin Dom maa man saamænd holde.

Smidt.

Naa, Christen! er der noget i Stykker? Lad mig nu se, du opper dig.

Løjtnant (affides til Madsen).

Prober dog bare paa at sige et Par Ord! De kan jo tale om den Lykke, at De har fuldendt Deres Mesterstykke, eller om Glæderne og Fornøjelserne ved Deres Profession.

Smidt.

Naa, Christen! op med dig!

Madsen.

Selskabet maa slets inte ærke sig, fordi jeg inte vil snakke om Glæderne og Fornøjelserne ved min Profession og saadanne Historier, for naar man har Hovedet fuldt af Bedrøvelighed og de Dele, saa er man vildfarendes *i* Glædens Religioner, og naar

Glæden sparker til mig, saa sparker jeg igjen. Derfor vil jeg slets inte snakke om Glæden.

Smidt.

Vil du kanske snakke om Sorg og Bedrøvelse?

Madsen.

Nej, det vil jeg heller ikke, Mester! for jeg vil slets inte snakke. For jeg er maliciøst, skal jeg sige os, jeg er gal i Skralden, men jeg kan inte gjøre for det.

Løjtnant (affides til Smidt).

Han har nok en lille en (peger paa Panden).

Smidt (affides til Løjtnanten).

Ja det kunde nok hænde sig, men saa maa man tage ham fint. (Høit) Hør, Christen! det er ikke rigtigt med dig; skulde det ikke være passeligst, om du gik lidt ned i Gaarden for at lufte dig?

Madsen.

Jo Mester! det bliver nok ungefær det sundeste at jeg rubber af, for ellers tør jeg bande paa, at jeg gjør Fortræd. Men jeg vil hellere trække mig tilbage i de indre Gemakker, saa kan Løjtnanten imidlertid arbejde paa dette Giftermaalsvrøvl. Kom med, Mikkel!

(Mikkel og Madsen gaa ind i Sideværelset).

Niende Scene.

De Forrige uden Mikkel og Madsen.

Smidt.

Den stakkels Fyr, han er jo rent fra det. Men hvad var det han snakkede om Giftermaal?

Løjtnant.

Ja Gud maa vide det! man kan jo ikke regne paa, hvad en drukken Mand siger. (Affides til Smidt

Han har uden Tvivl hørt noget om det Løfte, De har givet mig med Hensyn til Deres Datter. (Høit) Men skal vi saa ikke have det næste Pant? Madammen er maaske saa god at dømme.

Amalie.

Jeg har det i Haanden. — Hvad skal den da gjøre som ejer dette Pant?

Madam.

Den der ejer dette Pant, han skal støde Peber.

Amalie.

Nej Tante, det er dog altfor frygterligt! nej, lad os nu faa noget ordentligt.

Madam.

Ja saa skal han gaa polsk Tiggergang.

Amalie.

U nej, det er saa ækelt! saa skal man gaa og kysse dem alle sammen.

Madam.

Naa ja — I kan ogsaa faa det paa en anden Maner; lad mig se — hvis det er en Herre, saa skal han bede en Dame om et Kys.

Smidt.

Naa saa skal vi dog have Slikkeri.

Amalie.

Ja men saa maa Damen da ogsaa have Lov til at sige Nej.

Madam.

Ja han skal bede pænt om det, saa kan hun jo gjøre, hvad hun vil.

Smidt.

Ja *men naar det nu* er en Dame, der ejer Pantet?

Madam.

Ja hvis det er en Dame, saa skal hun bede J om et Kys.

Smidt.

Ja men jeg vil sgu ogsaa have Lov til at sige

Amalie (trækker Pantet frem).

Det passer upperligt, det er Hr. Basalts! (til Rikke) Naa, Rikke! sæt nu Munden i Lave!

Basalt (nærmer sig til Rikke).

Men saa maa man da have Lov til at Parlamentionen hemmeligt; alle Tilhørerne maa fjerne sig.

Madam.

Det er i sin Ordentlighed — vi andre gaa til den anden Side af Stuen (de gjør det).

Basalt (højt).

Jeg kaster mig i Støvet for min Dames J (falder paa Knæ).

Madam.

Hahaha! se han falder paa Knæerne, det Spektakkel!

Basalt

(affides til Rikke, der sidder med nedslagne Øjne).

Rikke! det skulde være en Spøg, men tilgi — med Dem kan jeg ikke spøge. Mit Hjerte er jeg kan ikke længer modstaa Trangen til at det for Dem. Maa jeg benytte dette Spøgens blik til at udtale det alvorlige, der i saa lan har været min eneste Tanke, mit eneste Haab? kan ikke være andet, end at De maa have m hvad der nu i en Maaned, hver Dag stærkere draget mig til Dem.

Smidt.

Naa, Student, det var nok en ſur Fornøjel Ja Tøſen ſlægter mig paa; vi ſkjøtter ikke om Slikke for vi holder os til det ſolide.

Amalie.

Nu ſkal Hr. Baſalt dømme. (Affildes til Rikke) Na Rikke, hvordan ſmagte det?

Rikke (affildes til Amalie).

Fy, Malle! du er ret en ſtyg Pige.

Amalie (til Baſalt).

Hvad ſkal den gjøre, ſom ejer dette Pant?

Baſalt.

Lad ham ſynge os en Sang!

Amalie.

Det er Tantes Pant?

Madam.

Naa ſkal jeg til det? ja jeg vil ikke gjøre mig koſtbar, naar De bare vil være ſaa artige at tage ti Takke. Nu ſkal jeg ſynge Dem en Sang, ſom de aldrig har hørt før. Det er ſaamænd om den Sol dat, der forleden fros ihjel udenfor det Krudttaarn derude paa Chriſtianshavn.

Løjtnant.

Ja men det ſkal ikke være ſandt.

Madam.

Jo ſaamænd er det ſandt, det veed jeg bedre.

Løjtnant.

Ja men, bedſte Madam! det blev befalet paa Parolen, at Soldaten ikke var frosſen ihjel.

Madam.

Ja men det er dog forkert, for her kan De ſe

Her har jeg det paa Tryk. (Tager en Vise frem) Nu skal De bare høre! (læser) „Moral for Krigere, eller en ganske ny og traurig Vise om Søren Persen, der stod paa Vagt ved et Krudttaarn, men af Mangel paa Forsigtighed og Vanvare fros ihjel; forfattet som et advarende Exempel og helliget den tapre danske Hær af L. Hansen, Underoffiser ved Kongens Regiment."

Løjtnant.

Ja bedste Madam, der ser man at den Vise maa være gammel, for nu er der, som bekjendt, ikke noget Regiment mere, der hedder Kongens Regiment.

Madam (stødt).

Nej det veed Gud, den er ikke gammel, der kan De selv se, der staar: trykt i dette Aar.

Mel. af Weyse.

1.

I denne Vinter har vi ha't
en usædvanlig Frost,
og saadan var det og den Nat,
da Søren stod paa Post.
Da Kulden var saa fæl — faldera!
saa drak han sig en Pæl,
og denne Pæl den løb ham rundt i Ho'bet.

2.

Og da han havde faaet en Rus,
og Kulden var saa stræng,
saa sov han i sit Skilderhus,
for der var ingen Seng.
Der hvilte han sin Krop — faldera!
men da han vaagned op,
saa mærked han at han var død og borte.

3.

O Læser, tag dig vel i Agt,
naar Kulden er saa fæl!

ſtaa ikke ved et Krudttaarn Vagt
og drik dig ingen Pæl!
Og har du dig en Rus — faldera!
ſov ej i Skilderhus!
thi Døden kommer og ta'r dig før du vaagner.

4.

Nu vil jeg ikke ſynge mer,
thi Viſen er forbi,
og jeg er Underoffiſer
ved førſte Kompagni
ved Kongens Regiment — faldera!
jeg er dig viſt bekjendt,
mit Navn er Hanſen, her er Viſen ude.

Løjtnant (begeiſtret).

Maa jeg takke Madammen for Deres Sang! Jeg forſikrer Dem paa, den har henrykt, ja den har forbavſet mig. Jeg har endnu aldrig oplevet, at en Kone, der har en voxen Datter, har kunnet ſynge ſaa klart og rent.

Smidt.

Ja Mutter har en ganſke kjøn Stemme, men naar hun ſkal op i de høje Toner, ſaa kniber det lidt. Nej vi ſkulde have faaet Studenten til at ſynge for os, det var Død og Plage noget andet.

Baſalt.

Jeg forſikrer Dem paa, jeg ſynger meget daarligt.

Smidt.

Aa ſikke noget Brøvl! Nej det veed vi meget bedre. Mutter og jeg har ſaa tidt om Aftningen lagt i Vindeverret og hørt Studenterne derovre ſynge paa Regenſen, og jeg ſiger ikke noget, men det var ſgu ikke ſaa tosſet. Mutter har nu Geni for de Dele, ſaa har hun lagt og lært nogle af deres Melodunter.

Madam.

Ja jeg kan saamænd huske et Par Stykker af dem. Kjender De ikke nok den: (synger) „Regensen duer til ingenting!“ og saa var der ogsaa en anden, som har saadan nogle løjerlige Ord, men det var ellers en kjøn Tone: (synger) „En Karl med uldent Belte, han tog en rød — han tog en rød Madam.“ Men hvad der saa siden blev af den Madam, det kunde jeg ikke blive klog paa, for saa sang de i Munden paa hinanden: „Frisk Kjød og Gaaselaar, frisk Kjød og Gaaselaar!“ — Men, det er sandt, Fatter, Hr. Basalt har bedt mig, om vi ikke en Gang en Formiddag vilde komme og besøge ham paa Regensen.

Basalt.

Ja det skulde være mig kjært, hvis De f. Ex. i Morgen Formiddag med Deres Kone — og De, Jomfru Rikke kommer vel ogsaa med? — vilde drikke et Glas Vin ovre hos mig og min Kontubernal.

Smidt.

Aa ja, det kunde sgu være ret morsomt at se den røde Kasse lidt efter i Sømmene. Jeg siger Tak!

Basalt.

Maaske ogsaa Jomfru Krapylius vil gjøre mig den Fornøjelse?

Amalie.

Aa ja, det vil jeg saa gyselig gjerne.

Løjtnant (affides).

Nej vil man se om jeg bliver bedt med. Ja saa maa man se at forpurre det hele. (Høit) Skal vi saa ikke *tage fat paa det næste* Pant?

Amalie.

Jo lad os det! Hvad skal den da gjøre, der eier dette Pant?

Madam.

Vil Løjtnanten ikke dømme for mig?

Løjtnant.

Med Fornøjelse. (Affides) Det maa være mit eget Pant, man maa faa Lejlighed til at brillere. (Høit) Han skal beklamere.

Amalie.

Det er Løjtnanten selv.

Løjtnant.

Hvad? skal jeg beklamere? det sætter mig virkelig i Forlegenhed, for jeg er aldeles uforberedt.

Smidt.

Aa, hvad gjør det; Løjtnant? Prober De bareften saa godt De kan! hvad kan det skade om det bliver skidt? Kom De kun!

Løjtnant.

Ja men saa maa jeg bede Selskabet et Øjeblik at gaa ind i den anden Stue, medens jeg samler mine Tanker. Naar jeg er færdig, skal jeg nok kalde paa Dem.

Smidt.

Lad os da det, saa faa vi os ogsaa et Glas med det samme. (De gaa ind, Smidt sidst; idet han vil ind, siger)

Løjtnant.

Hr. Smidt, maa jeg tale med Dem.

(Klint giver Lars et Slag paa Skulderen. Denne vaagner og bliver siddende paa Stolen med opspilede Øine).

Tiende Scene.

Smidt. Løjtnant. Lars. Flint.

Smidt.

Naa Løjtnant! hvad vil De mig?

Løjtnant.

Bedſte Hr. Smidt! i Følge det Løfte, De har givet mig, mener jeg vel, at jeg tør betragte mig ſom et Medlem af Deres Familie, ſom Deres Svigerſøn og Deres Datters Forlovede. Tør jeg ikke?

Lars (rejſer ſig).

Hvad Satan er det?

Smidt.

Aa jo ſaamænd tør De det.

Løjtnant.

Har De ikke for fuldt Alvor givet mig Løfte paa Deres bedſte Skat, Deres Kjød og Blod, Deres Rikke?

Lars (affildes).

Naa det ſkal Chriſten faa at vide. (Liſter ſig ind i Sideværelſet, uden at de mærker ham).

Smidt.

Naa, hvad ſaa?

Løjtnant.

Ja, ſaa mener jeg, at min Stemme ogſaa maa have nogen Magt her i Huſet. De har lovet at beſøge Hr. Baſalt i Morgen, tjen mig i at lade være!

Smidt.

Aa, hvad er det for Nykker med Dem? Hvorfor ſkulde jeg lade være?

Løjtnant.

Tjen mig bare deri! Jeg kjender Studenterne, jeg *kjender den overmodige* Ungdom. Hr. Baſalt

mener det kanſke godt, i det mindſte har han ikke la
noget ondt for Dagen, men Studenterne, De vil træ
derovre paa Regenſen, de foragte enhver agtbar Borg
de kalde ham Spidsborger og Filiſter; naar De og Der
Familie kommer derover, vil man gjøre Nar af De

Smidt.

Aa, ſikke noget! Der er ſgu ingen, der gjør N
af mig, og hvad ſkulde de gjøre Nar af? Nej l
mig nu ſe, De gøgler for os, og ſlaar de Griller
Hovedet. (Gaar ind).

Løjtnant (ſiger efter ham).

Jeg beder Dem, vogt Dem!

Ellevte Scene.

Løjtnant. Klint.

Klint.

Vogt dig!

Egen Melodi.

Løjtnant.

Ha, hvad er det?
Steg der en Røſt fra Gravens Hule
og toned Rædſel i mit Øre?
Eller var det monstro et Drømmefoſter
af Ungdomsblod og Smedens Punſch?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Hvor? — hvor? Kom frem!

Hør, atter det lyder
her tæt ved min Fod,
og Rædsel det gyder
igjennem mit Blod!
Det hvisler og suser
og stormer og bruser,
min Kjækhed det knuser
og dræber mit Mod.

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

Vogt dig!

Løjtnant.

Hvor? — hvor? Kom frem?

Igjen det forvirrer
mig Tanke og Sind,
jeg stirrer og stirrer,
men stirrer mig blind.
Jeg hører og gruer,
men intet jeg skuer,
thi Helved mig truer
med gøglende Skin. (Styrter til Døren).

Kom ind! kom ind! kom ind! kom ind! kom ind!
(synker om paa en Stol).

Tolvte Scene.

Løjtnant. Smidt. Madam. Basalt. Amalie. Rikke. Klint.

Smidt (med et Glas Punsch).

Naa hvorfor skriger De saadan? Vi skal nok komm

Madam.

Løjtnanten sidder der paa Stolen.

Smidt.

Han skal sgu først have et Glas Punsch. (Gaar h til ham) Han skulde dog aldrig være tøstet ihjel for o (Stikker det til hans Mund) Værsgo, Løjtnant!

Løjtnant (farer op).

Er her nogen?

Smidt.

Hahaha! sikken en Rad! hvor han gjør det naty ligt! Jo vi ere her alle syv og tyve. Kom nu o Løjtnant! og deklamer for os!

Løjtnant (mat).

Skal jeg deklamere?

Smidt.

Hahaha! Han lader ligesom han var falden i B svimelse. Ja lad os nu høre, hvad De har at sig

Løjtnant (affides).

Ingen maa mærke noget. Man maa være e Mand. (Højt) Ja jeg vil prøve derpaa.

Smidt.

Lad os saa gaa tilbage, for at han kan s Plads til at sparke ud med Arme og Ben. (De sa sig paa den ene Side af Theatret).

Løjtnant (deklamerer).

Rosen blusser alt i Danas Have, Liflig fløjter v den sorte Stær, Drenge deres brune Nektar lave, Bi

græsse stolt paa Fædres Grave, Hingsten plukker af — Hingster deres brune Nektar lave, Drenge græsse stolt paa Fædres — Fædre deres brune Drenge lave, Nektar — Bier — Drenge — Hingster (standser aandeløs).

Smidt.

Hvad gaar der af Løjtnanten? Han har jo rent glemt det.

Løjtnant.

Undskyld — jeg er noget forvirret — jeg vil forsøge paa et andet Vers. (Deklamerer) Fattig Mand, som pløjer danske Lande, Ryster Æbler af sit Pæretræ — Ryster Pærer af sit Æble — Ryster Æbler af sit Egetræ, Har en kløgtig Arm, en kraftig Pande, Mælk paa Marken, Korn i sine Spande — Korn paa Mælken, Mark i — Mark paa Kornet — Mark paa Mælken, Spand — Spark paa Mælken (synker om paa en Stol).

Smidt.

Men Løjtnant, dog! hvordan gaar det? Er der noget i Stykker?

Løjtnant.

Jeg kan ikke — jeg har Feber — jeg er syg.

Smidt.

Hej, Mutter! spring efter nogle Kamferdraaber! Løjtnanten er syg.

Løjtnant.

Nej, tusind Tak! maa jeg bare faa Lov til at komme hjem.

Smidt.

Det var dog kjedeligt, at vi saa tidlig skulde skilles ad; men det maa De selv bedst forstaa. — Naa, I lange Tøse! vil I se, I kan hente Løjtnantens

Tøj! (Amalie og Rikke gaar). Naa hvordan gaar det nu med Feberen?

Løjtnant.

Aa Tak, naar jeg bare kommer ud i Luften.

Smidt.

Studenten er nok saa god at følge Dem hjem.

Basalt.

Ja med Fornøjelse (henter sit Tøj).

Amalie.

Her er Løjtnantens Frakke.

Rikke.

Og her er hans Hat. (De klæde ham paa).

Madam.

Nu maa Løjtnanten endelig i Morgen paa fastende Hjerte tage to Lod engelsk Salt, saa faar Febereingen Magt med Dem. Og her er et uldent Stykke, som De skal have om Halsen (binder det paa ham).

Løjtnant.

Tusind Tak! jeg gjør Dem saa megen Ulejlighed.

Smidt.

Aa sikke noget! Men det er jo slemt, at vi skal skilles ad paa de Maader. God Nat, Løjtnant, god Bedring! God Nat, Student! ja De ser os i Morgen. (Almindeligt god Nat, god Bedring o. s. v. De gaa).

Trettende Scene.

De Forrige (uden Løjtnant og Basalt). Madsen, Mikkel og Lars.

Smidt.

Det var da noget kjedeligt noget, nu staar den gode Punsch til ingen Nytte. — Men hvad er nu det?

Madſen (ſtyrter ind, efterfulgt af Mikkel og Lars).

Hvor er Løjtnanten? hit med ham!

Smidt.

Men, Chriſten, hvad er nu det for en Maner?

Lars og Mikkel (griber fat paa ham).

Vær nu rolig?

Madſen.

Væk med jer! hit med Løjtnanten! jeg vil ſla' han i Hjel.

Smidt (griber ham).

Nej du vil ikke, Chriſten.

Madſen (river ſig løs).

Jo jeg vil, Meſter! jo gu vil jeg ſaa. (farer om) Hit med Løjtnanten — død eller levendes!

(ſtyrter ind i den anden Stue).

Smidt.

Efter ham! (Alle ud).

Fjortende Scene.

Klint.

Nu har jeg nok, Klokken er tolv, bring mig hjem! (Decorationen forandres til Regensværelſet, ſom er mørkt). Jeg er tung i Hovedet og konfus over alle disſe Optøjer, jeg vil gaa i Seng og ſove paa det. Men det er ſandt, Jøden ſkulde først have ſine Kaloſker. (aabner Vinduet) Gamle Ven! Tak for Laan! Lykke paa Rejſen!

Skomager (udenfor).

God rolig Nat!

Tredie Akt.

Regensværelſet.

Første Scene.

Klint.

Det er allerede højt oppe paa Dagen. Jeg h
ligget og ſovet og ſovet, og det vilde aldrig faa En
— Men det er ſandt, vi ſkal jo have Dameſold
Formiddag. Baſalt er formodentlig gaaet ud for
drive Mønt op dertil. Naa der har vi ham.

Anden Scene.

Klint. Baſalt.

Baſalt.

God Morgen! hvordan gik det ſaa med Sold
igaar Aftes?

Klint.

Jo meget godt! Men hvorledes gik det med Ra
buſen hos din Onkel?

Baſalt.

Ja, ſandt at ſige, var jeg ikke hos min Onke
nej jeg kom et andet Sted, du kan neppe gjætte hvo

Klint.

Man kan jo prøve paa det. Det var — l
mig ſe — det var hos en Plattenſlager.

Baſalt.

Nej hvor kan du tro, at jeg ſøger Omgang m
andre Plattenſlagere end dig?

Klint.

Ja hør, ſaa var han ſgu Kobberſmed.

Baſalt.

Hvor Pokker har du faaet det at vide?

Klint.

Jeg gjætter mig til det.

Baſalt.

Ja men du kan neppe gjætte, hvem jeg der var i Selſkab med.

Klint.

Man kan prøve paa det. Det var vel Smeden og hans Kone og Datter og diverſe Smedeſvende.

Baſalt.

Ja det kan man begribe a priori.

Klint.

Ja, og Smedeſvendene hed ſagtens Chriſten Madſen, Mikkel og Lars.

Baſalt.

Men hvor Pokker har du dog faaet det at vide?

Klint.

Jeg gjætter mig til det. Og Niecen hed Jomfru Krapylius, og de ſkjønne Aander hed von Buddinge og Baſalt, og Tjeneſtepigen hed Ane.

Baſalt.

Naa ſaa er det vel fra Sidſtnævnte, du har din Visdom?

Klint.

Tror du, jeg gjør mig gemen med ſaadan en forbandet Tøs, der ſløjter ad Mutter og hænger Fatter Karkluden om Halſen?

Baſalt.

Men Menneſke, hvor har du dog faaet alt det at vide?

Klint.

Jeg gjætter mig til det.

Basalt.

Hvordan hænger det dog sammen, jeg kan ikke begri det. — Men hør, da du er saa superklog, saa ve du vel ogsaa, hvorfor jeg er kommen der i Huset.

Klint.

Hør, Høistærede! saasom og efterſom jeg ikke ſtarblind, har jeg naturligvis for over en Maan ſiden gjort den Opdagelſe, at du gik med Frie handſkerne i Lommen.

Basalt.

Har du? Det klinger lidt utroligt. I d mindſte har du da hver Dag med den ſtørſte Uſo trødenhed ſtaaet ved Vinduet og kaſtet forelſkede Blik over til „din lille Smededatter".

Klint.

Ja viſt har jeg det, men hvorfor? naturligvi bare fordi det morede mig at gjøre dig jaloux.

Basalt.

Virkelig? ja ſaa maa jeg tilſtaa, at du ſpille fortræffeligt Komedie. Men ſkulde du ikke forude alt det øvrige ogſaa have faaet at vide, hvad for e Beſtemmelſe vi tog derovre igaar Aftes?

Klint.

Jeg veed nok, at du var paa Knæerne.

Basalt.

Paa Knæerne? hvad mener du med det?

Klint.

Som jeg ſiger, at du var paa Knæerne, men e en ſnild Metamorfoſe forvandlede en Panteleg til *Frierleg.*

Baſalt.

Men det er jo Hexeri! — ſaa ſig mig dog, Kenneſke, hvor har du faaet alt det at vide?

Klint.

Jeg gjætter mig til det.

Baſalt.

Aa hvad er det for noget Snak? hvorfor kan du e ſige mig det?

Klint.

Det kan jeg ikke ifølge det ny Tavshedsſyſtem, ſom u har indført her paa Knejpen i den ſidſte Maaned.

Baſalt.

Aa du er et Brøvlehoved. Det er mig naturlig- is af ſtor Vigtighed at erfare, af hvem du har faaet t at vide. — Tjen mig nu bare i at ſige mig det!

Klint.

Tjen mig nu bare i ikke at tabe dit Humør, til amerne kommer!

Baſalt.

Naa ſaa det veed du ogſaa?

Klint.

Ja naturligvis, jeg veed alting.

Baſalt.

Men det er jo til at blive gal over.

Klint.

Bliv nu bare ikke arrig, men lad os høre, hvor- es du har tænkt paa at beværte dit Selſkab.

Baſalt.

Aa jeg veed ikke! Jeg havde tænkt paa at byde amerne Chokolade, men ſkjøndt jeg har været hele arden *rundt, har det ikke* været mig muligt at op- *ve mere end et eneſte* Par Kopper.

Klint.

Det er umuligt, her maa jo være Kopper nok, og om de endogsaa er lidt simple, behøver de da heller ikke just at være mageløse.

Basalt.

Ja men det er netop Ulykken, at de er mageløse, Overkoppen vil aldrig passe til Underkoppen, og de, som ikke ere mageløse, er hankeløse paa Grund af Karlenes indgroede Had til al Luxus og især til Hankekopper. Men hvad er der herved at gjøre? for vi kan da ikke servere Chokoladen i Vinglas.

Klint.

Nej det kan vi neppe, for hvor skulde vi faa Vinglas fra?

Basalt.

Jo dem kan vi leje.

Klint.

Kan vi det? Naa saa du er ved Muffen? Ja lad os saa give Damerne Kage og Likør, og Svigerpapa et Glas Vin, saa slipper man for alt Brøvl.

Basalt.

Naa ja, det bliver vel det bedste. Saa vil jeg da gaa ud og sørge for det, men saa maa du imidlertid rydde op herhjemme.

Klint.

Ja jeg maa da først rydde op i dine Affærer.

Basalt.

I mine Affærer, hvad mener du med det?

Klint.

Jeg mener, at naar vi faar Kobbersmeden herover, saa er det din Sag at smedde, medens Kobberet

varmt. Men for at det kan ſke, maa jeg førſt have valerne ryddet af Vejen.

Baſalt.

Hvilke Rivaler? af dem har jeg ingen.

Klint.

Ikke det! jo, min Bedſte, du har to: den raa aſt og den ſnedige Kløgt, eller med andre Ord, nedeſvend Madſen og Løjtnant von Buddinge. Den ſte er den farligſte, da han allerede hos Kobber-eden har tilliſtet ſig Løfte paa hans Datter.

Baſalt.

Men hvad er dog det for noget?

Klint.

Factum.

Baſalt.

Aa det er noget Sludder! og hvor ſkulde du og-ſå have faaet det at vide? Hør, ſig mig nu alvorlig, or har du faaet det fra?

Klint.

Jeg har jo ſagt dig, jeg gjætter mig til det.

Baſalt.

Aa i Dag er du rent utaalelig. (Gaar).

Klint.

Naa, Gud ſke Lov! nu er der da kommen lidt o i Fyren. Ja ſaadant et Frieri hjælper gevaltig, t er lige ſaa godt ſom en Aareladning. Jeg trænger Grunden ogſaa til at aarelades paa den Maade, men t maa jeg dog førſt bringe hans Affærer i Orden, ortil jeg føler mig kaldet ved Skjæbnens beſynder-ge Styrelſe. Havde jeg nu blot fat paa Løjtnanten? t maa *ret være en Fornøjelſe* at have den Karl i ſin

Magt. — Naa, hvem er nu det? det er vel Amager
(Raaber) Nej, Mutter, i Dag skal vi ingen Ting

Tredie Scene.

Klint. Løjtnant.

Løjtnant (stikker Hovedet ind ad Døren).

Jeg gaar maaske fejl. — God Morgen, Hr.
(træder ind) jeg veed ikke om De kjender mig?

Klint.

Aa jo, det er jo Løjtnant von Buddinge.

Løjtnant.

Ja De erindrer maaske, at vi igaar Eftermi
stødte sammen hos Restauratør Hansen paa An
torv, og — jeg siger Dem det rent ud — jeg f
strax Interesse for Dem, og Tillid til Dem. -
studerer jo Medicin?

Klint.

Ja jeg gjør. (Affides) Gud veed, hvor han vil

Løjtnant.

Naa det var vel, for det er netop i et me
Anliggende, jeg vil henvende mig til Dem. J
ikke, fordi jeg ikke kjender vore ældre berømte S
for det gjør jeg, jeg kjender dem meget nøje, jeg
næsten sige intimt, baade de medicinske Professor
Overlægerne paa Hospitalerne og —

Klint.

Naa, Løjtnanten vil maaske udnævne m
Deres Huslæge?

Løjtnant.

Ja det var netop min Mening. De kan
sikker paa et anstændigt Honorar til Nytaar.

Klint.

Ja men jeg maa gjøre Dem opmærkſom paa, at jeg kun er Student. Jeg har ſlet ikke Lov til at praktiſere.

Løjtnant.

Aa hvad! vi ſiger det ikke til nogen.

Klint (affides).

Det er ſaamænd den førſte Patient, der betror ſig til mig, men jeg er ogſaa bange for, at den Praxis ikke er ſynderlig indbringende.

Løjtnant.

Ser De, jeg vilde med Forſæt ikke henvende mig til diſſe Honoratiores i Lægekunſten, ſkjøndt de er mine Venner, for med al Reſpekt for deres Dygtighed, ſaa er de dog gamle Mænd, og ligeſom alting gaar frem Dag for Dag, ſaa gaar Lægekunſten ogſaa. Nej hos de yngre Læger er det, at man ſkal hente Svar paa Nutidens vanſkelige Problemer, og det var derfor jeg henvendte mig til Dem.

Klint.

Alt for megen Ære! (affides) Jeg maa dog vide, hvad han vil. (Høit) Naa, hvad er der da i Vejen med Løjtnantens Helbred?

Løjtnant.

Aa det er et Tilfælde, et højſt mærkeligt Tilfælde, *ſom* jeg havde førſte Gang igaar Aftes.

Klint.

Et Tilfælde?

Løjtnant.

Ja et Tilfælde, ſom — jeg tilſtaar — jeg ikke kan forklare *mig, og ſom* vel ikke forſtrækkede mig, men

dog beſkjæftigede mine Tanker i den Grad, at jeg har kunnet ſove i Nat. Jeg var nemlig i Selſkab ja nu ſkal De høre!

Klint (afſides).

A ha!

Løjtnant.

Fr. Ep. 45.

1.

Jeg var i Selſkab — hos en Baron,
der var den fineſte Konverſation,
Rhinſkvinen flød — han har Penge ſom Græs —
følgelig var jeg ret i mit Es.
Men tænk Dem en Gang!
da pludſelig klang
der midt i min Lyſt
en hemmelig Røſt;
Vogt dig! ſaa lød det uſynlige Ord,
vogt dig! det brølte fra Luft og fra Jord,
vogt dig! — til Marv og til Ben det mig foer.

2.

Hjem til mit Hus jeg tankefuld gik,
jeg vilde ſove — ak det ſlog Klik;
Sagen ej vilde blive mig klar,
her var en Gaade — hvor var der Svar?
Hvorfra mon de foer
de rædſomme Ord?
Fra hvem mon de kom,
da Stuen var tom?
Saadan jeg grubled, og naar jeg ſov ind,
vogt dig! ſaa lød det igjen i mit Sind,
vogt dig! og ſaa blev min Søvn kun til Vind.

Se det var dette Fænomen, der forſtrækkede forurolige mig, og jeg maa tilſtaa — jeg er i tilſtrækkelig inde i Lægevidenſkaben for ſelv at kur forklare mig det. Det maa vel komme af Blodet *en Ophidſelſe*, en Exaltation?

Klint.

Aa ja.

Løjtnant.

Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg havde drukket temmelig megen Rhinskvin og Champagne.

Klint.

Aa den Rhinskvin og Champagne, De har drukket, har ingen Skade gjort Dem. Det er uden Tvivl det pathologiske Fænomen, som man kalder Vox klintica.

Løjtnant.

Vox klintica! Naa ja, jeg erindrer, at jeg har læst om det. Men jeg husker ikke, hvordan det egentlig ytrer sig. Er det maaske nervøst?

Klint.

Det er en Sjæleſygdom. Vi har nylig paa Hospitalet haft et saadant Tilfælde.

Løjtnant.

Virkelig?

Klint.

Det var en Mand — en Næringsdrivende, som havde tjent sig en Sum Penge ved et lumpent Bedrageri. Hvor han gik og stod, hørte han en Stemme, som raabte: Kjæltring! Kjæltring! Og han paastod, at det blev raabt saa højt og tydelig, at det var ham ubegribeligt, at vi andre ikke mærkede noget dertil.

Løjtnant.

Ja saadan var det ogsaa med mig.

Klint.

Vi betragtede det som en Hjernerystelse og anvendte alle de voldsomste og mest smertelige Midler. Han blev *skaaret og brændt* og trepaneret — aa det

var ſtrækkeligt, ſaa vi behandlede ham. Men tilſid opdagede vi, at der intet var at gjøre for en Læge det var et Slags Vanvid, ſom han kun ſelv kund kurere ved at give Pengene tilbage.

Løjtnant.

Forfærdeligt, Hr. Klint, jeg forſikrer Dem, at jeg er mig ingen Brøde bevidſt. Og dog er vi alle Mennesker; man kan jo en enkelt Gang, hvor nøbig man vil, komme til at gjøre noget, ſom er mindre godt. Man bliver misforſtaaet, man giver en fattig Mand en Almisſe, og bliver ſaaledes maaſke den uſkyldige Aarſag i, at han drikker ſig ihjel.

Klint.

Aa naar De ikke har andet paa Deres Samvittighed, ſaa kan De være vis paa, at det hele kun har været en Drøm.

Løjtnant.

Ja det har ſikkert været en Drøm. Tak ſkal D have, Hr. Klint, nu er jeg fuldkommen rolig. Me jeg ſætter det Tilfælde — det er blot af ren viden ſkabelig Intereſſe, jeg ſpørger Dem derom — je ſætter nu, at en Mand, ſom virkelig havde Plane for, hvorimod der fra en enſidig Moralitets Stand punkt kunde være noget at indvende, at han blev an greben af denne Sygdom, af dette Vox, og dog ikk vilde opgive ſine Planer — hvad ſaa?

Klint.

Saa vilde det uden Tvivl gaa ham, ligeſom de gik vor Patient paa Hoſpitalet, der heller ikke vild give ſine Penge tilbage.

Løjtnant.

Hvorledes gik det ham?

Klint.

Ondet blev naturligvis værre og værre. Fra alle Hjørner i Værelſet ſyntes han at høre Stemmer, ſom raabte: Kjæltring! Kjæltring! Kjæltring! og det ſaa uafladelig, at han aldrig fik Søvn i ſine Øjne. Tilſidſt kreperede han naturligvis.

Løjtnant.

Hm! (affides) Nej, den Plan kan jeg ikke opgive, bør jeg ikke opgive. (grunder).

Klint (affides).

Jeg har Magt til at knuſe den Karl, men jeg giver ikke være Profos. (ſer ud af Vinduet) Nej, der gaar en, ſom kan bruges dertil. (høit) Undſkyld et Øjeblik! (løber ud).

Løjtnant.

Hr. Klint! hvorfor gaar De fra mig? — Han vil maaſke hente Forfriſkninger. Men jeg kan ikke lide at være alene. Det er rædſomt — hvordan ſkal man dog blive fri for det? denne Stemme lød til mig midt under mine ſtolteſte Forhaabninger — ſkal jeg da opgive dem? ſkal jeg efter et ſtrabaſiøſt Liv give Slip paa alle Udſigter til en ſorgfri Alderdom? Nej, det vil og det kan jeg ikke, ſaa vil jeg før lade Ørerne ſtære af mig. — Hvad er det? (lytter) Aa, Gud ſke Lov, det var ingen Ting. — Aldrig er man ſikker, altid ſkal man gaa i denne Angeſt! Naa der kommer nogen.

Fjerde Scene.

Klint. Løjtnant. Madſen.

Klint.

Jeg ſaae fra Vinduet vor fælles Ven, Hr. Madſen, gaa forbi *og ſkyndte mig at* faa fat paa ham.

Løjtnant.

A ſe god Dag, Hr. Madſen! Hvordan h
det? Jeg glæder mig ret ved at ſe Dem.

Madſen (med Værdighed).

Det ſkulde De helleſens inte.

Løjtnant.

Hvorledes? ſkulde jeg ikke glæde mig ve
Dem?

Madſen.

Nej det ſkulde De inte, Løjtnant, for de
nok hænde ſig, at jeg intc vilde glæde Dem.

Løjtnant.

Hvad mener De? (affides) Hvad gaar der a
(høit) Hør, min kjære Ven! (rækker ham Haanden).

Madſen (ſlaar den tilſide).

Aa kom nu inte med Deres Krucifixer og
Anſtalter, for De er inte min Ven — nej for
en Flab, det ſiger jeg (ſlaar ſig for Bryſtet).

Løjtnant (affides).

Hr. Smidt maa have ſagt ham alt. (høit
hør dog! det maa være en Misforſtaaelſe.

Madſen.

Du maa inte tage det fortryddeligt op, at j
du til dig, din Tyveknægt! Kjender du mig —
Chriſten Madſen, og Chriſten Madſen er mi
og den der fornærmer ham, han fornærmer n
(peger paa ſit Øje). Og kjender du denne Roſenknop
den ene Næve) Eller kunde det interesſere dig a
til denne Tulipan? (viſer den anden) Du ſkal ſtr
flere Gevæxter fra det ſamme Drivhus.

Løjtnant.

Men Herregud! hvem har dog bagtalt

Dem? Hr. Klint! prøv dog paa at tale ham til Rette!

Klint (til Madſen).

Hvad har Løjtnanten da gjort?

Madſen.

Hvad har han gort? han har gort det, at han er en Flab, og at han ſkal have paa Gummerne. Jeg ſkal lave Gummeplaſter til ham, ſkal jeg ſige os, og jeg leverer det gratis. Jeg ſkal ſtrax tage Maal af et Par ny Fortænder til dig, din Hundeſtejle!

Løjtnant.

Men hør! maa jeg da ikke tale?

Madſen.

Vil du inte være ſaa artig og viſe mig den Billighed og gjøre mig den Tjeneſte at holde din Kjæft! Chriſten Madſen har Ordet.

Mel. En Gadeviſe.

1.

Du tænker at vinde din Sejer,
naar Tungen er kommen paa Gleb;
:,: nej ſaadan inte vi leger,
for Chriſten er vred ſom en Smed. :,:

Løjtnant.

Ak han desværre ej leger,
nej han er vred ſom en Smed.

Klint.

Nu Gud ſke Lov ikke han leger,
nej han er vred ſom en Smed.

2.

Madſen.

Kanſkeſens *du inte forſtaar 'et.*
men det er din egen Skyld

:,: du har mit Hjerte bedaaret,
og derfor skal du ha' Prygl. :,:

Løjtnant.

Ak Gud, ak Gud! saadan gaar 'et
nu vanker der vistnok Prygl.

Klint.

Ha bravo, bravo! nu gaar 'et,
nu henter han nok sine Prygl.

3.

Løjtnant.

Men hvis De mig blot vilde høre —

Madsen.

Nej det er inte tilpas,
:,: nu har vi andet at gjøre,
for nu skal vi til at slaa's. :,:

Løjtnant.

Man maa Retirade gjøre,
naar bare man kan faa Plads.

Klint.

Det skurrer dog lidt i mit Øre,
den Smed er dog noget for kras.

4.

Løjtnant (høit).

Men hør, saa sandt jeg er ærlig,
De misforstaar —

Madsen.

Ja vel!
:,: men skrig dog ej saa gefærlig,
jeg sla'r dig jo bare ihjel.

Løjtnant.

Ak Gud, hvor han er besværlig!
han slaar mig bestemt ihjel.

Klint.

Nej han er alt for gefærlig,
han slaar ham bestemt ihjel.

(Under Efterſpillet gaar Madſen koldblodig hen i Forgrunden og trækker ſin Frakke af, folder den ſammen og lægger den paa en Stol. Imidlertid liſter Løjtnanten ſig ud af Døren med Klint ved Haanden).

Madſen.

Kom nu (vender ſig) Men hvad er det? hvor er Løjtnanten? Vi ſkal nok hitte han (gaar hen imod Døren).

Femte Scene.

Klint. Madſen.

Madſen.

Hvor er Løjtnanten?

Klint.

Han er gaaet.

Madſen.

Er han gaaet? Hør det var ſgu inte honnet af ɛm.

Klint.

Hør mig nu bare! Jeg veed meget godt, hvor umelig Løjtnanten har baaret ſig ad imod Dem, jeg er ſelv vred paa ham og vil hjælpe Dem til Hævn over ham, ſom ſkal have Fynd og Klem.

Madſen.

Vil De virkelig?

Klint.

Ja viſt vil jeg.

Madſen.

Tør De ſætte Fingeren paa Øjet og bede Fanden til?

Klint.

Ja viſt tør jeg. Men for at vi kan tænke paa ɛvn, maa De først opgive Deres forrige Giftermaalsplan. *Kan De det?*

Madſen (langtrukken).

Aa ja!

Klint.

For, ſer De, Rikke vil nu ikke have Dem. I De er jo en kjøn ung Mand, ſom ſnart bliver Me — hvad bryder De Dem om hende? Der er jo n der vil have Dem; De kan jo faa, hvem De vil.

Madſen.

Det kan jeg ogſaa, det forſtaar ſig.

Klint.

Ja ſer De det, ſaa taber De jo ikke noget v ved. — Men hør! har De noget imod Baſalt?

Madſen.

Mod Studenten! ja vel har jeg det.

Klint.

Hvad har De da imod ham?

Madſen.

Hm — jeg veed ſgu inte.

Klint.

Har han nogenſinde gjort Dem noget?

Madſen.

Nej, inte paa de Maader.

Klint.

Ja ſer De det! Det er blot Løjtnanten, der h ophidſet Dem imod ham. Hvad er der da i Ve for, at Baſalt faar Rikke?

Madſen.

Ja — ſaa faar jeg hende inte, — men ſaa ſo Løjtnanten hende heller inte.

Klint.

Ja det er netop det jeg mener. Det er jo *bedſte Hævn* over ham, man kan ønſke ſig.

Madſen.

Ja det har De Ret paa. Han ſkal have hende. Hun er inte bedre end ſom han.

Klint.

Naa ſaa ere vi jo enige. — Vil De nu høre. Løjtnanten veed ikke, at jeg kjender hans Kjæltringeſtreger, og derfor var han, da han nu løb ſin Vej, gruelig bange for at jeg ſkulde fatte Mistanke til ham, fordi De var ſaa hvas imod ham. Han bad mig derfor, ſnareſt muligt, at gaa hen paa Chriſtian Firtal, hvor han vilde ſidde og opklare Sagen for mig. Der maa han altſaa være gaaet hen, og der ſkulde De ſaa gaa hen og hente ham.

Madſen.

Ja vel!

Klint.

De tager Mikkel eller Lars med.

Madſen.

Ja vel!

Klint.

Og ſaa gaar De derop og byder Løjtnanten hver ſin Arm.

Madſen.

Ja vel!

Klint.

Og klemmer ham dygtig.

Madſen (glad).

Ja det ſkal vi.

Klint.

Og transporterer ham herop paa Regenſen.

Madſen.

Ja vel!

Klint.

Paa Vejen bringer De ham til at gjøre Afta paa Rikke til Fordel for Baſalt. Forſtaar De?

Madſen.

Ja vel!

Klint.

Og naar De kommer herop, ſaa ſlipper De ha ikke, førend han højt og tydelig har udtalt denne A ſtaaelſe. Det ſker naturligvis i al Venſkabelighed.

Madſen.

Ja vel! Men naar nu Løjtnanten inte vil tilde

Klint.

Saa klemmer De ham.

Madſen.

Det gjør vi uden Opſkrift. Men hvis han raaber om Hjælp?

Klint.

Det gjør han ikke. Som Krigsmand kan h ikke være andet bekjendt end at kunne hjælpe ſig ſe Men i alt Fald, ſaa forfejler ſaadan en lille (giver ham et Puf) aldrig ſin Virkning.

Madſen.

Nej det har De Ret paa. Hør, Hr. Klint, er en nydſelig Fyr. Denne Plan er talt ſaadan ud af mit Hjertelav og mine indvendige Dele. E dan ſkal han have det, den Hundetamp.

Klint.

Naa ſaa gaar De nu altſaa hen og henter ha

Madſen.

Ja vel, og vi ſkal nok magte ham, for hvis vil mukke, ſaa vil vi hugge, og hvis han kommer

ſine Trumfer og vil ſpille med os, ſaa har vi ogſaa Matadorer, for denne herſens (viſer Næven) ſiger Spar-To, og denne her (viſer den anden) er hans Broder. Nu ſkal han ſnart gjøre Bekjendtſkab med hele Familien. (gaar).

Klint.

Saavidt er vi komne. Jeg har bevirket, at Løjtnanten bliver behørig afſtraffet baade paa Sjæl og Legeme og timelig Velfærd. Han bør ikke ſlippe lettere, ſkjøndt det rigtig nok maa være drøjt for den arme Djævel at blive trukken hele Kjøbmagergade igjennem af to fnyſende Smedeſvende. Endvidere har jeg bevirket, at Prygleſcenerne er lagt uden for Regenſen, hvorfor Provſten vil være mig evig taknemmelig. Reſultatet bliver, at jeg er en Helvedes Karl. — (ſer ned af ſig) Er man nu pæn, naar Damerne kommer? Saadan en Diplomat, ſom jeg burde dog i Grunden have en kjønnere Veſt. — Jeg tror, jeg vil gaa op til Søren og laane en af ham. (gaar).

(En Regenskarl kommer ind og dækker Bordet).

Sjette Scene.

Baſalt. Smidt. Madam. Rikke. Amalie.

Mel. Fred. Ep. 69.

1.

Baſalt (udenfor).

Vær ſaa artig! her er Døren,
Madam Smidt!

Madam (kommer).

Jeg takker!

Smidt (kommer).

Rikke, kom nu!

Madam.

Skynd jer, Børn!

Varmen trækker ud. (De unge Damer komme).

Baſalt.

Her De ſer min lille Bolig.

Smidt.

Den er ganſke vakker,
ikke ſtor —

Baſalt.

Men lun og rolig.

Madam.

Aa ja — Herre Gud!

Smidt.

Ja lad os ſaa
da være ret fornøjet.

Baſalt.

Men først jeg maa
Dem ſkille af med Tøjet.

Smidt.

Aa jeg takker!

Madam.

Aa jeg be'r Dem!
det er ſaa beſværligt.

Alle.

Bare vi dog ej gene'r Dem!

Baſalt.

Nej, hvor kan De tro?

2.

Baſalt (til Smidt).

Maa jeg hjælpe?

Smidt.

Tak, nu gaar det,
her er Hat og Frakke.

Baſalt.

Madam Smidt!

Madam.

Jo De forſtaar det
Se til ham dog blot!
Hatten ſtrammer — hjælp mig Rikke! (

O jeg maa Dem takke.
Vær forſigtig — tryk den ikke!
naa det gik jo godt.

Baſalt (til Rikke og Amalie).

Damerne maa
endnu en Smule vente,
jeg 'kommer ſaa
det øvrige at hente.

Amalie.

Aa jeg takker!

Madam.

Aa jeg be'r Dem!
det er ſaa beſværligt.

Alle.

Bare vi dog ej gene'r Dem!

Baſalt.

Nej, hvor kan De tro? (gaar med Ægteparrets Tøj).

3.

Madam.

Læg din Kaabe, lille Rikke!
ſtrax Baſalt den henter.
(til Amalie) Nej det Tørklæd klæ'r dig ikke,
det maa af.

Amalie.

Nej føj!
Skal jeg ſidde med den bare
Hals hos to Studenter?

Smidt.

Naa min Tøs, ſaa lad det fare! (Baſalt kommer).
Kom med jeres Tøj!

Baſalt (til de unge Damer).

Vil De ej ſaa
belæsſe mine Arme!

Madam.

Slæbe De maa,
ſaa Gud ſig maa forbarme.

Amalie.

Aa jeg takker!

Madam.

Aa jeg be'r Dem!
det er saa besværligt!

Alle.

Bare vi dog ej gene'r Dem!

Basalt.

Nej, hvor kan De tro? (gaar med Tøj

Amalie (til Rikke).

U, hvor her lugter af Tobaksrøg.

Rikke (til Amalie).

Det kan jeg netop saa godt lide.

Smidt.

Naa ja, her er jo ganske net! her er til Loftet.

Madam.

Ja men se bare Gulvet, det er ved Gud il

Amalie.

Ja men, Tante! Gulvet er jo ikke til til at træde paa.

Madam.

Nej sikke noget Pjank! Hvor har du sa Ideer fra? Hvis du ikke begiver dem, saa vil ønske, at du maa blive gift, for saa vil du Mand ulykkelig — det vil du. (Basalt lomme

Smidt.

Naa, Student, De bor jo ganske k kunde blive nydeligt, naar her blev lagt og Loftet blev hvidtet, og Væggene blev fjo op, og der saa kom Panel og saadant Pille

Madam.

Ja, og naar jeg saa maatte komme med mi

Baſalt.

Nej jeg tilſtaar, at jeg helſt vil beholde den gamle Regens, ſom den er, med ſamt ſit Støv.

Smidt.

Ja, Mutter, det er netop det fine af det, for det er, fordi de er ſaadan nogle Støvere, hahaha! (ſer ud af Vinduet) Naa ſaa det Vindve vender ud til Gaden? Men hvad er det for en Kobberſmed, der bor? J — det er ſgu mig ſelv. Det var da morſomt! Her kan vi ſe vores egne Vindver. — Hej, kom hit, Mutter! her kan vi ſe vores egne Vindver.

Madam.

Kan vi virkelig? Nej ſe — ja ved Gud i Himlen! det var dog morſomt. Hør, kom herhen, Rikke! her kan vi ſe vores egne Vindver (Rikke kommer). Se der ſtaar dit Syſtrin ovre i Vindvet, og Gardinerne tage ſig ſaamænd ogſaa godt ud fra Gaden. — Men kom dog, Amalie! vil du ikke ogſaa ſe vores egne Vindver?

(Hele Selſkabet ſtaar ved Vinduet. Baſalt holder Rikke ſaa lumſk om Livet.

Smidt.

Det er ſgu et kjønt Hus, men det har da ogſaa koſtet Skillinger. Men hvad er det, Mutter? det dripper jo ovre fra Tagrenden, der maa være et Hul.

Madame.

Ja jeg mærkede det nok igaar, da det var den gruelige Øſe, for ſaa regnede der Skomagerdrenge ned derfra.

Smidt.

Ja det kan man forklare ſig, for der bor jo en Skomager oppe paa Kviſten, haha! — Men hør — nu ſtaar Satan *i det, nu* er ſgu Fidele kommen paa Gaden.

Madam.

Gud! er hun ſluppen ud? og jeg ſom formaned[illegible]e Ane ſaadan at paſſe paa hende. Hun finder aldr[illegible]g hjem igjen — for Guds Skyld, kald dog paa hend[illegible]e!

Smidt.

Det kan ſgu inte nytte. (lukker Vinduet op, man h[illegible]r en Moppe gjø, han ſløjter) Delle! Delle!

Madam (i det andet Vindue).

Fi-delle, Fidelle o. ſ. v.

Amalie (trækker i hende, uden at det virker).

Men Tante dog!

Smidt.

Nu kommer Mikkel ud — ſe hvor han render [illegible] nu faar han fat i hende.

Madam.

Naa Gud lønne Vorherre for det! jeg ſvævede Dødſens Angſt. Ja den Ane, den Ane!

Smidt.

Men Død og Plage! vi glemme jo rent, at [illegible] er til Gilde. Lad os nu komme hen til Bordet o[illegible] prøve Varerne.

Baſalt.

Ja vær ſaa artig! hvis De vil tage til Takke.

Smidt.

Ja gu vil vi det. — Kom Børn nu ſkal Dyrene fores, hahaha!

(De ſætte ſig, Smidt og hans Kone i Sofaen, Rikke og Baſalt paa den ene Side, Amalie paa den anden).

Madam.

Nej ſikke dejlige Kager! hvad har De givet for dem?

Baſalt.

Det har min Karl beſørget. Værsgo! (byder Kage, *de ſpiſe.)*

Smidt.

Hvad har De paa Flaskerne der?

Basalt.

Portvin. Vil De prøve den? (skænker i hans Glas).

Madam.

Aa hvad er det for en dejlig Kage! den smelter ordentlig i Munden; det er nok Fru Heibergs.

Smidt (drikker).

A — saadant et Glas kan bringe Liv i Maskineriet. Det kalder man at leve højt.

Basalt.

Maa jeg ikke fylde Madammens Glas?

Madam (drikker).

Aa Gud, hvor det smager!

Syvende Scene.

De Forrige. Klint.

Basalt.

Det er min Ven og Kontubernal, Klint.

Smidt (rækker ham Haanden).

God Dag, Hr. Klint! hvordan har De det?

Klint.

Jo Tak! jeg har det godt.

Smidt.

Ja jeg taler nu saa frit til Dem, for vi kjende jo allerede hinanden af Navn og Berømmelse.

Madam.

Ja Deres Tumbernal der har fortalt os saa meget godt om Dem, og jeg veed endogsaa, at De faar Deres Smør og Ost fra Jylland, og at De lader vadske hos *Madam Smeld* i Regnegade; jo jeg kjender

Dem ſaamænd til Bunds. Ja Deres Tumbernal vel ogſaa talt til Dem om os.

Klint.

Ja Gudbevares! i den ſidſte Maaned har ikke talt om andet, (affides) for han har tiet bomſt (Høit) Hvor maa jeg tage Plads?

Amalie (tvrig).

De kan godt ſidde her.

Klint.

Ja Tak ſkal De have, men jeg maa først ſi Jomfru Smidts Glas.

Amalie (affides).

Nej ſe til ham! nu ſkal Rikke være den be igjen. (Høit) Jeg har ſaamænd ogſaa et tomt Gla

Klint (ſkjænker i Rikkes Glas).

Ja, Jomfru, jeg ſer det nok; nu kommer jeg til D

Amalie.

Nej Tak! Onkel vil nok ſkjænke til mig.

Smidt.

Nej gu vil jeg ej.

Amalie.

Ja ſaa vil Hr. Baſalt.

Baſalt.

Ja med Fornøjelſe (tager Flaſken fra Klint og f hendes Glas).

Klint (ſætter ſig hos Amalie).

Hvorfor maatte jeg ikke fylde Jomfruens Gl

Amalie.

Nej — hvorfor ſkulde Rikke have først?

Klint.

Ja men Herregud! hvem tænkte paa det? Men nu det være glemt; maa jeg klinke med Dem paa ſ

foning?

Klint.

Inde i det forreſte Værelſe, hvorigjennem nylig gik.

Smidt.

Naa ſaa det var ogſaa Deres Kammer? jeg tro at De ſov paa et ſtort Værelſe, hvor der kunde l ſaadant et halvt hundrede, for ſaadan gjør de de andre Kaſerner. Naa ſe det var jo fint indre Og ſaa dette Værelſe her, det bruger De vel ti lære Deres Lexer.

Klint.

Ja her læſe vi.

Smidt.

Nej vil man ſe. Det gaar jo nok ſaa net.

Madam.

Ja havde nu vores lille Søn levet, ſaa k han ogſaa have været paa Regenſen.

Smidt.

Ja det er hans egen Skyld, Mutter! hvo havde han ſaadant et forbandet Haſtværk? — Men Vin er ſgu krabat — hør, lad os ſaa en Skaal!

Klint.

Ja hvis den ikke allerede er drukken, ſaa var vel paſſende nu at drikke en Skaal for de Nyforlo

Baſalt (farer over til ham, affides).

Aa hold Mund!

Madam.

Hvem mener De?

Amalie.

Hvem er bleven forlovet?

Klint.

J — det veed De jo nok — Baſalt.

Amalie.

Baſalt! (affides). Aa den arme Rikke!

Madam.

Er det muligt?

Baſalt (affides).

Ti ſtille, dit Bæſt!

Smidt.

Naa det var ret! Jeg gratulerer. Med hvem, om jeg tør ſpørge?

Madam og Amalie.

Ja med hvem?

Klint.

Ja men Herregud! det veed De jo meget godt; naturligvis med Deres Datter, Jomfru Rikke.

Baſalt (affides).

Aa du er jo gal!

Amalie.

Hvad ſiger De?

Madam.

I, du Fredſens Gud!

Smidt.

Med Rikke! ſe ſe! det var da morſomt.

Madam.

Aa Gud, det var dejligt! det var da kjønt af Dem, Hr. Baſalt! det ſkal jeg aldrig glemme Dem af.

Smidt.

Men er det da ogſaa en virkelig Begivenhed? hør, Rikke, hvad ſiger du?

Rikke (ſagte).

Ja det er, lille Fader!

Smidt (kopierer hende).

Ja du kunde ikke gjøre for det, men du vil al-

brig gjøre det mere. — Ja men det er dog at jeg inte vidſte noget af det!

Klint.

Aa — det var jo kun de to, der forlo

Smidt.

Ja viſt, jeg var inte med, det er gan Men ſlemt var det.

Klint.

Men Baſalt kunde jo dog ikke fortælle førend det var ſket.

Smidt.

Ja det har De Ret paa — men ſlem alligevel.

Madam.

Hvad, kalder du det ſlemt?

Smidt.

Ja jeg gjør, Mutter! det var ſlemt, a vidſte det, for ſaa havde jeg ikke givet Løjtnanten

Rikke.

Aa Gud!

Baſalt.

Nej ſe! det var dog ſandt!

Amalie.

Hvad hører jeg?

Madam.

Har du givet Løjtnanten dit Ord? Me hvorfor gjorde du dog det?

Smidt.

J, fordi han bad mig om det. Løjtn jo en pæn Mand, og jeg vidſte jo inte noge Væſen med Studenten. — Men hør, Stude for vil De ogſaa abſolut have Rikke? De ka *Malle, hun* ſla'r ſtrax til.

Amalie.

Nej maa jeg være fri.

Baſalt.

Ja jeg kan ikke opgive Deres Datter.

Smidt.

Ja da faar De ſgu gjøre det, for mit Ord — det bryder jeg inte. (Til Rikke) Men hør, min Tøs! du ſkal inte ſe ſurt for det, for du kan jo allenfals være fri ſaa længe, til Løjtnanten har faaet det Embede paa de fire tuſind.

Klint.

Aa det faar han ſaamænd aldrig.

Smidt.

Naa ja deſto bedre, ſaa kan hun jo faa Lov at vente, til han faar det.

Rikke.

Ja men hvis han nu aldrig faar det, ſaa maa vi jo vente helt ind i Evigheden.

Smidt.

Ja det forſtaar ſig, men det kan nu inte være anderledes, for, ſom ſagt, mit Ord bryder jeg inte. Vil De beſtille en Maſkine hos mig til paa Fredag, ſaa ſiger jeg: „nej, det kan jeg inte; men paa Søndag ſkal den være færdig.“ Og naar De ſaa kommer paa Søndag, ſaa ſtaar Maſkinen der fix og færdig. Saadan har jeg gjort mit hele Liv, og ſaadan vil jeg blive ved.

Klint.

Men naar nu Løjtnanten giver Dem Deres Ord tilbage?

Smidt.

Saa tager jeg det i mig igjen, det forſtaar ſig.

Og hvis han inte ſelv vil have Maſkinen, ſaa giv den til en anden. — Kan De blot klare de Ærte Løjtnanten, ſaa ſkal jeg inte have videre at ben

Ottende Scene.

De Forrige. Løjtnant.

Løjtnant (forpuſtet).

(affides) Aa Gud ſke Lov! (højt) God Dag, H A, der træffer jeg jo Bekjendtere. — God Dag Smidt — jeg er ſaa forpuſtet — god Dag, M — god Dag — god Dag — god Dag, Hr. Ba

Smidt.

God Dag, Løjtnant! kommer De ogſaa her

Løjtnant.

Ja det ſamme Spørgsmaal vilde jeg gjøre

Smidt.

Men det er ſandt, De var jo ſyg i Gaar; dan har De det nu?

Løjtnant.

Jo Tak, nu er det lidt bedre. Jeg er blc ſtakaandet. (affides til Klint) Hr. Klint! maa jeg tale et Ord med Dem?

Klint.

Aa jo! (De gaa hen i Forgrunden).

Løjtnant.

Som vi havde aftalt, gik jeg hen til Reſt tøren paa Amagertorv. Men tænk en Gang — ſom jeg ſætter mig ned, ſaa kommer denne S ſvend Madſen og en værdig Kammerat af han vis Lars, ind af Døren, og forlanger i de plu Udtryk, at jeg ſkal følge med dem. Jeg lade

Klint.

Ja det kan De vist.

Løjtnant.

Vil De da være saa god at undskylde Selskabet? (gaar).

Niende Scene.

De Forrige uden Løjtnant.

Smidt.

Men hør, hvorfor gik Løjtnanten?

Klint.

Han kommer strax — (afsides) Nu har je (høit) og saa, hvis det ikke er Selskabet imo jeg at vi skulde gjøre lidt Løjer med ham.

Smidt.

Aa ja, lad os det! lad os gjøre nogl Løjer. Men hvad skal det nu være?

Klint.

Ja det har jeg tænkt paa. Først vil jeg n mig —

Smidt.

Aa det kan sgu ikke nytte noget, han hi strax, for han har et fint Hoved, har han.

Klint.

Ja det er heller ikke gjort med det, for De, Hr. Smidt, fortælle ham, at Basalt har Deres Datter, og saa se at faa ham til at g Deres Ord tilbage.

Smidt.

Det gjør han sgu inte.

Klint.

Det kan ogſaa være det ſamme, for ſaa begynder at raabe.

Smidt.

Hvad? raaber De?

Klint.

Ja viſt gjør jeg; men Selſkabet maa lade, ſom ingen Ting mærker; naar Løjtnanten ſpørger Dem, De har hørt noget, ſaa ſiger De Nej.

Smidt.

Hahaha! det er ypperligt! Den Leg har jeg ſgu ldrig leget før.

Klint.

Nu kryber jeg altfaa under Bordet; tillader De?

(kryber under Bordet).

Smidt.

Sid nu ſtille, og lad mig tale, for at han ikke ſkal mærke noget.

Madam (hviſkende).

Der er han!

Tiende Scene.

De Forrige. Løjtnant.

Smidt.

Nej, Mutter! det er ſgu inte den rigtige Maade t lave Bollebej paa — hahaha! Naa ſe, der er jo øjtnanten. — Naa, Løjtnant! kom nu og ſæt Dem d hos os!

Løjtnant.

Tak ſkal De have.

Smidt.

Vil De *ikke have* et Glas Vin? Værsgo\

Løjtnant.

Tuſind Tak! men hvor er Hr. Klint?

Smidt.

Saae De ikke, at han gik lige forbi Dem? H
havde Haſtværk, for han ſkulde nok hente noget.

Løjtnant.

Ja det er meget muligt, at han er gaaet
forbi, for jeg er noget diſtrait; jeg har nu diſſe
rære Sager i Hovedet.

Smidt.

Ja viſt — hahaha! Men det er ſandt, der
noget, jeg vilde fortælle Løjtnanten. Ser De, Baſ
der har friet til Rikke, og jeg veed nu ikke, hvad
ſkal gjøre ved den Ting.

Løjtnant.

Saa? Da behøver jeg vel ikke at erindre H
Smidt om, hvad De lovede mig igaar.

Smidt.

Nej jeg huſker det jo nok, men det kunde jo
at De havde fortrudt det, eller vilde tage det i
igjen.

Løjtnant.

Nej undſkyld! det kan jeg virkelig ikke.

Smidt.

Naa ja — ſaa faar det at være, men ſlemt er

Madam.

Men Herregud, Hr. Løjtnant, hvorfor kan De

Løjtnant.

Bedſte Madam, hvor kan De forlange det?

Madam (afſides).

Jeg maa tale ham til Hjertet.

Løjtnant.

Raabte De?

Smidt.

Jeg? nej
ikke et Kvæk.

Løjtnant.

Hørte De?

Smidt.

Hvad?

Løjtnant.

Den
ræbsomme Stemme?

Smidt.

Hvad gaar der af Dem?

Løjtnant.

O
Ræbsel og Skræk!

Alle.

Hvad gaar der af Dem?

Løjtnant.

O
Ræbsel og Skræk!

Klint.

Vogt dig!

4.

Løjtnant (affides).

Hvad skal jeg tænke?
Ha hvad betyder —
hvad vil det sige,
det ræbsomme Raab?
Midt i min Sejer
altid det lyder,

:,: ſkal jeg da ſlippe mit
ſkjønneſte Haab? :,:

De Andre.

Mon han vil ſlippe ſit
eneſte Haab?

Smidt (til Klint).

m med et Brøl igjen!

Mel. fra anden Akt.

Klint.

ogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

ogt dig!

Løjtnant.

Er her nogen?

Klint.

ogt dig!

Løjtnant.

vor? hvor? Kom frem!
Hør, atter det lyder
her tæt ved min Fod,
og Rædſel det gyder
igjennem mit Blod.
Det hvisler og ſuſer
og ſtormer og bruſer,
min Kjækhed det knuſer
og dræber mit Mod.
d! — det Vox — det Vox — o Gud! — o Gud!

(ſynker om paa en Stol).

Smidt.

ød og Plage! jeg tror ſgu, Løjtnanten er
i Beſvimelſe.

Klint (tryder frem).

! St! lad mig komme til! (ſlaar Løjtnanten paa
) *Naa, Hr. Løjtnant!*

Løjtnant.

Aa — aa — jeg gi'r mig, jeg gi'r mig.

Klint.

Hurra! Løjtnanten gi'r ſig.

Smidt.

Ja det kan man ſgu høre.

Klint.

Naa, Hr. Løjtnant! ſaa De giver altſaa Smidt hans Ord tilbage?

Løjtnant.

Aa ja — jeg maa jo gjøre det.

Klint (til de andre).

Nu hører De det.

Rikke.

Aa Gud ſke Lov!

Madam.

Det var dejligt!

Amalie (affides).

Hvor han er ſød!

Smidt.

Naa det var jo ypperligt. Hør, Hr. Klint! (a ham Haanden) De er ret en fortræffelig Fyr, ſaadan de unge Fyre ſkal være, og ſom jeg ogſaa er paa n gamle Dage, ſaadan en rigtig Gavtyvekнægt, haha

Baſalt.

Ja ſiden igaar er du rigtignok bleven en al helvedes Karl.

Klint.

Ja jeg gaar ſelv og undrer mig derover. H hør! nu kan vi da drikke de Forlovedes Skaal?

Smidt.

Ja, og saa skal Løjtnanten sgu ogsaa have et Glas med.

Løjtnant (mat).

Aa — maa jeg ikke først sidde lidt og puste.

Ellevte Scene.

De Forrige. Madsen. Lars.

Madsen.

Skulde den Tyve-Løjtnant inte være desenteret herop? — Naa saa De har Selskab?

Smidt.

Se der har vi jo Christen! God Dag, Christen!

Madsen.

God Dag, Mester!

Smidt.

Og se der har vi jo ogsaa Lars.

Lars (gaber).

Ja her er jeg.

Smidt.

Men hør, Christen! hvad har du her at bestille?

Madsen.

Jo, Mester! jeg skal sige os, jeg vilde nok have denne hersens Løjtnant ved Vingebenet. Men der sidder han jo. Kom, Lars!

Klint.

Nej nu kan det være det samme, for han har givet sit Samtykke; Basalt faar Rikke.

Madsen.

Naa saa det er klaret? Gratulerer!

Lars.

Gratulerer!

Madſen.

Men vi har ogſaa knupſet Løjtnanten o
han har faaet, hvad han ſkal ha' godt af til
Ikke ſandt, Lars!

Lars (gaber).

Jo!

Smidt.

Men kom ſaa og faa nogle Glas —
nant, kom De ſaa med! Nu ſkal vi til
den Skaal. (Synger) Og dette ſkal være de Fr
Skaal —

Tolvte Scene.

De Forrige. Regenſianerne fra første Akt.

Regenſianerne (ſynge).

Hurra!

Smidt.

Hvad Satan! der kommer jo et helt Kr
Hvem er det?

Første Regenſianer.

Gratulanter!

Alle (til Baſalt).

Gratulerer — gratulerer o. ſ. v.

Klint.

Hvor har I dog faaet det at vide?

Første.

Du har jo ſelv ſagt det til Søren, og l
ſtrax ned paa Læſeſtuen.

Baſalt.

Men hvad ſkal vi nu gjøre? nu har
Glas til jer.

Anden.

Har du blot Varerne, saa er det det samme.

Første.

Ja vi tænkte derpaa og har derfor efter Bekvemmelighed forsynet os med Ølglas og Thekopper. Her skal du se!

Smidt.

Kom hit Børn og faa i jeres Glas! (mens han skænker i) Hør, Børn! I er unge Mennesker, og I er Studenter, jeg er allerede til Aars og jeg er Kobbersmed, men kan godt lide saadan nogle lystige Kanaljer som jer, og vi bor lige over for hinanden. Hør, Børn! skal vi i den Anledning slaa vores Pjalter sammen i Aften og drikke os en Bolle Punsch ovre hos mig?

Regensianerne.

Tak! Tak!

Smidt.

Skal vi saa drikke en Skaal for de to der? Han der (viser paa Basalt), han er jeres Ven og Medbroder, ham kjender I, og hvad Tøsen angaar, hende vil jeg staa inde for, for hun er mit eget Arbejde. Altsaa de leve! Hurra!

Alle.

Hurra! (klinke).

Søren Torp.

Maa jeg tale! (staar op paa en Stol) Mine Damer og Herrer! naar man elsker, saa hader man ikke, og naar man hader, saa elsker man ikke. Dette kunde synes uimodsigeligt, men —

Klint (trækker ham ned).

Du faar ikke Lov til at tale mere, Søre nu skal vi synge Slutningssangen.

Norsk Folkemelodi.

1.

Klint.

Paa Tankens Slot bor Studenten glad
og lever højt, som man kan vide,
han søber Nektar af Ideens Fad
og blæser saa ad det solide.
Men som hans Gjenboer i Verden staar
den Flok, der rundt i Livets Mølle gaar
med Sav og Høvl,
med Gods og Brøvl,
med lænket Fod og stækket Vinge*)

2.

Dog stundom ud fra sit Skjul han flyr
og ser paa Gjenboernes Fagter.

Madsen.

Men da er han en gefærlig Fyr,
man ej med Næverne ham magter.

Løjtnant.

Og om man end er nok saa snild og kjæk,
gaar dog Studenten med Profitten væk.
Stor er hans Magt,
han staar i Pagt
med højere Autoriteter.

3.

Basalt.

Men naar saa Udsigt til en Pigelil
i Gjenbovindvet er ham givet,
saa slaar Ideen ikke længer til,
saa styrter han sig ind i Livet.

*) Koret gjentager af hver Strofe de tre sidste Linier.

Madam.

Men naar ſaa Pigen ſiger Ja dertil,

Smidt.

Og naar ſaa Fatter —

Madam.

Ja — og Mutter vil,

Klint.

Saa har han jo
bygt ſig en Bro,
der knytter Livet til Ideen.

4.

I Aften ogſaa Studenten kjæk
ſig ud har vovet af ſin Stue,
ſit ſimple Liv han i ſimple Træk
har ſtillet offentlig til Skue.
Med vore Gjenboer er vi færdig her,
og vender os til vore Gjenboer der.
(til Publikum) Jeg ſiger da:
Tak ſkal De ha'
for vores Gjenboſkab i Aften!

En Spurv i Tranedands.

Sangſpil.

(1846).

Perſoner.

Konſul Barbjerg.
Fruen.
Luiſe, deres Datter.
Baron Ebersdorf.
Kammerjunker Pilſe.
Margrete, Stuepige hos Konſulens.
Dronning Ganhild.
Halling, Rus.
Klint, Kandidat.
Hutter,
Søren Torp,
Eller,
Jaſſen,
} Studenter.
Skomager Tokkerup.
Mine, hans Datter.
Peter Rabn, Skræderſvend.

Første Akt.

Et Værelse paa Fortunen.

Første Scene.

En Del Studenter, hvoriblandt Halling, Klint, Hutter, Søren Torp, Eller og Jasſen, ſidde og holde Gilde.

Kor.

Mel. Fr. S. 27.

1.

For Frihed
er denne Skaal udbragt!
Væk med de Baand, ſom Aanden trykker!
Mod Despoti, mod Fordom og Nykker
(de klinke). Kling klang! —
vi kæmper uforſagt.

2.

For Danmark
er denne Skaal udbragt!
Kom kun, I Fjender, nære, fjerne!
Sønnerne kan vel Moderen værne —
Kling klang!
mod Trældom og Foragt.

3.

For Norden
er denne Skaal udbragt!
Det bliver eet, ſom eet vil være;
Baandet ſkal ſtrammes uden at ſnære —
Kling klang!
thi Blodets Røſt er vakt.

Halling.

Hør, det bliver alt for langt, lad os nu faa de næstsidste Vers.

Kor.

4.

For Kvinden
er denne Skaal udbragt!
Herligst er Kamp og sødest Sejer,
naar i de Skjønnes Række man ejer —
Kling klang! —
en allieret Magt.

5.

Studenten
vor sidste Skaal er bragt!
Kraften han faa, som er ham nødig
til af Filisterkampen han mødig —
Kling klang!
i Graven bliver lagt! (De drikke).

Hutter (rejser sig).

Stille! — Nordiske Studenter! En ny Æra udfolder sig for os! Vor Dvaletid er forbi, vor Daadstid stunder til. Nordens Broderfolk række hverandre Haanden over Sundet og Kjølen og det brusende Kattegat

Lassen (drukken).

Saa maa de have Pokkers lange Arme.

Hutter.

Forskaan os for dine Flovser! — Broderfolken række hverandre Haanden over Sundet, Kjølen og det brusende Kattegat; de smelte sammen med Hjerte og Tunge, Baandet knyttes igjen. Margrete begyndte men hun plantede kun en Spire, hun lagde kun et Æg. Spiren er gjødet med Strømme af Blod, Ægget er udruget i Kampens Hede. — (Grøler) Nordiske Brødre *fer eder om! Unionen* kommer!

Halling.

Jeg proteſterer!

Hutter.

Hvad? proteſterer du mod Unionen?

Halling.

Nej, men imod at du beſtandig taler derom. Man kan ogſaa faa for meget af det Gode. (til de andre) Ikke ſandt?

Alle.

Jo!

Klint.

Halling har Ordet.

Hutter.

Men jeg maa bemærke —

Alle.

Stille, Hutter!

Laſſen.

Kom, Hutter — du er min Ven — lad os drikke dus!

Hutter (vred).

Aa, vi er jo dus.

Laſſen.

Lader os ligeſom Nordens Mænd række hinanden Haanden over Bordet og den bruſende Punſchebolle. Haha! Hør, veed du hvad! du er udmærket grinagtig!

Klint.

Halling ſkal tale.

Halling.

Nu vel da! (reiſer ſig) Ogſaa mine Ord ſkal ſigte til en Union, dog ikke til den ſtore, verdenshiſtoriſke mellem Nordens Mænd; men til den lille, ældgamle og dog evigunge, *den Union*, der ſluttes mellem Mand og Kvinde.

Alle (undtagen Hutter).

Bravo!

Halling.

Lad os for en Stund glemme Folkenes Fremtidsforhaabninger og dvæle ved vore egne; lad os huske paa, at vi ikke er Statsmænd, men unge Mennesker! — Op med en Sang!

Kor.

Mel. Glad såsom foglen i morgonstunden (O. Lindblad).

Sparsomt i Norden vi Blomster finde,
Farven er bleg kun, og svag deres Duft;
Blomsten hos os er den dejlige Kvinde,
frodigst hun gror i den nordiske Luft.
Hende vi elske, mens Hjertet det slaar;
hende vi prise, mens Læben formaar.
Lokkerne bløde og Væxten den slanke,
Klang i sin Stemme og Snildhed i Blik,
Ild i sit Hjerte og Renhed i Tanke,
det hun i Arv efter Moderen fik.

Halling.

En Skaal da for hende, vore Drømmes Lyst, vort Livs Haab, vort Arbejdes Løn! hende vil vi vie dette Glas, hvad enten vi alt har vundet hende, eller endnu kun længselsfuldt søge. (De klinke).

Lassen (gaar hen til Halling).

Bravo, Halling! Luise Varbjerg leve!

Halling

(slaar ham forbitret Glasset ud af Haanden).

Lassen.

Er du gal? sikken Maner!

Klint.

Hvad fejler dig, Halling?

Halling.

Aa han skal ikke komme med sine Fornærmelser

Lassen.

Men jeg siger jo ikke andet end at Luise Varbjerg —

Halling.

Ti stille!

Klint (trækker Halling til Side).

Du ser jo nok, at han er fuld. (taler med ham.)

Lassen.

Og saa spilder han ned ad min rene Krave.

Søren Torp.

Maa jeg komme til! — I se, at der er opstaaet n Splid mellem Halling og Lassen, men disse ere ibenbart kun Redskaber i højere Magters Hænder. et er ikke dem, der have kramboleret, det er Punschens g Kjærlighedens Aander igjennem dem: det er Bacchus Venus. Men da vi vide, at disse Guder altid ve levet i et særdeles intimt Forhold til hinanden, se vi deres Splid blot som et Skin, og ville derfor jere undersøge Sagen. (til Lassen) Halling har jo ildt Punsch paa dine Klæder?

Lassen.

Ja paa min rene Krave.

Søren Torp.

Det vil altsaa sige: Venus har spildt Punsch a din Krave. Har Bacchus intet spildt paa dig?), han har spildt sine Gaver paa dig! thi Punschen r gjort dig døsig i Stedet for opvakt, vrøvlende i tedet for begejstret.

Lassen.

Ja det er ganske sandt.

Søren Torp.

Altsaa *Venus har spildt* Punsch paa din Krave,

Bacchus har ſpildt Punſch i din Mave. Men kan dette kaldes Splid? Er dette ikke netop et Vidnesbyrd om deres enige Samvirken. I ſe det: de høje Guder ere endnu gode gamle Venner, hvorfor ville I, deres Præſter, da ikke være det?

Halling.

Bravo, Søren!

Laſſen.

Kom min Ven, Halling! lad os drikke dus!

Halling.

Ja men vi er jo dus.

Laſſen.

Ja men det gjør ingenting. Kom, min Ven!

(De klinke).

Eller (reiſer ſig).

Mine Herrer! Naar vi ville ſpørge — naar vi ville gjøre os ſelv det Spørgsmaal, hvori det er, at vi ere ſtørre end vore Forfædre og vore — og vore — Forfædre; naar vi ſpørge ſaaledes, hvad maa vi da ſvare? Svar mig, mine Herrer! Er det i — i — Styrke?

Alle.

Nej!

Eller.

Er det i — i Frihed?

Alle.

Nej!

Eller.

Er det i — Lærdom?

Alle.

Nej!

Eller.

Er det da i — i — Rigdom?

Alle.

Eller.

i er det da?

Hutter.

øvl!

Eller.

g! — Ja — det vil da sige — det er — Talen, det er i det — i det, som man levende Ord. Det levende Ord, mine ıar jeg udtrykker — naar jeg udtaler dette, er, føler De da ikke Deres Sjæl banke — Hjerte banke? Gjør De ikke, mine Herrer?

Alle.

Eller.

– jo det gjør De — det veed jeg — det – det tænker jeg ganske vist. Det levende ɜ Herrer! deri er det, at vi — at vore ere større — at vi ere ringere end vore jeg mener at deri —

Klint.

il altsaa udbringe en Skaal for det levende

Eller.

– og jeg vil motivere den derved —

Klint.

ar allerede tilstrækkelig motiveret den. Gid ı det levende, det vil sige det simple, ærlige, strømmende Ord i vor Magt. (De klinke og drikke.)

Halling.

os *faa faa en rigtig* Studentertale.

Søren Torp og Hutter.

Ja jeg skal gjerne —

Halling.

Nej, det maa være Klint.

Klint.

Ja jeg skal gjerne prøve derpaa, men saa maa I først synge en Sang for at bringe mig i Aande.

Kor.

Mel. Hil dem, som kæmped, som med Ord og Baaben (Weyse).

1.

Ensom og mørk og snæver er vor Bolig,
Tummel og Spræl,
Glandsen derude maa Studenten rolig
sige Farvel.
Lokkende Toner ind til os sig trænge,
Verden er lys, og Kvinden er saa smuk;
men vi Døren stænge,
skjøndt med et Suk.

2.

Dog i vort Kammer Fristeren forsvinder
hurtig igjen;
Verden formindskes, Pigens røde Kinder
brat falmer hen.
Højt over Jorden stige vi til Kampen,
Evigheds Porte aabnes for vor Sands,
og vi se ved Lampen
Musernes Dands.

Klint.

Det er nok! (rejser sig) Hvad er det, der gjør et Menneske til Student? Er det Examen artium og det akademiske Borgerbrev? Nej! thi saa vilde Studenterne ikke udgjøre et frit, aandeligt Broderskab men et Lav som alle de øvrige; saa var de hjemfalbne

Filiſteriet. Er det da Kundſkaben til Latin og reſk? Hvis en Students Værdi beroede derpaa, ſaa ud hjælpe de fleſte af os! Nej det der ſtempler en tudent, det er Studenteraanden, og Studenteraanden r ikke andet end Ungdommen. Ethvert ungt Menneſke etragter jeg ſom en Student, naar han er virkelig ung, ikke blot i Aar, men i Sjæl og Sind. Thi det r Ungdommens Kjendemærke at leve ſit egentlige Liv ſig ſelv, ſtille og indadvendt i Tanke og Drøm, og i ſin Stræben mod et rent aandeligt Maal at blæſe ad Pengeposer og Kammerherrenøgler og alle Jordens vrige Guder. Og enhver, der gjør det, han fører et Studenterliv, og ham kalder jeg Broder i Aanden. Leve da alle ægte Studenter, baade med og uden Examen artium. (De klinke og drikke.)

Larſen.

Punſch er en meget god Ting og for os er den n Hovedſag, for ſaa vidt ſom den gaar i Hovedet; len vi maa dog tilſtaa rent ud, at den ikke er til-ækkelig. Jeg ſer paa jer alle, at I mangle noget, ſ ſavne et ſødt J-veed-ej-hvad, men jeg veed hvad et er, for det er Sigarer. Har I Sigarer?

Alle.

Nej!

Larſen.

Vil I have Sigarer?

Alle.

Ja!

Larſen.

Ja ſaa maa I kjøbe dem inde hos Værten, for t *vil jeg. Kom ſaa* med mig! Hør du, Hutter! lad

mig holde paa dig, for du er nok ikke saa ganske sikker paa Benene. (De rejse sig og ile ud.)

Anden Scene.

Klint, som vil følge, bliver standset af Halling.

Halling.

Farvel, Klint!

Klint.

Vil du nu gaa hjem? hvad skal det betyde?

Halling.

Aa jeg kan ikke længer finde mig i det herude, det bliver saa forfærdelig vildt.

Klint.

Men hvad gaar der af Russen? var det en gammel Skolemester som jeg, saa kunde jeg begribe det, men du! Hør, det skulde vel aldrig kunne være sandt, at du gaar paa Frieri?

Halling.

Hvorfor skulde det ikke kunne være sandt?

Klint.

Hvorfor? fordi det var Synd imod dig selv og den Fane, du har svoret til, hvis du forlovede dig nu. Dertil er du altfor ung.

Halling.

For ung? nu begynder Filisterstormeren nok se at blive filistrøs.

Klint.

Aa du kan nok tænke, at jeg ikke taler om di pekuniære Udsigter. Du har jo desuden en rig Fade Men Athene holder mest af ubundne Dyrkere, ligeso hun selv er Jomfru. Forlover du dig nu, saa er

ortabt som Student, saa bliver dit Studium dig kun
t Brødstudium.

Hallling.

Men ogsaa for Studeringens Skyld er jeg nødt
il at forlove mig. Jeg kan ikke holde ud at læse,
eg er i en evig Uro, som jeg maa gjøre Ende paa.
Desuden maa det jo give et Menneske umaadelig Kraft
il at arbejde, naar han veed, en andens Fremtid af-
jænger af hans Stræben.

Klint.

Ja det er meget rigtigt, naar man er Skomager-
ivend, men man kan ikke studere for nogen andens
Skyld. Men forlov dig kun med Luise Varbjerg, som
du bor i Hus med. Det er jo en dannet Pige, for-
nem Familie.

Halling.

Aa du er altid saa illiberal mod de Velhavende;
ru kjender dem jo slet ikke.

Klint.

Aa jo, jeg har været der et Par Gange af Van-
oare, men jeg har faaet nok. Nu vil jeg blot anføre
Følgerne af din Forlovelse. Frøkenen omgaaes ikke
neb Studenter, hendes Liv bevæger sig i en højere
Sfære; du vil naturligvis være hos Frøkenen, følgelig
afbryder du dine Studenterforbindelser.

Halling.

Det er meget muligt, men dem kan jeg ogsaa
odt undvære.

Klint.

Aa ja, men du vil dog savne dem. Fremdeles:
u vil *være Theolog; men* Frøkenen har megen Wres-

følelſe, hun vil ſaa gjerne til Hoffet, og dertil har Theologen ingen Adgang uden højſt gjennem en Bagdør. For altſaa at føje hende gjør du et lille Offer, du forandrer dit Studium og bliver Juriſt.

Halling.

Nej aldrig! det duer jeg jo ſlet ikke til.

Klint.

Aa hvad? du lader dig Dygtigheden indbanke af en Manuduktør. Endvidere: det er ſaa flovt at være titelløs i hele den beſtjernede og benøglede Omgivelſe, derfor lader du dig vælge til Offiſer ved Studentekorpſet, og ad den Vej naar du endelig ved mægtige Patroners Hjælp den Ære at blive udnævnt til Hofjunker.

Halling.

Aa du er jo utaalelig! Tror du, jeg vil være Hofjunker?

Klint.

Ikke i Dag eller i Morgen, men maaſke i Overmorgen. Men jeg haaber, at det ikke ſkal komme ſaa vidt, for Frøken Barbjerg vil beſtemt ikke have dig.

Halling.

Saa? tror du det? hvorfor ſkulde hun ikke vil have mig?

Klint.

Fordi hun ikke har Lyſt til at vente paa i Avancement. Hun tager hellere ſtrax en Kammerherre naar hun kan faa fat paa ham.

Halling.

Saa lad hende det! Saa kan jeg vel finde en anden

Klint.

Gud velſigne dig for de Ord, min Dreng! I

er altſaa ikke egentlig Frøken Barbjerg, du vil have; du føler blot en ubeſtemt Længſel efter at forloves med hvem det ſaa kan blive?

Halling.

Aa nej viſt ikke!

Klint.

Den Sygdom er ikke ſaa ſjelden hos Ruſſerne, men den er ikke meget farlig, naar du blot tager dig i Agt for at forløbe dig.

Halling.

Du kan ſpare din Forelæsning — far vel! (gaar).

Klint.

Ja men Skjæbnen vil ikke ſpare ſin. Stakkels Fyr! den Familie duer ikke meget — bare de ikke ſpolere ham!

Tredie Scene.

Klint. Konſul Barbjerg. Studenterne.

Kor.

Mel. Till tings, till tings! budgaflen går (Cruſell).

1.

Affted! affted! til Arbejd vil vi gaa,
til Helteferd;
vi ned os dukke vil fra Top til Taa
i Vældet her.

2.

Kom bad dig, Orm! du plettes jo endnu
af Jordens Muld!
Ej ganſke tom er Bollen end, og du
ej ganſke fuld.

3.

Og naar vor Aand ſig hæver fri og let
til Saligheb,

hvad gjør det da, om Støvet fegner træt
i Støvet ned?

Konſul.

A, god Dag, Hr. Klint! Det er længe ſ
jeg har haft den Fornøjelſe —

Klint.

Det er lige ſaa længe ſiden, jeg har haft
Fornøjelſe —

Konſul.

Ja det er ſandt, hahaha! De kan vel ikke
gribe, hvorledes jeg er kommen ind i dette Selſk

Klint.

Det ſtaar rigtignok langt under Konſulens
vanlige.

Konſul.

Aa fy, Hr. Klint! Nej jeg ſkal ſige Dem, D
Venner vilde kjøbe Sigarer hos Værten, og da h
meget daarlige, tilbød jeg dem af mine, for jeg
altid en Kaſſe ſtaaende i min Vogn. De modtog
Tilbud, og beærede mig til Gjengjæld med en
modning om at følge herop med dem.

Hutter (affides til Klint).

Hvem er den Mand?

Klint (affides til Hutter).

Konſul Varbjerg.

Hutter (affides).

Hvad ſiger du? (ſpringer op paa en Stol) Mine Her
vi have i vor Midte en af Frihedens Forkæm
en Mand, der aldrig er traadt op for at bramme
ſit Navn, men ſom i Løndom har virket ivrig for
ſlesvigſke, for den ſkandinaviſke, for den folkelige

Konsul Varbjerg har beæret vor Kreds med sin Nærværelse. Et Hurra for denne uplettede Karakter, denne Ridder sans peur et sans reproche! (halv høit) men ikke mere end tre Gange.

Alle.

Hurra! Hurra! Hurra!

Konsul.

Det er for meget, mine Herrer! Jeg er dybt ydmyg over Deres Velvillie, men jeg fortjener den ikke i saa høj Grad. Jeg er ingen Frihedshelt, jeg er en jævn dansk Mand, hvis hele Fortjeneste bestaar deri, at jeg trofast bevarer min Overbevisning og ærlig udtaler den.

Alle.

Bravo!

Konsul.

Jeg har aldrig udmærket mig ved noget Talent, men blot ved min Karakter. Men jeg er Borger med Liv og Sjæl, og derfor elsker jeg Studenterne; thi Studenterne ere de friske Skud, ja de ere Blomsterne paa Borgerstandens Træ, som en Gang skulle blive til Frugt.

Alle (begeistrede).

Bravo! bravo!

Konsul.

Jeg takker Dem, mine unge Venner! Maa jeg klinke med hver især! (De klinke.)

Lassen.

Maa jeg allernaadigst klinke med?

Konsul.

Det skal *være mig* en Ære og Fornøjelse.

Lassen.

Ja Fornøjelsen er min, men Æren er Deres — De maa ikke tage fortrydelig op, at jeg er fuld.

Konsul.

Nej, Gudbevares! vi er jo alle Mennesker.

Lassen.

Das ist wahr, Hr. tribunus plebis! Hör, wissen Sie was, sollen wir dus trinken?

Konsul.

Hvad — hvad mener De?

Lassen.

Ich meine, ob wir dus trinken sollen werden sein?

Klint.

Følg lidt ud med mig, Lassen! Jeg har noget at sige dig, som er til dit eget Bedste.

Lassen.

Nej, min Ven! jeg bryder mig ikke om mit eget Bedste, for jeg er ikke egoistisk. Ja var det til det almindelige Bedste, saa —

Klint.

Ja, det er det. Kom nu!

Lassen.

Ja saa faar jeg da. Farvel, tribunus! (til Klint) Kom, du Kamel! Det er godt, vi slippe bort fra de drukne Mennesker. (Klint og Lassen gaa.)

Fjerde Scene.

De Forrige uden Klint og Lassen.

Hutter.

Jeg maa bede Hr. Konsulen undskylde.

Konsul.

Aa Gudbevares! jeg har ogsaa været ung og

mangen ærlig Rus. Men mine Herrer! nu har jeg været Deres Gjæst; maa jeg nu bede Dem være mine Gjæster til et Glas Champagne. Den store Sal er ryddelig, saa vi kan maaske gaa derop.

Kor.

Afsted, afsted! til Arbejd vil vi gaa,
til Helteførd;
vi ned os dukke vil fra Top til Taa
i Vældet der. (De gaa.)

Aabent Parti i en Skov. Maaneskin.

Femte Scene.

Halling (kommer ind).

Bare jeg nu kunde komme hjem, inden de gaar i Seng. Nej det er sandt, Klokken maa jo være henved tolv. Saaledes spildte man da den Aften. (ser sig om) Men det er jo ikke en Gang Kjørevejen, jeg er paa! Naa det bliver en dejlig Historie at gaa her i Skoven om Natten. (lytter) Hvad er det? Det har forekommet mig alt imellem, at jeg har hørt Fodtrin bagved mig. Halloj! hvem der?

Ravn (udenfor).

Det er mig.

Halling.

Hvad for en mig?

Sjette Scene.

Halling. Ravn.

Ravn.

Nu kan De selv se mig.

Halling.

Hvor skal De hen?

Ravn.

Jeg skal til Kjøbenhavn. Jeg har saamænd læn
kunnet se Dem, og saa skyndte jeg mig alt hvad j
kunde for at hale Dem ind, for det er dog saa mo
somt at være to; men De havde saadant et grueligt Ja

Halling.

Hvor kommer De da fra?

Ravn.

Jeg kommer fra Helsingør. Men bi lidt! I
mig sætte mig ned, for jeg er ligesaa øm af at ga
Her er en Pæl, som jeg kan sidde paa. Men u-
hvor Græsset er vaadt, jeg maa smøge mine Be
klæder op.

Halling.

Ja det er nok Mosegrund.

Ravn.

Det er meget muligt. Men jeg hedder Pet
Ravn, og jeg er egentlig født i Kjøbenhavn, men
har været i Helsingør i syv Aar for at lære Skræd
professionen. Men nu er jeg udlært, og saa vi
jeg tage ind til Kjøbenhavn for at gjøre min Lykk

Halling.

Er De da gaaet hele Vejen?

Ravn.

Ja, saa sparer man den Daler. Og Mester
mig to tokillings Franskbrød og et Stykke holst
Ost med paa Vejen — tror De, her er sikkert?

Halling.

Hvad mener De? Er De bange for Tyve?

Ravn.

Nej for saa vidt — men her kunde jo være vilde T

Halling.

Aa De kan være rolig. Hjortene angribe ikke Folk.

Ravn.

Nej det veed jeg nok. Men sæt nu her var Ulve eller Bjørne.

Halling.

Hvad mener De? er det virkelig Deres Alvor?

Ravn.

Ja gu er det mit Alvor.

Halling.

Men Herregud, har De da aldrig lært noget? har De ikke gaaet i Skole?

Ravn.

Jo jeg gik rigtig nok i Aftenskole, for om Dagen var jeg paa Arbejde; men saa var vi altid søvnige, og det var Hr. Kaspersen med.

Halling.

Naa det var vel Deres Læree?

Ravn.

Ja — og jeg var Nummer fyrre, og saa kaldte de andre mig Fyrrepind — hahaha! det har Mester saa tidt grint af.

Halling.

Men har han da ikke fortalt Dem, at der ingen Ulve og Bjørne findes her i Landet?

Ravn.

Nej, vi kom ikke saa vidt, at vi fik Fædrelandshistorien med. Vi læste ikke andet end Religion og Bibel.

Halling.

Men har De nogensinde set saadanne vilde Dyr i Skovene her til Lands?

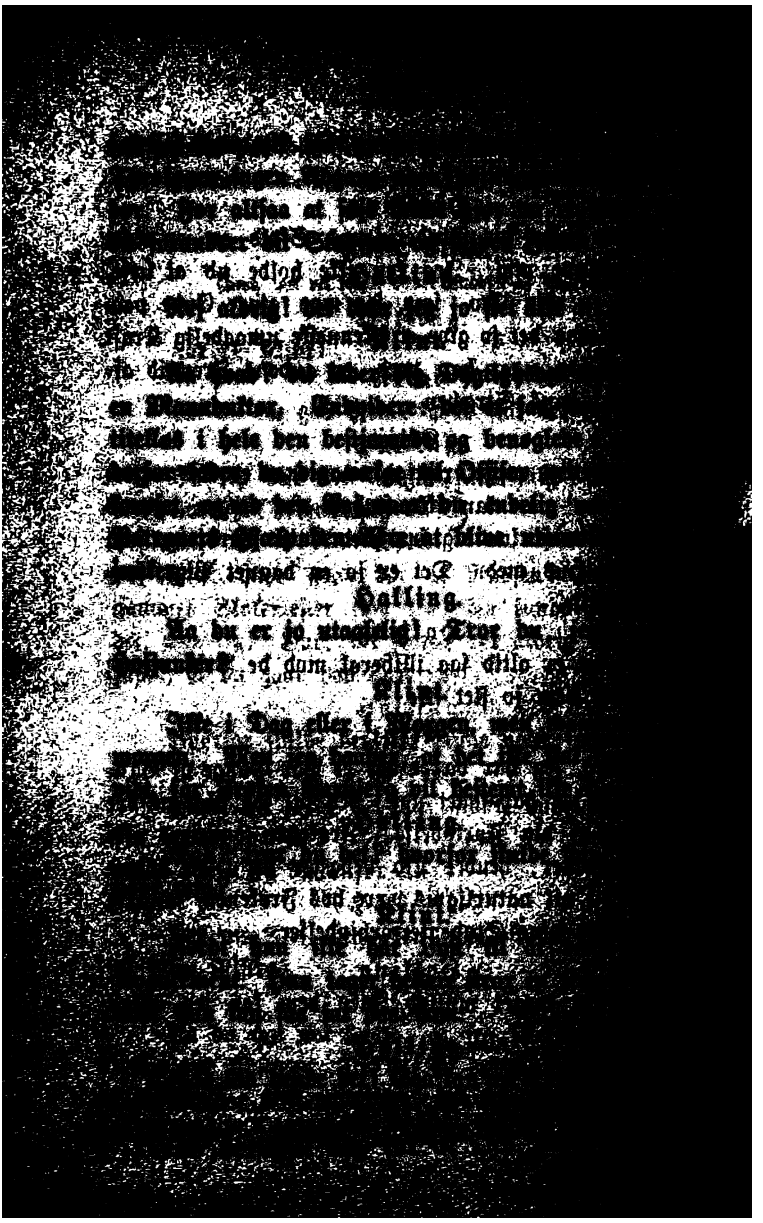

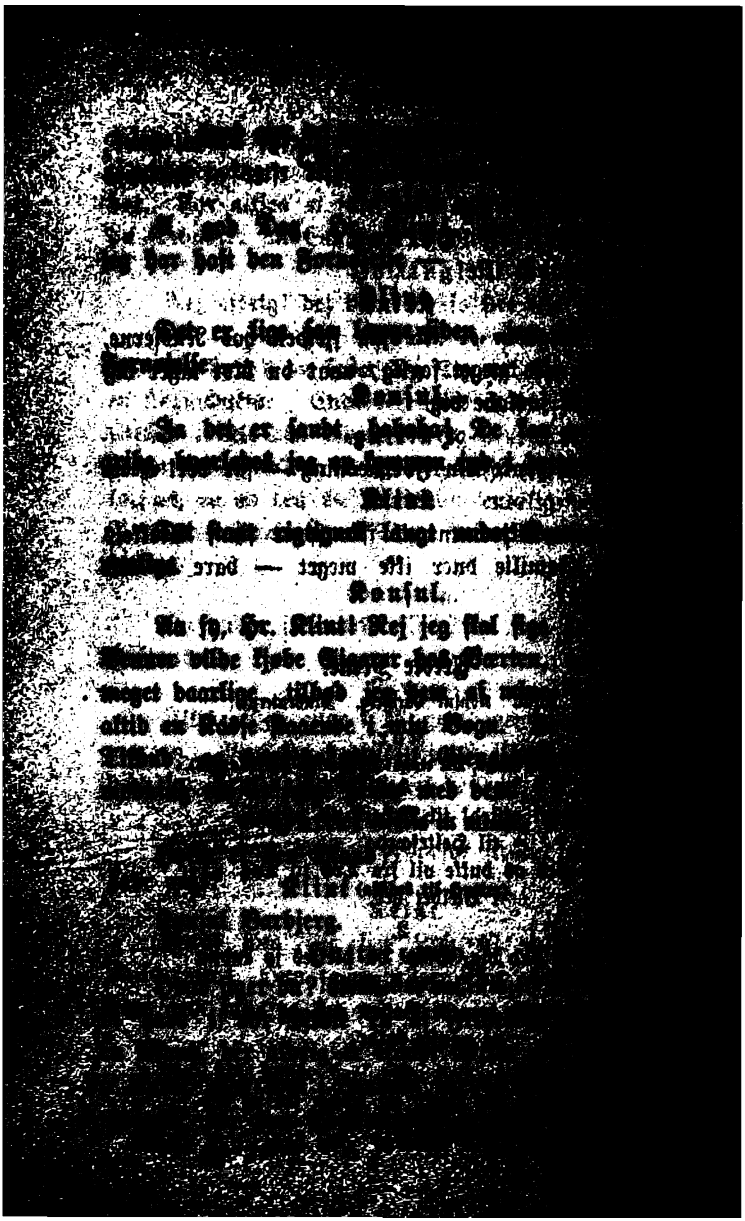

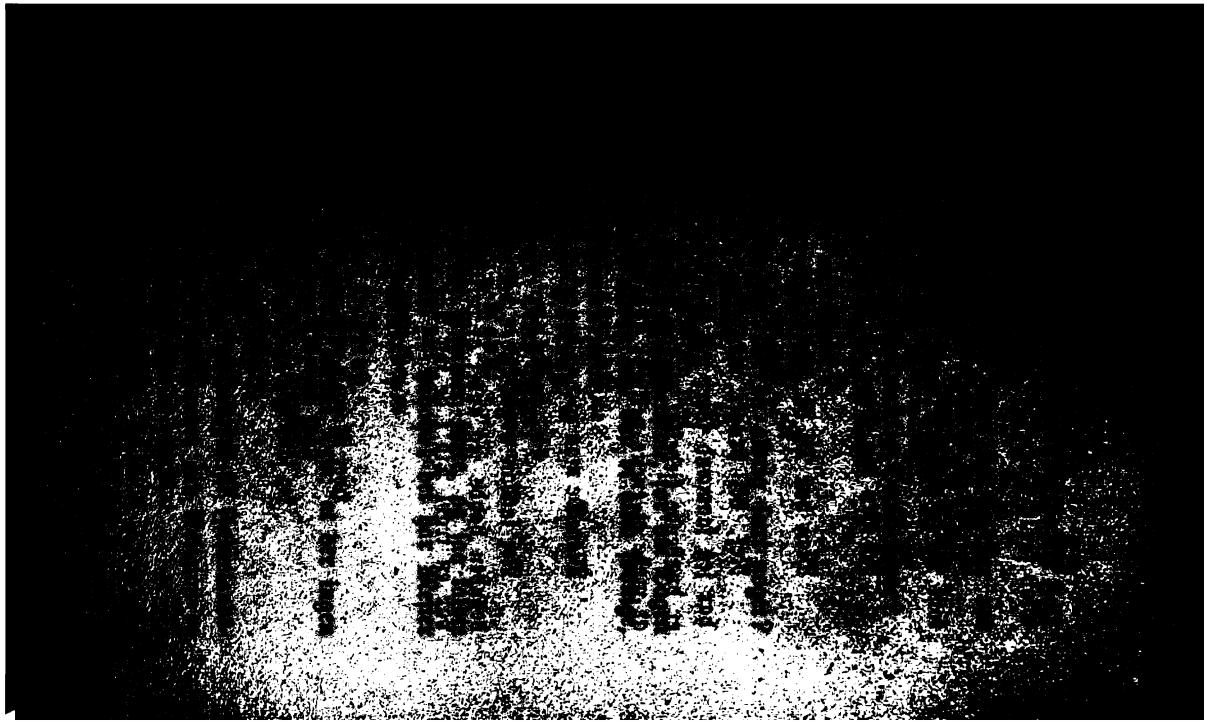

Ravn.

Nej — men jeg har heller aldrig været i nog Skov før i Dag.

Halling.

Aa det er umuligt. Da De rejste til Helsing kom De jo gjennem mange Skove.

Ravn.

Ja men den Gang sov jeg.

Halling.

Men har De da aldrig spadseret?

Ravn.

Nej, det bruger man ikke i Helsingør. Og har jeg saamænd faaet nok af i Dag. De kan tro, er dræbende kjedeligt at gaa saadan en hel Dag ul at møde et eneste velklædt Menneske.

Halling.

Men De maa jo dog have talt med nogen om d

Ravn.

Nej saadan noget kjeder det mig at tale om, desuden havde jeg andet at bestille. De kan tro, var en travl Tid i de syv Aar.

Mel. Tyst Sang.

1.

Hver Morgen rejste jeg min Krop,
naar det ad Dagen gryede,
jeg satte mig paa Bordet op —

Halling.

Paa Bordet?

Ravn.

Ja, og syede.

Halling.

Men tog De ingen Hvilestund?

Ravn.

Jo, mens jeg ved min Frokost sad.

Halling.

Og saa De syede fort?

Ravn.

Nej kun,
indtil jeg fik min Middagsmad;
men var saa den fordøjet,
tog strax jeg fat paa Tøjet.

2.

Halling.

Og saadan gik det altid?

Ravn.

Ja,
fra Gry til Aften silde.

Halling.

Og gik med Kammerater da
De aldrig til et Gilde?

Ravn.

Nej Gudbevares! saadan Sjov
gjør Pungen tom og Lommen læk,
og bad jeg Mester om Forlov,
saa svared han mig immervæk:
Fornøj dig blot saa længe
det ikke koster Penge!

3.

Halling.

Og i det lange Tidsrum De
en Bog ej kunde røre?

Ravn.

Nej, men saasnart vi havde fri,
fik noget vi at høre.
Hver Søndag, Klokken ni præcis,
saa læste Mester højt — jeg tror,
det *var i Helsingørs* Avis —
og derpaa sa' han disse Ord:

Forglem det aldrig siden,
man følge bør med Tiden!

Halling.

Det var da et meget interessant Løbnetsløb. er det alt, hvad der er passeret Dem i de syv A

Ravn.

Nej, det er sgu sandt, der er lidt mere; for Maanedstid siden fik jeg mig en Kjæreste.

Halling.

De? nej virkelig? nu begynder jeg ordentlig faa Interesse for Dem. Fortæl mig, hvorledes gik til!

Ravn.

Aa det var ganske ligefrem. Der var nu Søskendebarn af Mester nede hos os; det var en h lille Pige fra Kjøbenhavn, og jeg kunde godt li hende. Saa siger Mester: Peter! Her er jeg, si jeg. Hør, Peter, siger han, nu er du jo snart fær men jeg vil gjerne have fat i dig igjen, for er en flink Arbejder. Nu skal du tage til Kjøb havn og se at blive ampligeret ved et af de s Etablissementer, for at du kan skrabe lidt sammen at sætte Indbo for. Ja vel! siger jeg. Men siger han, maa du forlove dig, for du maa jo have en Kone til at holde Hus og til at sy Fo'r Veste og saadant noget Pilleri, og det er bedst have det fra Haanden, for skal du siden gaa og efter en, saa tager det altid Tid. Se der er nu Mine, siger han, det er jo en flink Pige — vil have hende? Aa ja, siger jeg, men hvordan skal bære *mig* ad? Saa gav han mig Opskriften.

Halling.

Opſkriften? hvad vil det ſige?

Ravn.

Aa han lærte mig, hvorledes jeg ſkulde ſange det an, og ſaa ſagde jeg det til hende, og ſaa blev vi enige.

Halling.

Men hvorledes lyder da den Opſkrift? ſig mig det!

Ravn.

Aa jeg ſagde bare til hende: Om ſaa og ſaa lang Tid kan jeg gifte mig — og jeg elſker dig, og ſaadan og ſaadan — Aa det er ſgu ikke ſaa ſvært.

Halling.

Men længes De da ikke efter hende?

Ravn.

Jo — men endnu har jeg jo ikke ſaadan Brug for hende. Nej, men naar jeg har tjent nogle Penge, ſaa gaar jeg i Kompagniſkab med Meſter, og jeg tror nok, vi kan leve der begge to, for Helſingørs-folkene vil ſaa gjerne være pæne.

(Man hører en fjern Kirkeklokke ſlaa.)

Halling.

Nu ſlaar Klokken tolv i Gjentofte.

Gunhild (under Jorden).

Rok op! rok op!

Ravn (ſpringer op).

Hvad er det? der er nogen, der taler nede i Jorden.

Halling.

Aa ſikke noget Snak!

Ravn.

Det maa beſtemt være et Menneſke, ſom er levende

Gunhild (som før).

Rok op! rok op!

Halling (viger forfærdet tilbage).

Hvad er det?

Ravn.

Ja nu kan De selv høre. Han raaber, rokke noget, maaske det er den Pæl (tager fat

Gunhild (som før).

Rok op! rok op!

Ravn (raaber ned).

Ja vil De bare vente et Øjeblik (til Hal Jorden er ganske blød, hvori den sidder - hjælp mig!

Halling.

Jeg tør ikke.

Ravn.

Ja saa kan sgu jeg alene; maaske mai sig en Redningsmedaille. (trækker Pælen op).

Syvende Scene.

De Forrige. Dronning Gunhild (stiger op af Hu

O hvor det letted!
Nattens kølige Luft slaar mig imøde,
svaler min brændende Kind,
fylder friskvægende mig den gispende
Endelig ser jeg dig atter, grønkronede
dig, buede Himmeltag!

Ravn.

Tør jeg tage mig den Frihed at spørg virkelig kom der nede fra?

Gunhild.

Dybt, dybt laa jeg dernede, levende je
lænket imellem Liv og Død til forsm

Ravn.

Men maa jeg allerunderdanigst spørge, hvorled er Deres Majestæt da kommen i Mosen?

Gunhild.

Man saae i mig en Troldkvind, kommen for
at øde Landet, skade Mand og Fæ,
ogægge Strid imellem Broderfolk.
Her blev jeg sænket ned, og denne Pæl,
med Runer ristet, tvang mig, trods min Krav
trods mine Tryllekunster, trods min Harme,
ned i det mørke Hus, hvor Ormen bor
og Mosevandet siver gjennem Væggen.

Ravn.

Ja det maa være højst ubehageligt. Men maa gjøre Deres Majestæt opmærksom paa, at de mig, som har trukket den forbandede Pæl op af Hu og derved reddet Deres Majestæt ud af den øjeb ligste Livsfare.

Gunhild.

Du ønsker dig en Gave? nu vel an,
min sidste Stund, min sidste Kraft jeg dig
vil ofre. Sig da, hvad du attraar! Er det
en Ganger, vild og lysten efter Kamp
som Sigurds Grane? Eller ønsker du
et Sværd som Tyrfing, der kan kløve Sten
og blottet altid kræver Mandeblod?

Ravn.

Nej, Deres Majestæt, jeg staar ikke ved Vo skabet, saa jeg har ikke Brug for noget Sabel.

Gunhild.

Hvad? Er du da en Træl?

Ravn.

Om jeg er en Trævl? hvad mener hun med det?

Halling.

Hun spørger, om du da er Slave.

Ravn (affides).

Naa nu siger han sgu ogsaa du til mig. (høit) ej, Deres Majestæt, rigtig nok har jeg boet nærved ronborg, men at jeg har været i Slaveriet, det skal g meget have mig frabedt.

Gunhild.

Ej jeg fatter klart
din Tale. Vil du, at jeg skal dig lære
at døve Sværd, at vende Vejr og Vind
og slaa din Avindsmand med Sot?

Ravn (affides).

Det er da et forbandet Sprog, hun fører. (høit) eres Majestæt skal have saa mange Tak, men —

Gunhild.

Saa sig,
hvad ønsker du?

Ravn.

Ja, jeg vilde rigtig nok helst have nogle rede nge. Det forstaar sig, Deres Majestæt kan betale r Behag.

Gunhild (til Halling).

Forklar mig, hvad han mener!

Halling.

Han ønsker Guld.

Ravn.

Ja Sølv *er ogsaa godt* — eller Sedler.

Gunhild.

Det kan jeg ej dig give,
det skaffes ej ved Kunst, det vindes kun
ved Vikingstog og Orlog.

Ravn.

Det var rigtig nok slemt, men Deres Maje
har maaske noget andet godt.

Gunhild.

Ønsker du
da Glands og Hæder iblandt Mennesker?

Ravn.

Ja — det var sgu ikke saa galt.

Gunhild.

Den sande Ære høstes kun ved Daad.
(giver ham en Armring)
Men modtag denne Ring! med den jeg forbu
bandt Eriks Hjerte til mig fast, med den
jeg vandt Kong Harald Blaatand.

Ravn.

Monstro det er ægte Guld?

Gunhild.

Vid, der bor
i denne Ring en sælsom Kraft; thi Guldets
blændende Glands sig breder over den,
som bærer Ringen, laaner Taaben Visdom
den Fejge Mod og Kjækhed, og den Grimm
en fager Skikkelse. Enhver vil tro
hos dig at finde det forenet, som
han skatter højest; dog er denne Glands
ej noget virkeligt, men blot et Blændværk
til dem at daare, som kun hylde Skinnet.

Ravn.

Nej, det er mig altfor højttravende. (til Halling) Hør, rklar mig det!

Halling.

Med denne Ring om Armen vil du synes
i Menneskenes Øjne saare smuk,
beleven, fornem, klog, interessant;
dog vil du derfor ikke blive det,
men Folk vil ikkun mene, at du er det.

Ravn.

Ja naar bare Folk tror det, saa er det alt hvad 3 forlanger. Hm, det var dog løjerligt! Tusind ak, Deres Majestæt!

Gunhild.

Men du maa nytte Øjeblikket godt, thi kort
og skakket er den Herlighed, du nyder.
Naar Stjernerne staa højest næste Midnat,
om firogtyve Timer, falder brat
det Slør, som skjuler nu din Skikkelse.

Ravn.

Hvad? gaar saa Forgyldningen af mig?

Gunhild.

Saa ukkes Glandsen ud.

Ravn.

Nej sikken en Indretning!

Halling.

Min høje Dronning!
Har du til mig ej nogen Gunst og Gave?

Gunhild.

Ønsk ikke Gunhilds Gaver, Ungersvend!
De bragte sjelden Lykke. Et jeg dog

dig give kan, som vel kan baade dig:
Den Tryllekraft, som Ringen huser, skal
ej over dig faa Magt, og medens andre
forblændede for Ringens Afgud knæle,
skal du staa fast og trodse Kogleriet.
Og nu far vel! Mit Hjerte stunder træt
mod Gravens Ro.

Ravn.

Gudbevares! Vil Deres Majestæt nu dø igjen?

Gunhild.

Nu endelig kan Gunhild
den Hvile finde, som I andre frygte,
og som hun selv saa længe higed efter.
I tro, at have friet mig fra Døden —
nej det, der frigjør mig, er Døden selv,
og nu, først nu min Frihedsstund oprinder.

(synker i Jorden.)

Ottende Scene.

Halling. Ravn.

Ravn.

Hvor blev hun af?

Halling.

Hun forsvandt.

Ravn.

Sikken en Maner! Først har man Mas me
trække hende op af Mosen, og saa springer hun i den ig
Ja nu skal hun sgu ogsaa faa Lov til at blive d

Halling.

Kom, lad os gaa!

(Man hører i det Fjerne Sangen: „Ensom og mørk og snæver e
vor Bolig" etc.)

Ravn.

Det var noget løjerligt noget det hele! Tror De rkelig, det er ſandt, det hun ſagde om den Ring?

Halling.

Der kommer Lyden fra, der maa Vejen være.

(De gaa.)

Anden Akt.

Hallings Værelſe. Næſte Morgen.

Første Scene.

Halling (halvt ud af Døren).

God Morgen! — Hun ſkal op paa Loftet. (lukker Døren) Det er en nydelig lille Pige! Mon hun bor jer i Huſet? Hende har jeg aldrig ſet før. (det banker) Naa hvad er nu det? Kom ind!

Anden Scene.

Halling. Ravn.

Ravn.

Kommer jeg kanſke for tidlig?

Halling.

Nej, paa ingen Maade! Aa det er jo Hr. Ravn, in Staldbroder i Nattens Eventyr.

Ravn.

De bad mig komme op til Dem.

Halling.

Ja *vel! Har De Ringen* med?

Ravn.

De mener den, som jeg fik af denne h
Mosekone? Ja den sidder her paa min Arm
neden Frakken, for det er jo ikke Mode for Her
gaa med saadan noget, skjøndt det kunde sgu se
kjønt ud.

Halling.

Naa hvorledes synes De om Kjøbenhavn?

Ravn.

Overmaade godt. Ikke blot fordi Folk kl
pænt, for det gjør de ogsaa i Helsingør, men
alle Mennesker saa overordentlig forekommende og

Halling.

Synes De det?

Ravn.

Ja i det mindste har de været det mod m

Mel. Tyst Sang.

1.

Da De gik i Aftes,
tog jeg ind til Kraftes,
i det Herberg der i Pustervig.
Der er pæne Gjæster,
og jeg veed, at Mester
plejer van at ta' sig der Losi.
O hvor Sengen smagte!
og i Morges bragte
Værten Kaffen ind med Boller til.
Men da jeg saa spurgte
hvad det kosted, gjorde
han et Buk og sa': hvad Herren vil!

Halling.

Hvad gav De ham saa?

Ravn.

Jeg gav ham naturligvis ingenting. M

havde nu ligget meget længere, end jeg havde Lyst til, for jeg tænkte, at siden jeg skulde betale for det, saa skulde jeg dog ogsaa have det rigtig godt. Men det slap jeg nu for — ja nu skal De høre videre!

2.

Hvor jeg vandred siden,
traf jeg hele Tiden
pæne Folk, som godt jeg syntes om.
Ingen, som jeg mødte,
mig paa Armen stødte,
nej, de gik af Vejen, hvor jeg kom.
Hvor jeg hen mig drejed,
gamle Koner nejed,
skjøndt jeg var dem ganske ubekjendt.
Damerne, som saae mig,
gik og gloede paa mig,
ret som om jeg var en svensk Student.

Konstro nu Folk her i Byen er lige saa høflige mod le Mennesker?

Halling.

Nej det forstaar sig; men De har jo ogsaa Hælleringen om Armen.

Ravn.

Aa! tror De virkelig, at den kan gjøre saadan noget?

Halling.

Ja naturligvis!

Ravn.

Hør, nu narrer De mig.

Halling.

Nej vist gjør jeg ej. Vi har da faaet Troen i Ruderne.

Ravn.

Da tror jeg det saamænd ikke. Tænk dem bare

om! er det ikke tydeligt, at den Mosekone var en Smule smaatosset, for det var jo dog forskrækkeligt, som hun skabede sig.

Halling.

Men kan De da ikke huske, hvorledes hun kom og forsvandt?

Ravn.

Ja det har jeg ogsaa tænkt paa; men hun har vist haft sig et Hus nede i Jorden, og saa er hun kommen op igjennem Skorstenen.

Halling.

Naa? og saadan en fattig Kone, der bor nede i Jorden, forærer Folk massive Guldringe?

Ravn.

Ja hvem veed, om den er af Guld? Men jeg skal dog en af Dagene gaa hen til en Guldsmed for at høre, hvad den er værd.

Halling.

De maa huske paa, at hun kun har givet Dem den til næste Midnat.

Ravn.

Hun kan bide sig i Øjnene. Nej, naar jeg først har faaet den, skal jeg sgu nok holde fast paa den.

Halling.

Men det er sandt — har De talt med Deres Kjæreste?

Ravn.

Nej endnu ikke, men nu veed jeg da hvor hun bor, for jeg traf en Bekjendt, som sagde det — kan De gjætte hvor?

Halling.

Nej?

Ravn.

Her i Huſet — nede i Kjælderen, for hendes Fader er Skomager.

Halling.

Hvad? ſkulde det være den ſmukke Pige, ſom jeg ſer ſaae ude paa Gangen, temmelig lille, med mørkt Haar?

Ravn.

Ja jeg tror ogſaa, hun har mørkt Haar.

Halling.

Men De er da Lykkens Yndling — jeg har kun ſet een, der er ſmukkere.

Tredie Scene.

De Forrige. Hutter. Søren Torp.

Hutter.

God Dag, Halling! hvor blev De af igaar?

Halling.

Aa jeg blev kjed af jer.

Hutter.

Da var det ſtor Skade for Dem ſelv. Konſul Barbjerg, han De bor hos, gjorde Champagnegilde ir os, og der blev holdt gode Taler, kan De tro. eg talte ogſaa en Del.

Søren Torp.

Ja, og jeg.

Hutter.

Aa hvad du ſiger er jo blot Formalisme.

Søren Torp.

Ganſke rigtig, det er blot Formalisme; men netop for *er det ikke Formalisme*. For naar jeg er Formaliſt,

saa er jeg det, fordi jeg vil være det, og netop der er jeg det ikke. Thi — du maa ikke afbryde mig

Hutter.

Jo netop. Nej De skulde have hørt den To som jeg udbragte for vore skandinaviske Brødre, Tsk kesserne — (opdager Ravn) Men hvem er det? Han godt ud; der sidder et robespierrisk Ansigt paa den K

Søren Torp.

Der ser man strax Prøver paa din Menne kundskab; det er jo et aldeles sokratisk Fysiognomi.

Hutter.

Ja det maatte Sokrates rigtig nok ønske sig. (Halling) Præsenter mig for ham!

Halling.

Gjerne! — Hr. Ravn! maa jeg foreſtille D min Ven, Student Hutter. (De bukke for hinanden.)

Søren Torp (til Halling).

Saae du hans ironiske Hilsen?

Hutter.

De er Student?

Ravn.

Nej, jeg er Skræderſvend.

Søren Torp.

Haha — kom du og bid Skeer itu! (til Ha Fortræffelig klaret!

Hutter.

Jeg forstaar Dem, — De vil være anonym, vil ikke træde op, før den belejlige Tid kommer.

Ravn (afsides).

Hvad mener han? (højt) Det forstaar sig, Tider er ikke lige gode.

Søren Torp (til Halling).

Det er en mageløs Ironi!

Hutter.

Der ligger en dyb Sandhed i Deres Ord. Det
or jeg vi er enige om, at Reaktionens Tid stunder
od sin Undergang, og at de trøskede Grundpiller for
et bestaaende snart maa sprænges i Luften.

Ravn.

Ja — De mener?

Hutter.

Jeg mener, at det ikke kan vare længe, inden
Tidsaanden ordner Samfundet i friere Former og
giver det hele Liv en ny Façon.

Ravn.

Naa, De mener, at Livet snart vil faa en ny
Façon? Ja det kan nok være muligt, at den gamle
Façon ikke holder sig ret længe.

Søren Torp (til Halling).

Nej se bare hans Ansigt!

Hutter (med Vægt).

Det kan nok være muligt. Men man maa ikke
umdristig rejse sig, før man er Kampen voxen; man
aa først oppebie det verdenshistoriske Signal.

Ravn.

Ja man maa rette sig efter Parisermoden.

Søren Torp (til Halling).

Se, nu experimenterer han med ham.

Hutter.

Det mener jeg ogsaa: Paris er Verdens Hjerte,
rfra maa Signalet komme, naar Folkene skulle gaa i
mp. Men da — naar Tiden er moden — da er
vis paa, at vi to skulle mødes i de første Rækker.

Ravn.

Ja det skal være mig en Fornøjelse at
Dem, hvor det saa skal være.

Søren Torp.

Bravo, min Sokrates!

Hutter.

De taler som en Mand, der tør se Faren
Øjne, og jeg er stolt af at have gjort Dere
kjendtskab.

Søren Torp (til Halling).

Hahaha! Hutter mærker slet ikke, at ha
Nar af ham. (træder frem) Hr. Ravn! jeg vil ik
mere eller mindre, end at jeg er Deres tavse
vider, og forstaar og beundrer Dem.

Ravn (hutter).

Gudbevares!

Hutter.

Det er min Ven, Søren Torp, en ret skikkeli

Søren Torp.

Maa jeg frabede mig din Ros. Jeg tro
kjender mig, og kjender De mig ikke, saa t
kjende mig. Jeg vil ikke blænde Dem med mit
Nytaarsblus, eller med min Antydnings vidtu
Forjættelser, eller med min Forsikrings Henvisni
et tvivlsomt Valuta — men —

Hutter.

Aa vi gider sgu ikke høre paa dine Parad

Søren Torp.

Jeg raaber ikke heller paa Gaderne, jeg
ikke at falbyde mine Varer ved politiske Probenr
jeg taler kun til een, og ham, min ene Tilhøre
har jeg fundet her.

Hutter.

aa jeg ſpørge Dem om een Ting. Mener De
t Tſcherkesſernes Opſtand er af væſentlig Be=
?

Søren Torp.

u har heller ikke andet end Tſcherkesſer i
t.

Hutter.

aa har jeg dog noget. (til Ravn) Mener De ikke?

Ravn.

o, det forſtaar ſig.

Søren Torp (afſides til Ravn).

et er et godt Kadaver til at anatomere. (høit)
g udbede mig Deres Opmærkſomheb!

Hutter.

ld Kjæft! Det er mig, der taler med Hr. Ravn.

Søren Torp.

ej, nu er din Rolle udſpillet. Mener De ikke,
nye Filoſofi netop feiler deri —

Hutter (paa ſamme Tid).

g vil ſpørge, om De tror, at det ſlaviſke Ele=
ſin Udvikling kunde bære Frugter for — Aa
g nu tale!

Søren Torp.

r. Ravn maa dømme imellem os.

Ravn.

a, mine Herrer! man kan ikke høre paa to ab
, ſom Meſter ſiger.

Søren Torp.

eſter? mener De Meſter Eckart? Ja han burde
ragtes fra et andet Standpunkt, end man hidtil —

Hutter (trækker i ham).

Jeg har nemlig hørt, at Mickiewitz paaſt

(Søren trækker i ham).

Ravn.

Av, hvor De ſlider i mig!

Halling.

Nej hør! J maa ſgu ikke rive min Gjæſt i

Jeg har desuden noget at gjøre med Hr. Ra

jeg maa bede jer om at gaa.

Søren Torp.

Men jeg ſkulde absolut —

Halling.

Det faar at være til en anden Gang. H

bliver her i Byen i længere Tid, ſaa kan J

nok faa talt med ham.

Hutter.

Ja naar man bliver kaſtet paa Døren,

man jo nødt til at gaa.

Mel. Fr. S. 9.

1.

Men jeg, min Herre, førſt maa Dem ſige
at jeg end aldrig traf Deres Lige,
før Dem jeg ingen kjendte,
der ret kunde mig forſtaa.

Søren Torp.

Som Filoſoffen gik jeg med Lygte
Byen omkring og Menneſker søgte:
altid ſom Nar jeg rendte
indtil Dem i Dag jeg ſaae.
De kun mig fatter.

Ravn.

For megen Ære!

Hutter.

Højt jeg Dem ſatter.

Ravn.

Aa nej lad være!

Søren Torp og Hutter.

Tak jeg maa Dem frembære.

Ravn.

Nej, mig det er, som Dem takke maa.

Hutter.

De kun forstaar hvad Folkene led.

Søren Torp.

Vi to alene veed hvad vi veed.

Ravn.

Nej, i mine Dage
saae jeg aldrig Mage
til en saadan Høflighed.

2.

Søren Torp.

Vil De en Gang min Stue betræde?

Ravn.

Tak skal De ha'!

Hutter.

Og min?

Ravn.

Ja med Glæde!

Søren Torp (giver ham et Visitkort).

Her er mit Kort, saa tror jeg,
De nok finde kan mit Hjem.

Hutter.

Jeg bor paa Kongens Nytorv forresten.

Ravn.

Er det i Huset ligefor Hesten?

Hutter.

Ja, og i Stuen bor jeg.

Ravn.

Og Nummeret?

Hutter.

Nummer fem.

Kommer De bare?

Ravn.

Hvor kan De spøre?

Søren Torp.

Vi skal passiare.

Ravn.

Det skal vi gjøre.

Søren Torp og Hutter.

De min Mening skal høre.

Halling.

Hør, nu skal I, min Sandten gaa hjem.

Søren Torp.

At Dem jeg fandt, det kalder jeg Held.

Hutter.

Jeg staar til Dem bestandig i Gjæld.

Ravn.

Jeg Dem takker begge.

Halling.

Nu maa I fortrække.

Søren Torp og Hutter.

Kom saa snart, Adjø!

Ravn.

Farvel!

(Hutter og Søren Torp gaa.)

Fjerde Scene.

Halling. Ravn.

Ravn.

Det er dog nogle høflige Mennesker de havnere.

Halling.

Hvorfor tror De at De var saa høflige

Halling (hurtig).

Vil Frøkenen tale med mig?

Konsul.

Ja det er nok om en Bog.

Halling.

Gjerne — strax! men undskyld, saa maa jeg først tage en anden Frakke paa.

Konsul.

Gudbevares, gener Dem ikke! (affides) Men hvem er den Herre der? Er det en Ven af Dem?

Halling.

Nej, det er et ganske løst Bekjendtskab, som jeg gjorde igaar Aftes.

Konsul.

Og De veed ikke noget om ham?

Halling.

Nej ikke synderligt! undskyld! (gaar ind i Sideværeisen.

Syvende Scene.

Konsul. Ravn. Siden Halling.

Konsul (til Ravn, som ser i en Avis).

De læser Fædrelandet?

Ravn (bukker).

Ja!

Konsul (affides).

Et nobelt Væsen! (høit) Hvad synes De egentlig om vor Journalistik?

Ravn.

Ja —

Konsul.

Ja jeg forstaar Dem. De er af samme Mening.

i jeg. Det er haardt for en liberal Mand at til-
i det, men man kan ikke nægte, at Oppoſitions-
ſen i vore Dage er meget ringe. Mener De ikke?

Ravn.

Jo!

Konſul.

Den er i det hele taget for ſkaanſelløs, for in-
man; den har ikke den behørige Reſpekt for ſine
odſtandere. (ængſtelig) De er da ikke ultra — meget
ig liberal.

Ravn.

Nej!

Konſul.

De er vel heller ikke enthuſiaſtiſk Skandinav eller
ithyſt?

Ravn.

Nej!

Konſul.

Det glæder mig. En jævn, ſund, moderat Libe-
litet er den Tro, ſom en dannet Mand i vore
age maa bekjende ſig til. Mener De ikke?

Ravn.

Jo!

Konſul (affides).

Han er meget indeſluttet, men høiſt tiltrækkende.
) Deres Bekjendtſkab med Hr. Halling er nok
get kort?

Ravn.

Ja, jeg traf ham igaar Aftes, da jeg kom her
Byen.

Konſul.

Saa De kom her til Byen igaar Aftes? De har
ſaa *været bortrejſt?*

Ravn.

Ja!

Konsul.

Saa? De har maaske været udenlands — i Italien eller i Paris?

Ravn.

Ja, i Paris har jeg været.

Konsul.

Naa ja — det formodede jeg strax, da jeg saae Dem.

Ravn.

Virkelig? (affides) Hahaha!

Konsul.

Ja, en ung Mand faar i Paris en Gratie og Elegance over sit Væsen, som man ikke kan faa andetsteds.

Ravn.

Gud bevares!

Konsul (affides).

Jeg maa vide hvem det er. (højt) De maa ikke tage det fortrydelig op, men det er Princip hos mig, at jeg gjerne vil vide, hvem jeg taler med. Jeg vil altsaa tage mig den Frihed at foreslaa Dem, at vi to demaskere os for hinanden. De har vel ikke noget derimod?

Ravn (affides).

Hvad mener han? (højt) Nej —

Konsul (rækker ham et Visitkort).

Tør jeg altsaa byde Dem mit Kort og udbede mig Deres.

Ravn.

Mit? ja — (affides) det er sandt, jeg fik et for (rækker ham det) Værseartig!

Konſul (læſer ſagte).

Søren Torp, Stud. theol. Hvad er det? (højt) Det Deres Viſitkort?

Navn.

Ja det er mit. (affides) Jeg har jo faaet det til ibe. (Halling kommer).

Konſul.

Hr. Halling! (affides) Hvad hedder den Herre?

Halling.

Navn! Undſkyld, jeg ſkal ind til Frøkenen.

Konſul.

Gener Dem ikke. (Halling gaar).

Konſul (affides).

Han vil ſkjule ſit Navn! Hvad kan det betyde? Jeg var igaar Aftes ſammen med et ungt meſke, der havde akkurat ſamme Navn ſom De. har maaſke en Broder?

Navn.

Ja, jeg har et Par Stykker.

Konſul.

Men det forekommer mig underligt, at to Brødre det ſamme Fornavn. De kalder Dem begge Søren.

Navn.

Nej, jeg hedder Peter.

Konſul (affides).

Han vil ſmutte fra mig. (højt) Naa — hahaha — har altſaa af Vanvare givet mig Deres Hr. Ders Viſitkort i Stedet for Deres eget. Turde da bede om Deres.

Navn.

Nej, det er virkelig mit.

Konſul.

Saa — hahaha! (affides) Det kalder jeg at holde Contenancen. (højt) Men — hahaha! — der en anden lille Forunderlighed — hahaha! Hr. Halling har nemlig ſagt mig, at De kaldte Dem Ravn.

Ravn.

Ja det hedder jeg ogſaa.

Konſul.

Virkelig — hahaha! — ja jeg vil tro det. De hedder vel lige ſaa godt Hr. Ravn, ſom De hedder Hr. Torp, hahaha!

Ravn.

Nej, jeg hedder virkelig Peter Ravn.

Konſul.

Gudbevares — naar De ſiger det, ſaa tvivler jeg ikke! Men tør jeg da ſpørge, hvorfor De ſer gav mig et Kort, hvorpaa der ſtaar Søren Torp?

Ravn.

Jo, jeg troede ikke, at det kom an paa Navnet.

Konſul.

Nej, det gjør det jo heller ikke. (affides) Han vil være anonym. (højt) Vil De kaldes Hr. Ravn, ſaa kalder jeg Dem Hr. Ravn; De maa vel have Deres Grunde.

Ravn.

Ja det ſkulde jeg rigtignok mene.

Konſul.

Det forſtaar ſig. (affides) Han er maaſke anſat v en hemmelig Legation.

Ravn.

Men tør jeg da ſpørge om Deres Navn.

Konſul.

Jeg har jo givet Dem mit Kort, og det er virkelig paalideligt. (affides) Han er noget diſtrait.

Ravn.

Naa ſaa det er Deres Navn? (læſer) Konſul Varbjerg. A, er det Dem, der ſaa tidt har ſtaaet i Aviſen?

Konſul.

Ja — jeg er jo en offentlig Perſonlighed, og har maaſke tidligere traadt noget for beſtemt op, men man bliver klogere med Aarene.

Ravn (affides).

Død og Plage! Der kunde man faa en god Kunde. (højt) Det glæder mig ret, at jeg har gjort Hr. Konſulens Bekjendtſkab.

Konſul.

Mig i lige Maade. Og jeg havde en lille Anmodning til Dem, Hr. Torp eller Hr. Ravn, hvad det er De vil hedde.

Ravn.

Nej, jeg hedder virkelig Ravn.

Konſul.

Ja jeg veed det — hahaha! Det forſtaar ſig — e hedder Ravn.

Ravn.

Ja De tror mig ikke, men jeg kan beviſe Dem det.

Konſul.

Virkelig! jeg er meget begjærlig. (affides) Nu ſkal Høre.

Mel. Lad dadle Kvinderne hvo vil.

1.

Ravn.

Jeg fødtes her i Kjøbenhavn,
vi boede hos en Snedker Piper.
Min Fa'r han hed Tobias Ravn.

Konſul.

Og hvad var han?

Ravn.

Han var Skjærſlipper.
De ler? hvordan? De ej mig tror?

Konſul.

Nej jeg blev blot lidt overraſket.
Sig — hvad beſtilte Deres Mo'r?

Ravn.

Aa hun gik om og vaſked.

Konſul.

Haha! Det var en rar Hiſtorie.

2.

Ravn.

De tror mig ej?

Konſul.

Bliv De kun ved:
Og De er Haandværksmand, jeg vædder?

Ravn.

Ja ganſke rigtig!

Konſul.

Kanſke Smed?

Ravn.

Nej der De fejled, jeg er Skræder.
De ler endnu?

Konſul.

Jeg er ſaa fri.

De ser, at ogsaa jeg, min Kjære,
forstaar mig lidt paa Ironi.

Ravn.

Ja det kan gjerne være.

3.

Konsul.

Og De har været i Paris?

Ravn.

Ja det — det var paa Professionen.
De ler endnu?

Konsul.

Naturligvis!
Jeg ler, indtil De skifter Tonen.
Den Profession De rejste paa
var vist, naar Ordet ret forklares,
Diplomati — hvad si'er De saa?

Ravn.

Jeg siger: Gudbevares!

Ravn.

Men Herre Gud! tror De da slet ikke, der er
Mening i det jeg siger?

Konsul.

Ja det tvivler jeg ikke paa. Der er maaske en
llegorisk Mening deri, men saa skal vi nok
efter den. Ravn skal jeg kalde Dem, siden De
det, men det øvrige — det maa De tillade
det holder vi in blanco.

Ravn.

Hvad skal jeg saa sige?

Konsul.

behøver ingenting at sige, Deres Hemmelig-
være mig hellig. Men jeg havde som sagt
rgsmaal at gjøre Dem. Kjender De mange
hen?

Ravn.

Nej, ikke ret mange.

Konsul.

Havde De maaske Lyst til at stifte Bekjen

Ravn.

Ja, det kunde jo være meget godt.

Konsul.

Det glæder mig. Maatte jeg da have nøjelse at præsentere Dem for min Kone o

Ravn.

Hvad mener De? jeg er ikke Dameskra

Konsul.

Nej, hahaha — det veed jeg nok. Det ikke — hvis vi maa blive i Billedet — skulde tage Maal af dem, men fordi jeg ø min Familie skulde profitere af Deres B Vi har kun et Par Skridt at gaa — jeg b Etage.

Ravn.

Ja men jeg er ikke rigtig pyntet.

Konsul.

Aa en Pariserherre er altid smuk i Øjne. Vil De saa gjøre mig den Ære?

Ravn.

Jeg takker! (De gaa.)

Stue i Kjælderen hos Skomager Tokke

Syvende Scene.

Tokkerup (kommer ind). Margrete.

Tokkerup.

(Det banker) Jo jeg har hørt rigtig — de ved Døren. (raaber ind) Mine, det banker

luk op! Hvad? vil du ikke? Ja saa maa jeg selv. Det er ogsaa en Skam, at man ikke kan faa sig en Bid Mad i Ro. (lukker op. Margrete kommer.)

Tokkerup.

J, god Dag, Jomfru Sørensen! skal vi have den Ære?

Margrete.

God Morgen, Hr. Tokkerup! hvordan staar det sig?

Tokkerup.

Aa jo — jeg siger Tak; naar man bare har Helsen, saa —

Margrete.

Ja det er jo det vigtigste, Hr. Tokkerup! Jeg kom egentlig herned, fordi jeg vilde tale med Deres Jomfru Datter.

Tokkerup.

Hun vil blive fornøjet. (raaber ud). Mine! her er Jomfru Sørensen. — Jeg skal sige Dem, hun er ude at lave os en lille Middagsmad.

Ottende Scene.

De Forrige. Mine.

Mine.

God Dag, Jomfru Sørensen!

Margrete.

God Dag, Jomfru Tokkerup! (De kysse hinanden.)

Mine.

Jomfruen maa undskylde, at jeg ser saa frygter-] lig ud, for jeg har været ude at banke Karmenade.

Margrete.

Gudbevares, Jomfru Tokkerup, man klæder sig Arbejdet.

Mine.

Vil Jomfru Sørenſen ikke ſætte ſig ned?

Margrete.

Tuſind Tak, Jomfru Tokkerup! (De ſætte ſig).

Tokkerup.

Men hør, lille Mine, ſkal Jomfruen ikke ha en Taar Kaffe?

Margrete.

Nej mange Tak, Hr. Tokkerup! jeg kan ſaamen ikke. Jeg drak Chokolade i dette Øjeblik.

Mine.

Saa? har De da haft Fremmede?

Margrete.

Ja det har vi jo for det meſte, og det er jo p en Maade godt, for det adſpreder dog altid den ſtak kels Frue. Den rare Frue, hun er ſaa god, ſaa go naar det ſlemme Humør ikke kommer over hende; m naar hun er plaget af det, og det er hun rigtig for det meſte, ſaa er hun ſandt at ſige værre end værſte Djævelsbarn, Gud forlade mig!

Mine.

Men hør — ſkal Deres Frøken ikke ſnart forlove

Margrete.

Ja Vorherre maa vide det. Det er ikke for der er jo Hunde nok om det Ben, med Reſpekt ſige, og de giver hende Preſenter og bede hende Selſkab i een Guddommelighed og veed ikke, h lækre de vil gjøre ſig, og, det forſtaar ſig, hun ſmi jo ogſaa for dem og hviſker med dem, ſaadan i Anſtændighed; men jeg veed nok, hvad jeg tror hun gjør dog Nar af dem alle ſammen.

Mine.

Men det er jo Synd af hende.

Margrete.

Ja det er det, jeg siger. Der er nu Hr. Halling, Studenten, som er kommen i Kost hos os; det er virkelig et pænt høfligt Menneske og proper med sit Tøj, men han er nu da ogsaa bleven forgabet i hende, og render og flyver, saa snart hun bare fløjter. Og saa siger jeg forleden til hende: hør, lille Frøken, Hr. Halling var dog en Mand for Dem; men hun rynker paa Næsen og svarer: hvad skal jeg med det Drengebarn! Er det nu ikke Synd og Skam? hvad kan det stakkels Menneske gjøre for, at han er saa ung?

Mine.

Ja det er saamænd en kjøn Fyr, jeg har mødt ham i Dag paa Trappen.

Margrete.

Men hvorledes gaar det med Deres Forlovelse, lille Jomfru? det er jo med en Glarmester?

Mine.

Nej, ham har jeg ikke mere, for han var saa ekel. Nej, den Gang jeg var nede hos Morbroder i Helsingør, saa fik jeg mig en ny, og det er en forstiftig og skikkelig Mand, som snart kan gifte sig.

Margrete.

Ja men, bedste Jomfru Tokkerup, jeg tror ikke, er godt at skifte Kjærester saa tidt.

Tokkerup.

Ja det er det jeg siger; nu har hun sgu haft er en Snes.

Mine.

Du lyver, Fa'r, jeg har ikke haft mere end fem rigtige.

Margrete.

Men lad mig nu komme til mit Ærinde. Hør De hørt, at vores Tjener, Hr. Anholt, er bleven syg?

Tokkerup.

Er han bleven syg?

Mine.

Det nette Menneske! jeg var paa Bal med ham igaar Aftes.

Margrete.

Saa var De det?

Mine.

Ja og det maa man sige, han har et fint Væsen. For den Gang vi havde dandset lidt, saa tog he andre Kavalerer Frakkerne af, fordi det blev saa varmt; men han sagde: det gjør jeg ikke, for det bruger vi ikke hjemme hos Konsulen. Og saa blev han ved at dandse med den paa hele Natten, skjøndt han ved Gud var saa vaad, saa man kunde vride ham.

Margrete.

Ja det er maaske deraf, han er bleven saa forkølet. Men det er rigtignok meget slemt, for vi skulde i Aften have et Par Fremmede, og de Lejetjenere e saadan nogle gyselige Klattemadser til at slaa i Stykker Men saa spurgte Fruen mig, om jeg ikke kjendte e net ung Pige, som kunde hjælpe os med at bybe om og saa tænkte jeg: Herregud, det kunde maaske mo Jomfru Tokkerup at faa den Stads at se.

Tokkerup.

Ja hør, Mine, det maa du gjøre. Man v

ndelig tage sig i Agt for at lade være at støde sin husvært.

Margrete.

Ja — og saa ovenpaa slaa vi os en lille Svir f inde i mit Værelse. Jeg skal sørge for at lægge t bedste tilside.

Mine.

Ja jeg kunde sgu nok have Lyst til det. Men vad for Fremmede kommer der?

Margrete.

Aa der kommer kun et lille Selskab, men af de llerfineste; for det er nu vores Princip.

Mel. Fr. Ep. 70.

1.

Gjæster vi se saa inderlig gjerne,
men naturligt ej enhver;
saa maa de ha' paa Brystet en Stjerne
eller og en Nøgle der.
Det er langtfra nok, om de ejer Millioner,
nej, Standspersoner,
Hoffets Patroner,
Grever, Baroner — tænk Dem!
Det er den Omgang, som vi kun har kjær.

2.

Mine.

Hvad er det da for Damer som komme?

Margrete.

Aa det er af samme Sort:
Nogle er Frøkner, Fruer er somme,
thi Madammer vises bort.
Hvad skal vi med dem? vi har rigtignok det, der er besser:
ja, Baronesser,
ægte Komtesser,
tyske Prinsesser — tænk Dem!
Ve de andre de gjør os kun Tort.

Mine.

Men kommer Hr. Halling der da ikke?

Margrete.

Jo, det forſtaar ſig; men hans Faber e ſaa en Ven af Konſulen, og ſaa er han jo no derovre i Jylland, — Amtmand eller Ro hvad det hedder.

Tokkerup.

Men kommer der da ingen Handlende?

Margrete.

Nej, det har der ikke gjort i det ſidſte ſiden vi opgav Handelen og kjøbte det Gods i Fyen. Men det bliver ikke derved — pas Jeg veed nok noget, men jeg ſiger det ikke bare hørt dem tale ſaa ſmaat derom, men ikke lukke min Mund op om det.

Tokkerup.

Saa? er det noget med Konſulen.

Margrete.

Ja, han bliver ikke Konſul ret længe.

Tokkerup.

Bliver han kanſke Etatsraad?

Margrete.

Det ſiger jeg ikke; men det er højere o begynder med B.

Tokkerup.

Er det — er det Balbeer — nej!

Margrete.

Ja, det begynder rigtignok med Ba.

Mine.

Baron?

Margrete.

Ja, det ſiger jeg ikke; men naar De en Gang faar
et at høre, ſaa huſk paa, at jeg vidſte det i Forvejen.
Ren nu maa jeg nok op. Adjø, Hr. Tokkerup! adjø,
omfru Tokkerup! ſaa kommer De Klokken ſyv?

Mine.

Det ſkal jeg nok. Adjø, Jomfru Sørenſen!

(Margrete gaar).

Niende Scene.

Tokkerup. Mine.

Tokkerup.

Naa! ſaa ſkal du da ud i Aften igjen?

Mine.

Ja, nu er det jo Fader ſelv, ſom vil have det.

Tokkerup.

Ja viſt; men det er dog en forbandet Renden
i Føjten. I Søndags var du til Bal, igaar var
u til Bal, i Aften ſkal du til Konſert eller hvad det
dder. Hvad tror du din Kjæreſte vil ſige til det?

Mine.

Aa han! — han har jo ſlet ikke noget at ſige
er mig.

Tokkerup.

Har han ikke? Har man hørt Mage? Har du
e læſt i din Lærebog, at han ſkal være dit Hoved,
du ſkal gjøre hvad han ſiger?

Mine.

Ja men han ſiger jo ingen Ting.

Tokkerup.

Det *er lige fedt*, du ſkal gjøre det alligevel.

Tror du, en pæn Mand kan være tjent me
en Kjæreſte, der er ſaadan en Svirebro'r? (
Hvor vil du hen?

Mine.

Jeg vil ikke længere høre paa det Sn

Tokkerup.

Nej, vil man ſe? maa en Fader ikke en
moralſk for ſin Datter? Men det ſiger jeg,
jeg raabe og proteſtere paa, den Dandſen
forbandet Tøj.

Mine.

Ja, hver har nu ſin Fornøjelſe; jeg d
Fader drikker Brændevin.

Tokkerup.

Hvad kommer det dig ved? Men desu
en ſtor Forſkjellighed paa de to Ting. D
gjør Fortræd, for den ødelægger vor He
Brændevinet det er det fineſte og kraftigſte
at drikke en Snaps er lige ſaa godt ſom
helt Rugbrød. (det banter). Kom ind!

Tiende Scene.

De Forrige. Halling.

Mine (affides til Tokkerup).

Det er Student Halling, der bor hos

Tokkerup (affides).

Saa? (højt) Hvad er til Herrens Tjene

Halling (tager ſin Kaloſte af).

Der er noget galt ved min ene K
Hælen — vil De ſe?

Tokkerup.

Aa det kan nemt gjøres ved. Om ti Minutter jeg ſende den op til Dem.

Halling.

Eller jeg kunde maaſke opholde mig her ſaa længe.

Tokkerup.

Ja, vær ſaa artig! Sæt Dem ned! (affides til Mine) d mig ſe, du ſnakker lidt med ham. (gaar ind med ften.)

Ellevte Scene.

Mine. Halling.

Halling.

Det er ſandt, jeg kan hilſe Jomfruen fra Deres ældſte, Hr. Ravn.

Mine.

Saa? har De været i Helſingør?

Halling.

Nej, men jeg traf ham, da han kom her til Byen ar Aftes, og i Dag har han gjort mig et Beſøg.

Mine.

Saa? er han kommen her til Byen? han har ikke været hos os endnu.

Halling.

Nej, han havde nok en Del at beſtille. (affides) i ſtakkels Pige! (højt) De længes formodentlig meget r ham.

Mine.

Jo det gjør jeg rigtig nok, for jeg kjender ham rumme lidt. Det blev afgjort dernede i en ſlyvende t, og det var meſt fordi Morbror vilde have det. t ſig *mig, hvad ſynes* De om ham?

Halling.

Jo, det er vist et meget flittigt og strøbsomt Menneske.

Mine.

Ja jeg er bange for, at han er altfor strøbsom og ikke har nogen rigtig Forstand paa, at man ogsaa skal fornøje sig lidt her i Livet. Rent ud sagt, er han ikke ganske efter mit Hoved.

Halling.

Er De da bleven tvungen til ham?

Mine.

Nej, det kan jeg ikke sige. Men en stakkels Pige som jeg, vil jo nødig tjene, for saa bliver man saa let spoleret, og saa maa man dog sørge lidt for sin Fremtid.

Halling.

Ja det kan jeg godt forstaa. (affides) Den arme Pige! (højt) Men De er jo ung og smuk, De behøver da ikke at tage mod det første bedste Tilbud.

Mine.

Jo De kan tro, i vores Stand er det allerede grumme meget at faa en, som ikke svirer og drikker.

Halling.

Det kan være. Men De taler saa aabenhjertig til mig, saa jeg kan ikke andet end betragte Dem som en gammel Bekjendt. Tag ham for Guds Skyld ikke, naar De ikke elsker ham. Uden Kjærlighed bliver ethvert Ægteskab mere eller mindre ulykkeligt.

Mine (affides).

Nu bliver han højttravende. (højt) Ak ja!

Halling (affides).

Hvor det er Synd for den elskværdige Pige!

Tolvte Scene.

De Forrige. Ravn.

Ravn.

Maa jeg ſpørge, er det her, Skomager Tokkerup — a, god Dag, Mine! her har du din Kjæreſte.

Mine.

God Dag, Peter, god Dag, min ſøde Ven! (kyſſer ham) Nej, hvor du er bleven fin og pæn. Du ſer jo ud ſom en hel Stadskavaler.

Ravn.

Ja jeg har ogſaa været i fint Selſkab, kan du tro.

Halling.

Ja jeg ſaae, at De fulgte med Konſulen. Vilde han tale med Dem?

Ravn.

Nej, han vilde bare foreſtille mig for ſin Familie.

Halling.

Hvad for noget?

Mine.

Er det ſandt?

Ravn.

Ja ſaagu er det ſandt. Jeg kom midt i et Selſkab af Herrer og Damer, og vi levede højt.

Halling.

Men ſagde De da ikke, hvem De var?

Ravn.

Jo viſt ſagde jeg det til Konſulen, men han vilde ikke tro det. Det er nogle løjerlige Folk her i Kjøbenhavn, men høflige er de ſgu, og de paaſtod at jeg maatte være Greve eller ſaadan noget, for det vilde de ſe paa *mig*.

Mine.

Ja du ſer ogſaa ud ſom en Greve, (ſyſer ham) min ſøde Peter!

Ravn.

Ja alle Fruentimmer er rent gale efter mig. Der var nu en Dame deroppe, ſom paaſtod ganſke beſtemt, at jeg havde ſkrevet en Komedie eller ſaadan noget, ſom heb den ny Barſelſtue.

Mine.

Fy, bruger de ſaadanne ſimple Ord deroppe?

Halling.

Men hvorfor troede hun da det?

Ravn.

Jo det var fordi jeg ſagde: Død og Pine, ſor hun ſagde, det Ord ſtod ogſaa i den Komedie. Og ſaa bad de mig ogſaa til Selſkab der i Aften.

Halling.

Aa, det er umuligt!

Ravn.

Nej, det er ſgu meget viſt.

Mine.

Saa kan vi træffes deroppe.

Halling.

Hvad? er De ogſaa inviteret?

Mine.

Ja, jeg ſkulde rigtig nok bare hjælpe til med Opvartningen.

Ravn.

Hør, Mine, naar du ſaa ſer mig deroppe, ſaa maa du ikke lade nogen mærke, at du kjender mig, ſo du kan jo nok tænke —

Mine.

? vil du ikke kjendes ved mig?

Ravn.

ke der, for det kunde jo være, at jeg gjorde
og saa blev vi jo desfør gift.

Mine.

saa bliver du da og spiser til Middag

Ravn.

eg skal hjem at pynte mig, for de bad mig
idlig, og jeg skulde først sy lidt paa min

Halling.

Tid vil De da komme?

Ravn.

enker Klokken fire.

Halling.

det er fem Timer for tidlig. Klokken ni
).

Ravn.

: Maner! det er jo Sengetid.

Halling.

nu en Gang saaledes. Og saa maa De have
ir franske Handsker.

Ravn.

ehøves sgu ikke, naar jeg vasker mine Hænder.

Halling.

:t er absolut nødvendigt; men saa kan De
hos mig.

Ravn.

) *Tak!* og saa kommer jeg op til Dem

Halling.

Halv ni.

Ravn.

Det skal ske, og saa bliver jeg her og spiser Middag.

Mine.

O hvor jeg glæder mig til i Aften. Det skal rigtig blive morsomt.

Mel. Fr. Ep. 88.

1.

Mine.

Naar jeg ser —

Ravn.

Naar du ser —

Mine.

Dig som fin —

Ravn.

Kavaler —

Mine.

Og byder dig The og Is og andet mer,
saa er jeg —

Ravn.

Naa, hvad saa?

Mine.

Ganske vis —

Ravn.

Hvorpaa?

Mine.

At hjertelig grine jeg maa.

Ravn.

Naa, lad gaa!

Mine.

Naar du staar —

Ravn.

Som sagt —

Mine.

I din Glands —

Ravn.

Og Pragt —

Mine.

Og Frøkner og Fruer gjøre paa dig Jagt,
er det mig —

Ravn.

En Plaser —

Mine.

At en slig —

Ravn.

Kavaler —

Mine.

I Grunden dog elsker mig —

Ravn.

Meget mer.
(kysser hende.)

2.

Mine.

Dem vi og —

Ravn.

Faar at se,

Mine.

Ikke sandt?

Halling.

Jo maaske.

Mine.

Ja sikkert vi der skal samles alle tre.
Og De er —

Halling.

Deres Ven.

Vi er De-

Mine.

Ravn.

res igjen.

Mine.

O ja! vi skal ret have Spænd!

Ravn.

Ja saamænd.

Og naar godt —

Mine.

Ravn.

Det saa gaar —

Naar du der —

Mine.

Ravn.

Kunder saar —

Saa haaber jeg, snart den glade Time slaar,

Mine.

da du kom-

Ravn.

mer i Havn —

Og jeg selv —

Mine.

Ravn.

Skifter Navn —

Og bliver for evig din —

Mine.

Ravn.

Madam Ravn.

Tredie Akt.

t oplyst Værelse hos Konſulen.

Første Scene.

Konſul. Baron Ebersdorf.

Baron.

De mener virkelig, at han er Adelsmand?

Konſul.

Baron, jeg kan ikke tvivle derpaa. J
t øjensynligt, at han i ſit hele Liv har
e ſig i de højere Kredſe.

Baron.

es efter at ſe ham; jeg er vis paa, at
e det ved et Blik. De veed, Hr. Kon=
e er fordomsfuld, tvertimod reſpekterer
nden meget højt; thi den har virket
virke meget. Det er dens Beſtemmelſe
m det er vores at nyde. Men hvorfor
te det? den Adelige — det vil da ſige
elsmand — har dog altid visſe ejen=
rtrin.

Konſul (ſtødt).

aronen da ikke, at Borgerligfødte kunne
i megen Dannelſe?

Baron.

bevares! men det er ikke Dannelſen, jeg
det naturlige, det medfødte.

Konſul.

g da ſpørge Hr. Baronen, hvori det be=

Baron.

Ja, det er jo ikke saa godt at sige. Det er det medfødte, dette naturlige, eller hvis jeg skal betegne det nøjere, — det er den Adel, som egentlig bliver følet. Men jeg kan maaske udtrykke mig klarere.

Mel. Tyst Sang.

1.

Som ædle Planter kjendes kan
paa deres Blomst eller Blad,
saa kjender man en Adelsmand
paa et — jeg veed ikke hvad.
Det er et Mærke, Naturen gav,
et Præg, som følger ham til hans Grav,
det noget er, som i ham bor,
men ikke kan tolkes med Ord.

2.

Konsul.

Men dette Mærke, dette Præg
dog sikkert finde sig lod.

Baron.

Ja vist, men ej i Haar og Skjæg
og ikke i Haand eller Fod.
Det trænger dybt gjennem Sjæl og Krop
og fylder hele Personen op;
og kun en Adelsmand, jeg tror,
kan finde dets lønlige Spor.

3.

Konsul.

Men det dog vistnok vise maa
sig mest i enkelte Træk?

Baron.

Dog naar man gribe vil derpaa,
saa smutter det pludselig væk.
Det taaler ej, at man fer det klart,
det er saa fint, det er saa zart;

højt gaar det over al Fornuft,
og er hvad man kalder — en Duft.

Baron.

Men jeg kunde maaske angive Dem et enkelt
l, som er meget iøjnefaldende. Enhver Adelsmand
af Naturen en Finhed i Konversationen, en Takt
eſtandig at finde de rette Ord, saa at han kan ſige
han vil uden at ſtøde nogen. Denne Evne har
ikke fundet hos de Borgerlige — i den Grad.

Konſul (ſtødt).

Jeg maa gjøre Baronen opmærkſom paa, at jeg
er af borgerlig Familie.

Baron.

Det behøver De aldeles ikke; det er jeg bleven
et om under hele Samtalen.

Konſul.

Jeg maa desuden erklære, at jeg ſætter lige saa
Pris paa en Borgerlig, der har hævet ſig ſelv,
paa nogenſomhelſt Adelig.

Baron.

Det kan jeg aldeles ikke fortænke Dem i. En-
holder meſt af ſit eget. Krage søger Mage, ſom
jedder, og det gjør Ørnen ogſaa.

Konſul (vidſtg).

Jeg maa bede Baronen betænke —

Baron.

De, Hr. Konſul, er en Mand, ſom jeg reſpekterer
t højt. De har trukket Dem tilbage fra det politiſke
Kommers, ſom maaske kan have ſin aparte Til-
ſe, og indtaget en værdigere Stilling. Som ſagt,
reſpekterer Dem højt; men naar man ſer Dem

ved Siden af Deres Frue, den charmante Kone, saa opdager man let, hvem der har det ædleſte Blod i ſine Aarer. Gud bevares, det kan De jo ikke gjøre ved; men man ſer ſtrax paa hendes Holdning og Fremtræden, at hun er en født von Pletten.

Anden Scene.

De Forrige. Fruen.

Frue.

Hr. Baron! alle Damerne ſidde og længes efter Dem.

Baron.

Min Længſel har viſt været ſtørſt, naadige Frue, (galant) men nu er den gaaet over.

Frue (til Konſul).

Jeg er meget bange for, at den ſogenannte Hr. Ravn ſvigter os.

Konſul.

Aa nej! han kommer nok med Hr. Halling.

Frue.

Gid han vilde! jeg har aldrig ſet nogen ſaa komplet Kavaler — med Undtagelſe af Hr. Baronen.

Baron.

O, naadige Frue, man bliver gammel; Legemet taber ſin Elaſticitet, Sjælen —

Frue.

Er evig ung og evig chevaleresque. Men maaſte Baronen kunde give os nogen Oplysning med Hensyn til vor nye Bekjendt. De har hørt, at han kaldte ſig Ravn og fortalte os en hel Del ſonderbare Hiſtorier, ſom naturligvis kun var en Kaprice; men de forekom

dog at indeholde en Anſpielung paa hans virke- Navn og Stilling.

Konſul.

Ja det er ganſke rigtigt, det klang albeles ſom Allegori.

Frue.

Efter hvad vi kunde jugere, er der ingen Tvivl i, at han er en Adelsmand.

Baron.

Jeg reſpekterer Fruens Dom i ſaa Henſeende.

Frue.

Og danſk er han, for han taler Sproget albeles klanfig. Men da han kalder ſig Ravn, har vi tænkt os, om han ikke kunde være i Slægt med Grev Ravensberg til Gjedſerodde.

Baron.

Ja maaſke! Greven har flere Sønner.

Konſul.

Det paſſer godt, — han ſagde ogſaa, at han havde Brødre.

Frue.

Det ſkulde forlange mig at vide, om ingen af de unge Grever har været udenlands.

Baron.

Jo, — den næſtældſte har opholdt ſig i flere Aar ved et tyſk Hof — jeg huſker ikke hvilket. Men De ved jo, at han kom fra Paris?

Konſul.

Ja — derfor kan han da gjerne have beſøgt Paris paa Hjemvejen.

Baron.

Det forſtaar ſig. Jeg kjender ham ikke perſonlig,

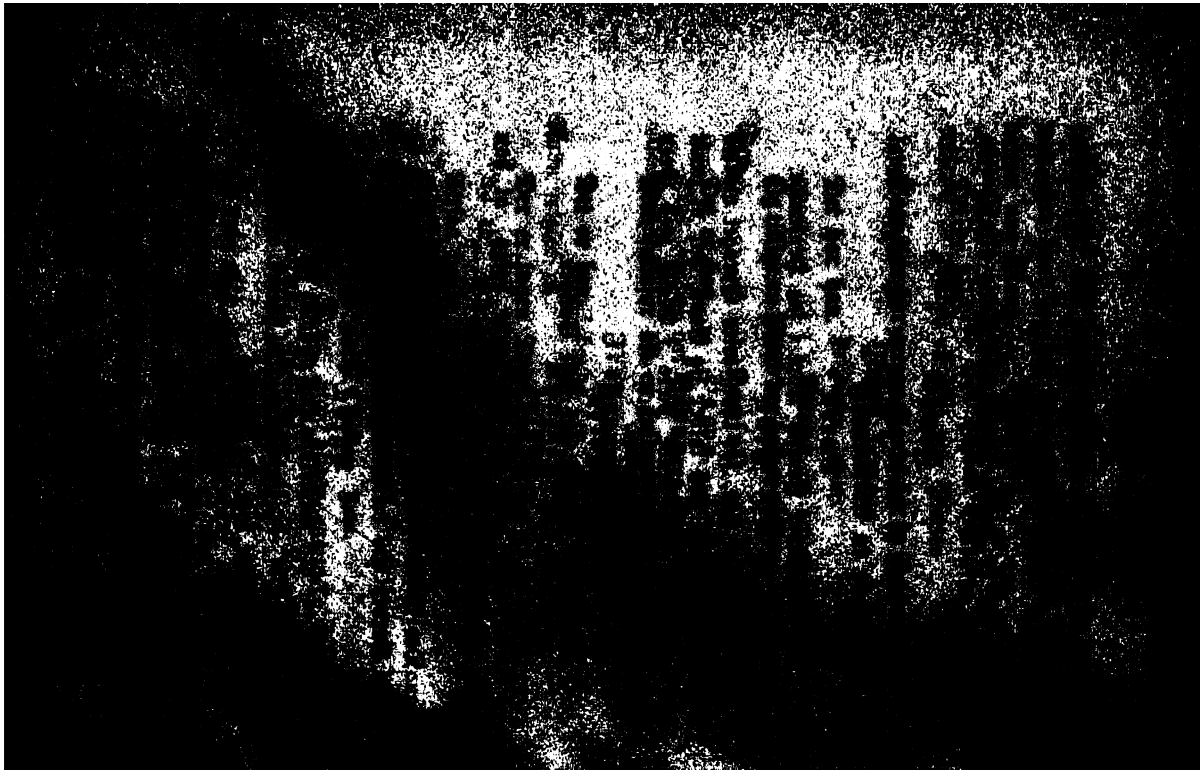

Ravn.

Saa?

Konſul (foreſtillende).

Hr. Baron Ebersdorf! Hr. Ravn!

Baron (ræller Ravn Haanden).

Det er mig en ſtor Fornøjelſe — hehehe!

Ravn.

Hehehe!

Frue.

Hav den Godhed at følge med, ſaa ſkal jeg underholde Dem for det øvrige Selſkab.

Ravn.

Aa ja — lad gaa!

(Ravn, Halling og Fruen gaa.)

Fjerde Scene.

Konſul. Baron.

Konſul.

Naa, Hr. Baron?

Baron.

De har ſet rigtig, eller retteré, Deres Frue har rigtig. Det kan ikke være nogen anden end Grev Bensberg.

Konſul.

Virkelig?

Baron.

Hvem ſkulde det ellers være? Jeg kan opregne man alle unge Adelsmænd i hele Danmark. Lagde Mærke til denne Finhed, denne Sikkerhed —

Konſul.

Denne Letheb, denne Utvungenheb —

Baron.

Denne — *ja ber er ingen* Tvibl om. Men her *bette Bekjendtſkab kunde* være Dem til ſtor Fordel.

Konſul.

Hvorledes mener Baronen?

Baron.

Jeg har en Plan — men bi lidt! lad os gaa ind til de andre. (De gaa i

Femte Scene.

Kammerjunker Pilſe. Ravn.

Pilſe.

Maa jeg gjøre Dem et Spørgsmaal, ſom er a af megen Vigtighed. De kommer lige fra Paris?

Ravn.

Ja jeg gjør.

Pilſe.

Saa er Deres Kjole formodentlig efter nyeſte Mode?

Ravn.

Ja naturligvis!

Pilſe.

Hvem ſkulde dog tænke det, at de ſpidſe Skjøder ſkulde komme ſaa ſnart i Brug igjen. Se denne Kjole har jeg i Dag paa for første Gang, og den maa ſtra hen at forandres. Det er i Grunden ogſaa hæslig med disſe brede Skjøder.

Ravn.

Aa der er flere i Paris, der endnu gaa med den

Pilſe.

Men jeg gjør det aldrig mere. Kan jeg ik være den første til at optage en ny Mode, ſkal je dog i det mindſte være den anden. Hør — vil D oprigtig ſige mig — hvad ſynes De om min Veſt?

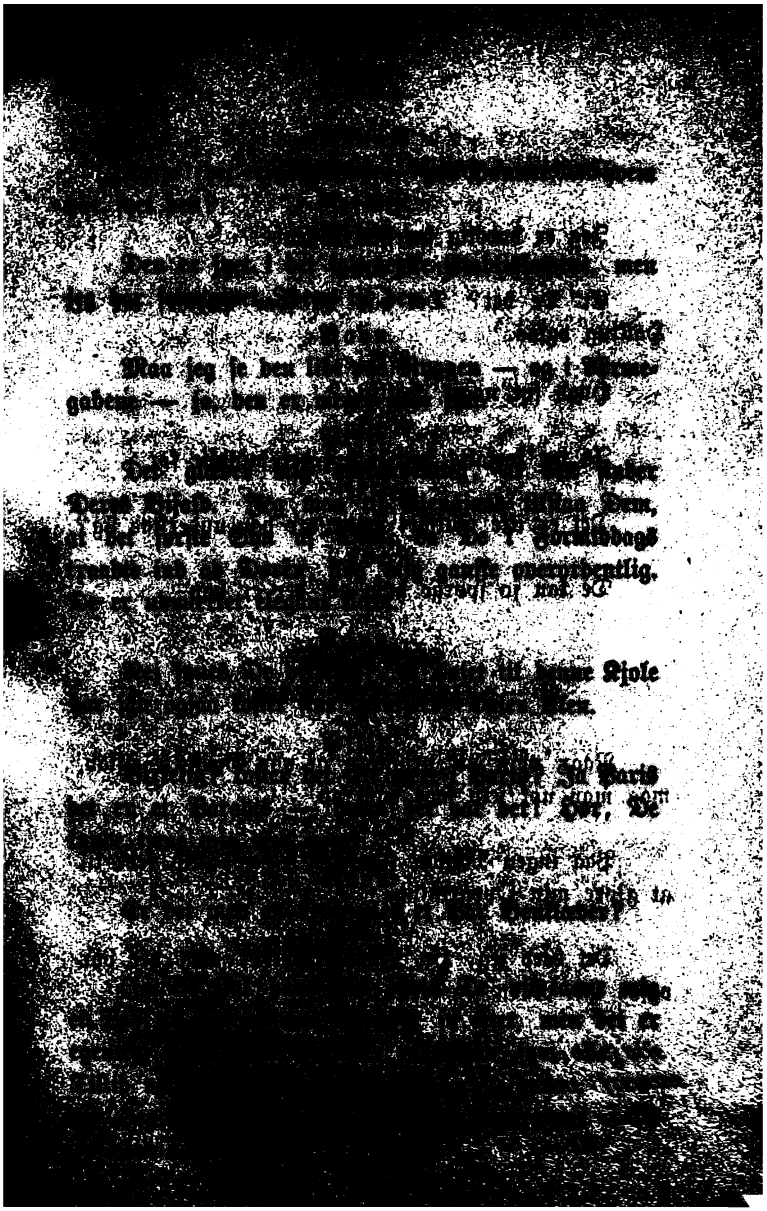

Ravn.

Datteren i Huſet? ja naturlig!

Pilſe.

Jeg er dødelig forelſket i hende.

Ravn.

Er De det? Det var da ſom Pokke Halling ogſaa.

Pilſe.

Hvad for noget, Halling?

Ravn.

Ja det fortalte han mig i det mindſte

Pilſe.

Det er ikke muligt! Hvor tør han unde

Ravn.

De kan jo ſpørge ham ad, der er han.

Hjette Scene.

De Forrige. Luiſe. Halling.

Luiſe.

Naar man vil profitere af vor Gjæſts maa man nok ſelv ſøge ham op.

Pilſe.

Paa ingen Maade, Frøken! jeg er altid at gjøre min Opvartning.

Luiſe.

Det veed jeg, Hr. Kammerjunker, men ogſaa Hr. Ravn jeg talte til.

Ravn.

Her er jeg, Frøken.

Luiſe (lægger ſig i en Læneſtol).

Naar man ellers træffer nogen, der lige

Naar det ſaa en Dag er taaleligt Vejr,
ſaa gaar man en Tur under ſkyggende Træer,
for Folk de ſpaſerer i tuſindvis der,
og altid i Søndagsklæ'r.

Luiſe.

O ja dejlig er viſt Boulevarden?

Ravn.

Jo jo!

Pilſe.

Og les Champs-Elysées?

Ravn.

Aa ja den er ſgu go'!

Pilſe.

Og bernede ved Floden —

Ravn.

Ja der er en Bro.
Aa prægtig der er, kan De tro!

Alle.

Ja prægtig, ja det vil vi tro!

2.

Ravn.

Huſe der man ſer med ſjortende Sal
og Stads overalt, ſom er ikke ſaa gal;
en rigtig Pariſer — ſe det er en Karl,
han kjender ſin Modejournal.

Luiſe.

Og det friſke Liv!

Ravn.

Ja det gaar i Spring,
der ſtolper man om, til man faar næſten Sting,
man kjører og farer ſom ſlet ingenting
i Dampvogn paa Gaden omkring.

Pilſe.

Er der Dampvogn' i Byen?

Ravn.

I tuſindevis.

Luiſe.

Kafeer for Damer —

Pilſe.

Med Kager og Is —

Luiſe.

Butiker —

Ravn.

Med Varer til billigſte Pris.

Alle.

Ja dejlig der er i Paris!

3.

Ravn.

Levebrødet der er ikke ſaa tyndt,
Dag gaar af Brug hvad igaar er begyndt.

Luiſe.

Og tænk de Soireer!

Ravn.

Ja ſikken en Pynt!
der ſparer man ej paa ſin Mønt.

Pilſe.

Denne Rigdoms Glands!

Ravn.

Ja mer end De tror,
or hver en Pariſer gaar daglig paa Kroer,
g Skræderne de ſyer paa Mahognibord
med Tæpper af ægte Kaſtor.

Luiſe.

Det er ypperligt!

Pilſe.

Selv hos den ſimplere Flok!
g Griſetternes Liv —

Luiſe.

Bær blot ej equivoque!

Ravn.

De maa vide —

Pilſe.

Ja viſt, jeg har læſt Paul de Kock!

Ravn.

Ja ja, ſaa forſtaar De mig nok!

Alle.

Ja ja, vi forſtaar Dem jo nok!

Luiſe.

Maa jeg takke Dem for den livlige Beſtrivelſe! Man kan høre, at De har været en ſkarp Jagttager.

Ravn.

Ja man maa jo ſe ſig for. (affides) Hehehe!

Pilſe.

Ja det er rigtig nok noget andet end at læſe det.

Ravn.

Hør, Hr. Halling, (affides til ham) veed De det? Kammerjunkeren vil ogſaa forlove ſig med Frøkenen.

Halling (affides).

Hvad for noget? er det ſandt?

Ravn.

Gud ſtraffe mig! Han fortalte mig det i dette Øjeblik.

Syvende Scene.

De Forrige. Mine med The. Margrete med Hvedebrød.

Mine (byder Ravn).

Vær ſaa artig, Hr. Greve! en lille Kop The!

Ravn.

Tak, lille Jomfru.

Pilſe.

Har Frøkenen været i Operaen for nylig?

Luiſe.

Ja igaar.

Mine.

Skal Hr. Greven ikke have et lille Stykke Suk-
r til?

Luiſe (affides).

Jomfruen gjør bedſt i at holde ſig aldeles tavs.

Mine (affides).

Nej vil man ſe! (byder Halling og gaar).

Luiſe.

De, Hr. Halling, ſynes jo ſlet ikke om Operaen.

Halling.

Nej, jeg holder mere af vort danſke Theater.

Pilſe.

Det er maaſke, fordi Hr. Halling mangler den
ehørige muſikalſke Sands.

Halling.

Det kunde ogſaa være, fordi jeg har for megen
at lade mig nøje med den italienſke Muſik.

Pilſe.

Det er en meget arrogant Paaſtand. Den ita-
nſke Muſik er den meſt feterede i vore Dage, Hoffet
der den.

Halling.

Men Kjendere ikke.

Pilſe.

Er Hr. Halling da en Kjender?

Halling.

Er Hr. Kammerjunkeren da en Kjender?

Luiſe.

Den Strid maa vi have Hr. Ravn til at af-
re. Sætter De meſt Pris paa den danſke eller
ienſke Opera?

Ravn.

Jeg kjender ingen af dem.

Pilſe.

Nej, det er ogſaa ſandt! men De har jo i Paris hørt den italienſke Muſik. Er det ikke den bedſte?

Ravn.

Nej, jeg holder mere af den tyrkiſke.

Luiſe.

Det er ypperligt! ingen af de ſtridbare Herrer kan faa deres Krig frem. Jeg takker Dem ret for den Finhed, hvormed De har afvæbnet dem begge. Men hvem der ſaa har Ret, ſaa maa jeg tilſtaa, at jeg ikke kan holde ud at komme i vort Theater, ſaa længe det har ſaadant et Lokale.

Pilſe.

Nej, da er det anderledes i andre ſtore Stæder, hvor de Fornemmes Loger er ordentlige Værelſer, hvori de kan modtage Viſiter.

Halling.

Gud ſke Lov, det ikke finder Sted her! det var da ligefrem til Kunſtens Ruin.

Pilſe.

Ja men nu er det til det fine Publikums Ruin.

Halling.

Men Tilſkuerne, baade fine og grove, er jo de underordnede Perſoner; Kunſtneren er Hovedperſonen.

Pilſe.

Nej ſikken et Raiſonnement!

Luiſe.

Men Herregud, hvad gaar der af de to Herrer? nu begynder Krigen igjen. Hr. Ravn, De maa atter

Boldgiftsmand. Tror De virkelig, Kunſten og ıeren kan tage Skade, fordi man indførte den :e Indretning her?

Ravn.

ſtej, naar man betaler de Gjøglere hvad de ſkal ſaa har de jo ikke noget at klage over.

Pilſe.

ſtej, det er jo aabenbart.

Luiſe (til Halling).

Ja Deres Foreſtilling er mig rigtignok lidt for l. Men Herregud, jeg er jo et Verdensbarn.

Ottende Scene.

De Forrige. Fruen.

Frue.

Ah, messieurs! s'il vous plait, les tables à jouer arrangées. Mr. Ravn! est-ce que je dois vous ıter une carte? (byder ham et Kort).

Ravn.

)vad mener Fruen?

Frue.

)aha, De falder i Tanker. Men tør jeg ſpørge, ır taler De ikke Franſk? vi er alle Sproget ge.

Ravn.

la nu har jeg faaet ſaa meget af det.

Frue.

)a til en Afvexling kan det Danſke jo nok være godt.

Luiſe.

)r. Ravn har fortalt os ſaa meget morſomt om . *Tænk, Mama!* ſelv Skræderne der er ſaa *ıa det, at de fidde* og ſy paa et Mahognibord.

Frue.

Ja af en Reiſe til Paris har man ſtor Fordel, men dog iſær den, at man faar ſaa megen Færdighed i at parlere.

Aiende Scene.

De Forrige. Konſul (med Kort).

Konſul.

Jeg ſkulde have en af de unge Herrer anbragt ved et Spillebord.

Luiſe.

Hr. Ravn, holder De af at ſpille Kort?

Ravn.

Aa ja — jeg ſpillede ſomme Tider Jakob med Meſter.

Luiſe.

Tør man vide, hvad det er for en uhyrlig Mand, ſom De kalder Deres Meſter?

Ravn.

Ja det — er en —

Luiſe.

En Hemmelighed — ikke ſandt?

Ravn.

Aa ja ſaamænd.

Konſul.

Er der ſaa ingen af Herrerne, der vil mod ta dette Kort?

Halling (affides til Luiſe).

Blot jeg kunde blive fri for at ſpille.

Pilſe (ligeledes).

Jeg har langt mere Lyſt til at underholde De min Frøken.

Konſul.

g ſkulde have en fjerde Mand til en Lhombre
rev Romberg, General Susdal og Forſtjunker

Frue.

g jeg til en Whiſt med tre Damer, Gehejmeraad=
ansfaçon, Komtesſe Hagenbach og Fru von
To af de tre unge Herrer maa vi altſaa
Beſlag paa.

Pilſe.

laaſke Frøkenen vil beſtemme, hvem af os det
re.

Halling.

u ja, Frøken, vil De!

Luiſe.

r. Ravn, vil De ogſaa underkaſte Dem min Dom?

Ravn.

1 mænd vil jeg ſaa.

(Luiſe giver Fruens Kort til Halling).

Pilſe.

r. Halling! jeg gratulerer.

(Luiſe giver Konſulens Kort til Pilſe).

Halling.

r. Kammerjunker! jeg gratulerer.

Luiſe.

r. Ravn! De overlod det til mig, og jeg til=
at jeg dømte af pur Egoisme. Kan De nu
Dem i at underholde os Damer?

Ravn

ud, det er min bedſte Plaſer.

Konſul.

laa jeg anviſe de ſpillende Herrer Deres Pladſer?

Frue.

Og maa jeg tale et Ord med dig, Luiſe!

(Konſul, Frue, Luiſe, Pilſe, Halling gaa.)

Tiende Scene.

Ravn. Straxſ efter Mine.

Ravn.

Nu tror jeg, at jeg har faaet det rigtige Hande-lav paa det fine Væſen. Det er løjerligt nok. Gud veed hvad Meſter vil ſige, naar han hører, at hans Fyrrepind gaar og gjør Lykke i hele dette mahogni Selſkab, hehehe!

Mine (henter de tomme Thekopper).

Peter!

Ravn.

Naa Mine — er du der?

Mine.

Søde Peter! jeg vilde ſaa gyſelig gjerne tale med dig.

Ravn.

Ja det er ſgu ikke ſaa nemt at komme til mig, for alle diſſe herſens Baroner og Baroninder er færdig at ſlaas om mig. Du ſkulde bare høre Fruen — og Frøkenen, hun kaſter et Par Øjne til mig ſaa ſtore ſom Suppeterriner.

Mine.

Nej ſikken en fœl en! kan hun ikke lade Folk have deres Kjæreſter i Fred? Men hør, du bliver dog ved at holde meſt af mig.

Ravn.

Ja viſt — men ſkynd dig nu lidt!

Mine.

Jeg har noget paa mit Hjerte, ſom jeg maa forelle dig.

Mel. af C. J. Hanſen.

1.

O, min Ven, jeg maa dig ſige,
hvor du er mit Hjerte kjær;
ej jeg finde kan din Lige
i det fine Selſkab her.
Blandt de mange Rariteter,
al den Stads, ſom her man har,
er dog du, min egen Peter,
mig alene dyrebar.

Ravn.

Tak ſkal du have, men nu ſkal jeg ind til de andre.

2.

Mine.

O, min Ven, du neppe tror det,
ej mig ſelv jeg kjender mer,
ude ſelv ved Kjøkkenbordet
dig jeg hører, dig jeg ſer.
Mens jeg ſysler med Salveter,
Glas og Knive, tænker jeg:
ſnart jeg daglig ſkal, min Peter,
dække Bord for dig og mig.

Ellevte Scene.

De Forrige. Frue. Konſul.

Frue (afſides).

Hvad er det? (talder) Jomfru!

Mine.

Hvad *befaler* Fruen?

Frue.

Naar Jomfruen har udrettet Deres Arb
er Deres Plads derude.

(Mine gaar med Thekop

Tolvte Scene.

Ravn. Frue. Konsul.

Frue.

Jeg tror sandelig, hun var saa imperti
tale til Dem?

Ravn.

Aa, hun var bare lidt rørende.

Frue.

Det amuserer Dem maaske at tale med simpl

Konsul.

Det kan virkelig ogsaa være ganske mor
enkelt Gang, men det maa kun være et Øjebl
Platheden stikker dog snart igjennem. Ikke sa

Ravn.

Jo det gjør den.

Frue.

Jeg har talt med min Mand, og han
mig til at ty til Dem i mine huslige Bekymr

Konsul.

De kommer jo lige fra Paris, og saa me
at De bedst maatte vide, hvorledes en Soire
fuldest kan arrangeres.

Ravn.

Aa ja!

Frue.

Vi vilde naturligvis gjerne have det saa
som muligt, og da Soireelivet er saa variable

for dem. Hvad mener De at man bedſt kunde ſi
tage ſig?

Ravn.

Aa vi kan jo ſagtens hitte paa noget.

Konſul.

Maaſke det vilde være det bedſte, om vi lod
blive ved en almindelig Konverſation. Hvad mener

Ravn.

Nej, det ſynes jeg ikke.

Konſul.

De har ganſke Ret, det vilde ogſaa blive
ensformigt. Muſiken er en ſkjøn Kunſt, og det
viſtnok være langt bedre, om vi fik nogen til at
cere for os.

Ravn.

Det tror jeg ikke er morſomt.

Konſul.

Nej, det er netop det, jeg frygtede, for
faar ſaa meget af den i vore Dage. Naa, hvad
De da man kunde gjøre? for vi har ikke Dame
til at dandſe.

Ravn.

Det ſynes jeg heller ikke der er nogen Fornøjel

Konſul.

Nej, det er der virkelig ikke. Men hvad
De da man burde beſtille?

Ravn.

Aa, naar vi alle ſammen ſamles herinde
Glas Vin, ſaa kommer det nok af ſig ſelv. Je
gjøre mit Bedſte.

Konſul.

Jeg er Dem meget forbunden. Og jeg b

De beſtandig vil betragte mit Hus ſom Deres t.

Ravn.

Det ſkal jeg nok.

Konſul.

Om nogle Dage tager vi over til vort Gods. er haaber jeg da at ſe Dem, og maaſke Forholdene idlertid kan have forandret ſig ſaaledes, at vi kan ødes mere ſom Ligemænd.

Ravn.

Gudbevares, vi er jo Ligemænd.

Konſul.

Endnu ikke, Hr. Greve — Hr. Ravn — men :t vil maaſke jævne ſig.

Fjortende Scene.

e Forrige. Frue. Luiſe. Baron. Gjæſter. Mine og Margrete (bringe Vin og byde om).

Luiſe.

Hr. Ravn, jeg har igjen en lille Bøn til Dem.

Ravn.

Har De igjen en Bøn?

Luiſe.

Ja, Baron Ebersdorf fortæller, at De ſkal være an en ypperlig Sanger.

Baron.

Ja det er almindelig bekjendt.

Luiſe.

Derfor vil vi bede Dem om at fornøje os med lille Sang.

Baron.

Vi er meget begjærlige efter at høre det.

Frue.

Jeg elſker Sang over alt.

Konſul.

De vilde gjøre os lykkelige derved.

Ravn.

Ja jeg kan rigtig nok en Sang, hvis De vil tage til Takke, men den er lyſtig.

Luiſe.

Saa meget beſto bedre. Er det en, De har lært i Paris?

Ravn.

Ja det er.

Frue.

Det er ſuperb. Det er altſaa en franſk Sang?

Ravn.

Nej, jeg ſynger den paa Danſk?

Frue.

Er den da ikke ſmukkere paa Franſk?

Konſul.

Nej, Hr. Ravn har maaſke ſelv overſat den?

Ravn.

Ja det har jeg.

Konſul.

Det er fortræffeligt! (til de andre) Hr. Ravn vil ſynge en franſk Sang, ſom han ſelv har overſat paa Dansk.

Ravn.

Ja men ſaa maa De ſynge hveranden Linie med det er ikke andet end Lalala.

Konſul.

Det er altſaa Solo med Kor til; det er udmærket

[illegible] ad Steven gaa.

[illegible]

Og Kesseren [illegible] haje Slot.

[illegible]

[illegible]

Hans [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

I Salen [illegible] Kesserens Kjol,
men Katten [illegible] den samme Stol.

Og Katten [illegible] 1 Agt,
han tabte noget [illegible] Kesserens Dragt.

[illegible]

[illegible]

Og Kesseren til sine [illegible]
Hvor kommer vel den [illegible] fra?

[illegible] Bested,
[illegible] Kesseren [illegible] vred.

[illegible]

[illegible]

10.

Den Herremand ſlog ſine Bønder i Flæng,
Og Bonden ſin Karl, og Karlen ſin Dreng.

11.

Og ſaadan fik hele Landet da Prygl,
og det var nu blot for Mamaſens Skyld.

Se nu er det forbi.

(Alle omringe ham med Takſigelſer).

Konſul (til en anden).

Det er en ganſke udmærket Stemme, og ſi[illegible]ken en Skole han har!

Luiſe.

Og Muſiken ſelv — det var jo en dejlig [illegible]melodi. Tør jeg ſpørge, hvem der har komponeret den?

Ravn.

Ja jeg maa tilſtaa, jeg veed det ikke.

Luiſe.

Saa er jeg ganſke overbeviſt om, at den [illegible] af Dem ſelv. Kan De nægte det?

Ravn.

Aa hvor kan De tro?

Luiſe.

Jo, jeg kan ſe det paa Dem. Tror du ikke [illegible]det, Mama.

Frue.

Jo, Hr. Ravn kan man tiltro alt godt.

Konſul.

Og ſaa denne fortræffelige Text. Uagtet [illegible]n beholder den franſke Frihed i Tonen, veed den [illegible]g ſaa fint og let at glide hen over det platte.

Frue.

Hr. Ravn har maaſke digtet den ſelv?

Baron.

Tvivl. Mine Herrer, efter en ſaadan
ſe kan og vil vi ikke andet end udbryde: Leve
Sangeren og Komponiſten! leve Hr. Ravn!

Ravn.

kal De have, men kom, lad os klinke!

Konſul (hviſkende).

:t nu Brug at klinke?

Ravn.

aturlig! Maa jeg klinke med Dem, mine
Damer! (de klinke.)

Konſul.

: ogſaa meget mere gemytligt med den Klinken.

Ravn.

nu ſynes jeg, at vi ſkulde tage os noget
mener De? Skal vi ikke have os nogle Løjer?

Frue.

ıerlade det ganſke til Dem; De forſtaar det

Ravn.

ja, ſaa vil jeg foreſlaa, at vi ſkal lege noget,
god Plads. For Exempel: hvad ſynes De
rød?

Frue.

d'Hébreu?

Ravn.

– kjender De ikke Saltebrød?

Frue.

jeg maa tilſtaa —

Konſul.

ller ikke. (til de andre) Kjender De Saltebrød?

Luiſe.

Hvad er det for et Sprog, Mama?

Frue.

Det er Franſk mit Barn: salle d'Héb[illegible]e salles des Hébrenx, Hebræer- eller Jødeſal.

Baron.

Ah, det er viſt en Alluſion til le juif [illegible]n Eugene Sue. Er det ikke, Hr. Ravn?

Ravn.

Jo det forſtaar ſig.

Konſul.

Er da ſaadanne Lege komne i Brug igjen?

Ravn.

Ja! Og det er virkelig ganſke morſomt.

Konſul.

Det maa være højſt intereſſant.

Ravn.

Men hør, der falder mig noget ind. (affides til Frue) Kan De ikke laane mig et Tæppe eller ſaadan noget

Frue.

Ønſker De et Bordtæppe, ſaa ligger der et derhenne

Ravn.

Ja det er egentlig for godt, men det faar nu være. Maa jeg ſaa bede hele Selſkabet om at gaa ind i den anden Stue og blive der, til jeg kalder De ind, en ad Gangen, ſaa ſkal De bare ſe Løjer.

Luiſe.

Er det ſalle d'Hébreu?

Ravn.

Nej, det kalder man at fæſte Pige. Men ſkynd Dem nu ind, for jeg ſkal gjøre nogle Kunſter i Forveien.

Gaa bort, om jeg maa be',
og naar jeg kalder, kom saa ind igjen!
saa skal De bare se,
at det skal rigtig blive Spænd.

Baron.

O hvor vi længes efter dette Spil!

Luise.

Naar blot det kommer snart!

Frue.

O ganske magnifique det blive vil!

Konsul.

Ja det er aabenbart!

Frue.

Maaske selv fra Paris
De har os hentet den Amusement?

Ravn.

Aa ja, naturligvis!
Jeg saae den der saa mangen Gang.

Baron.

O det er excellent!

Konsul.

Ja det er stort!

Luise.

Hvad siger du, Mama?

Frue.

Naar i Paris fortune den har gjort,
saa gjør den her éclat.

Ravn.

Ja nu maa De gaa bort!

Alle.

Vi gaa med Lyst, men og med Længselsve.
Lad Tiden blive kort,
til vi Mysteriet maa se! (De gaa.)

Femtende Scene.

Ravn.

De ſkal mere faa det at føle end at ſe.
Stole jævnſides med en Stols Mellemrum) Se ſaa! (tager
Nu brede vi det derover, og naar de ſaa kor
ſætter ſig, falder de durk igjennem, hahaha!
paa den ene Stol) Vi ſkulde egentlig have en M
den anden Stol ogſaa, men jeg kan lægge e
ſæde for at holde faſt.

Sextende Scene.

Ravn. Baron.

Ravn.

Hvad vil De? De kommer altfor tidlig.

Baron.

Jeg vil blot benytte det Øjeblik, da De
for at tale et Par Ord med Dem.

Ravn.

Men ſaa maa De ſkynde Dem lidt.

Baron.

Jeg har fattet en Plan til Deres Bet
maa ikke tro, at De har kunnet konſervere T
kognito; vi kjende Dem meget vel og vee
andet, at De kun er næſtældſte Søn.

Ravn.

Hvad vil det ſige?

Baron.

Det vil ſige, at De ikke kan vente noge
lig Arv efter Deres Hr. Fader. Kan De v

Ravn.

Nej, det er meget rigtigt.

Baron.

ckjender viſtnok Rigdommens Værd, og har oget imod, om man kunde gjøre Dem til i betydelig Formue.

Ravn.

paa ingen Maade! Men hvorledes ſkulde ?

Baron.

it gjøre et rigt Parti. De er jo naturlig= rlovet?

Ravn.

or tror De ikke det?

Baron.

for ſaa maatte man have hørt det. Men nbet en Brud til Dem, en ung, ſmuk, dan= ned mange Talenter og en Medgift paa en on — hvad ſiger De? hun har jo rigtig ſentlig Mangel.

Ravn.

er det?

Baron.

er ikke adelig.

Ravn.

kidt! hvad gjør det?

Baron.

c hendes Moder adelbaaren, men Faderen er g Herkomſt; dog har han grundet Haab om roniſeret. Og Herregud — det er brave Folk, Million finder man ikke paa Gaden.

Ravn.

et er ſgu viſt. Men hvem er det?

Baron.

Frøken Barbjerg.

Ravn.

Frøkenen! det var ſom Satan! Mener De, at hun vil have mig?

Baron.

Det kan jeg naturligvis ikke vide, men jeg har Grund til at formode det. Jeg har ſaa løſelig omtalt denne Plan for Forældrene, og de var naturligvis let ſtemte derfor, da det jo maa være dem en Ære.

Ravn.

Ja viſt! men Frøkenen?

Baron.

Ja jeg kan ikke tvivle paa, at hendes Moder ifølge ſin fine Takt har ymtet noget om denne Sag for hende, og hvis hun havde havt noget beſtemt derimod, ſaa var jeg viſt bleven underrettet derom.

Ravn.

Men hvad vil De have at jeg ſkal gjøre?

Baron.

Det maa jeg overlade til Dem ſelv. Jeg vilde blot give Dem et Vink; for Reſten vil der jo hengaa Maaneder, inden et nøjere Bekjendtſkab bliver ſtiftet. De tager mig det vel ikke fortrydeligt op?

Ravn.

Nej — Tak ſkal De have!

Baron.

Nu gaar jeg, ſaa kan De uforſtyrret fortſætte Deres Forberedelſer til Spøgen. (gaar).

Syttende Scene.

Ravn.

Hille den flyvende Syge! ſikken et Tilbud! Hør, tror ſgu, Frøkenen tog mig, naar jeg friede til de. Og ſaa en halv Million — ſaa ſkulde Pokker te Skræder længer! Men Mine — aa, hun kan ikke tænke mig i det, for hun vilde gjøre det ſamme, ar hun var i mit Sted. Og desuden — naar ı bliver Baron, ſaa kan jeg jo ſagtens faa hende ſt med en Greve eller ſaadan en Støder. — Men ı ſkulde jo tænke paa Legen — aa, Fanden i Vold d de Stole! (ſparter til dem) Nu vil jeg ſgu fri. (aabner ren og taler) Frøken Barbjerg!

Attende Scene.

Ravn. Luiſe.

Ravn.

Værſgo at træde nærmere!

Luiſe (ſer ſig om).

Jeg ſer intet hemmelighedsfuldt.

Ravn.

Det er heller ikke noget, man ſkal ſe.

Luiſe.

A, man ſkal maaſke høre? jeg er lutter Øre.

Ravn.

Ja ſer De — (affides) Nu har jeg ſgu glemt Op-ſten. (højt) Vi lidt! nu har jeg det.

Mel. af E. Bruun.

1.

Der er en Frøken ſaa fin og ſkjær,
hun taler Franſk og kan ſynge og ſpille,
og hendes Øjne ſtaar aldrig ſtille,
og Munden den ſmiler ſaa mildt til enhver.

Og fornem er hun, og Væſen hun har,
og dermed Dejlighed og hun forener,
og Grunker dem arver hun efter ſin Fa'r,
ſaa kan de nok gjætte, hvem jeg mener.
Kan De det gjætte?

Luiſe.

Nej!

Ravn.

Det er Dem ſelv.

Luiſe.

Er det mig?

Ravn.

Ja mænd er det ſaa. Nu ſkal De høre videre.

2.

Og ſaa er der en Fyr, af Skabning klejn,
og fremmed end i de Fornemmes Sale;
men naar man vil om hans Væſen tale,
ſaa tror jeg dog ej, der er noget i Vej'n.
Og alle holder nu højt ham i Pris,
for Lyſtighed med Forſtand han forener;
han nylig er kommen hertil fra Paris,
ſaa kan De vel gjætte, hvem jeg mener.
Kan De det gjætte?

Luiſe.

Ja, det er Dem ſelv.

Ravn.

Gu er det ſaa.

3.

Af dette herſens jeg nok maa tro,
De let vil kunne til Reſten Dem gjætte;
det nette paſſer jo for det nette,
og nette man finder jo begge de to.
Er det ej rigtigt, at Frøkenen da
ſin egen Nethed med Fyrens forener?
Og hvis De nu ſvarer paa det med et Ja,

i har De gjættet hvad jeg mener!
Vil De det gjætte?

Luiſe.

r jo kun en Leg?

Ravn.

)et er mit Alvor.

Luiſe.

vil De?

Ravn.

il — ja jeg vil fri. Her ſtaar jeg, her
and, her er mit Hjerte — værſeartig!

Luiſe.

vi har jo kun kjendt hinanden ſaa kort.

Ravn.

r meget viſt, men jeg kunde ſgu ikke holde
:.

Luiſe.

jeg veed jo endnu ikke rigtig, hvem De er;
)e da først ſige mig Deres egentlige Navn.

Ravn (brøſig).

ar De ikke vil, ſaa er det en anden Sag, ſaa —

Luiſe.

orſtaar Dem; De vil ikke elſkes for Deres
Stilling, men blot for Deres Perſon.

Ravn.

ikke for min Rang, blot for min Perſon.
De ſaa?

Luiſe.

lſker dig.

Ravn.

d Tak! (omfavner hende) Min Luiſe!

Luiſe.

Min — hvad hedder du?

Ravn.

Peter.

Luiſe.

Min Peter! O hvor er jeg lykkelig! Men for — for det første maa vi holde det hemmeligt.

Ravn.

Nej min Sjæl maa vi ej. (talder ud ad Døren) Konſulen og Fruen!

Niende Scene.

De Forrige. Konſul. Frue.

Konſul.

Naa — nu er vi forberedte paa at blive overraſkede.

Ravn.

Det ſkal De ogſaa blive.

Frue.

Kan vi ſaa faa Hemmeligheden at ſe?

Ravn.

Det er nemt gjort. (hyſer Luiſe).

Konſul.

Hvad — hvad for noget?

Frue.

Qu'est-ce que c'est que ça? hvad betyder det?

Ravn.

Det betyder blot, at vi to er bleven Kjærester.

Konſul.

Hvad? allerede?

Frue.

Det var en surprise! Luiſe!

Luiſe.

de ikke ſige Nej, Mama!

Konſul.

eeb jo ſlet ikke, hvem De egentlig er; De
i Gang ſagt os Deres Navn og Stilling.

Navn.

jo ſagt Dem det, men De vilde ikke

Konſul.

vi nu have den Hiſtorie igjen? Jeg maa
ſiger du?

Frue.

:, det er kjækt.

Konſul.

er det, overmaade kjækt, og maaſke den
brug i Paris, men den paſſer ikke for
Klima.

Frue.

maa vi ſamtykke deri. Hvad Elſkov for-
orœldre ikke adſkille.

Navn.

dejlig ſagt. Hørte De det?

Konſul.

Veltalenhed kan jeg ikke modſtaa. Kom,
i, lad mig omfavne Dem! (han gjør det).

Frue.

;, min Datter! (gjør det) Og ſaa mener
eblikkelig bør deklarere Forlovelſen for

Navn.

er *det rigtigſte!* (aabner Døren) Værſeartig

Tyvende Scene.

De Forrige. Baron og de øvrige Gjæster.

Baron.

Naa, hvori beſtaar nu den ſtore Hemmelighe

Konſul.

Maa jeg præſentere Dem et forlovet Par: mi
Datter og Hr. Ravn!

Baron.

Hvad for noget? allerede? gratulerer!

(Almindelig Gratulation).

Baron (til Ravn).

Det var da i en uhyre Fart! Og det er det, De
kalder at fæſte Pige — hahaha! De har altſaa tænkt
paa det tidligere? Fæſte Pige — hahaha! At det dog
ikke kunde falde mig ind!

Enogtyvende Scene.

De Forrige. Pilſe.

Pilſe.

Hvad er her paa Færde?

Baron.

En Forlovelſe mellem Frøken Barbjerg og Hr.
Ravn.

Pilſe.

Det er ikke muligt! (til Ravn) Er det vel?

Ravn.

Jo det er ſaamænd.

Pilſe (affides til ham).

Men Herregud! jeg troede, at De netop vilde
arbejde for min Sag.

Ravn.

Ja men jeg forſtod Dem, ſom om De blot havde

jet imod, at Halling fik hende, og saa, for at for-
dre det, tog jeg hende selv.

Pilse.

De har altsaa misforstaaet mig — og derved
De gjort mig ulykkelig. Men enfin — vi vil
e Venner alligevel.

Ravn.

Ja vel! Skal vi drikke dus?

(De gaa hen og drikke).

Toogtyvende Scene.

De Forrige. Halling.

Halling (heftig).

Luise! er det sandt, at De vil forlove Dem med
avn.

Frue.

Forlovelsen er sket.

Halling.

Det kan ikke ske — det er ikke muligt — jeg vil
ke tillade det.

Konsul.

Hr. Halling, hvad er det for en Tone?

Halling.

Jeg kan forhindre det, jeg kan give Oplysninger,
m vil gjøre det umuligt. Veed De da, hvem denne
avn er?

Baron.

Ja han er Greve — (hvisstende) det er Grev Ra-
ensberg.

Halling.

Nej, han er Skrædersvend fra Helsingør — hvad
ger De *saa?*

Konſul.

Herregud — tror De paa den Hiſtorie? haha Den har han ogſaa fortalt os, men vi ſe ſkarpere De kan derfor være ganſke rolig.

Halling.

Saa bliver jeg nødt til at ſige Sandheden rent ud Nu vel — De maa da vide, at det ikke gaar naturlig til, det er Hexeri, han har en Tryllering om Armen

Baron.

En Tryllering, hahaha! (almindelig Latter).

Halling.

O, De ſkal ikke le — Hr. Ravn kan ſelv bevidne det. Det var i Nat ude i Dyrehaven, der traf vi en Hex —

Baron.

En Hex! hahaha! (almindelig Latter).

Konſul.

Min Ven, De taler over Dem.

Halling.

Er der da ingen, der vil tro mig? Træk blot Kjolen af ham, ſaa vil De faa Ringen at ſe.

Frue.

Hr. Halling! De er viſt ſyg.

Halling.

Saa maa jeg prøve det ſidſte Middel. Vil De da love mig at opſætte Deklarationen blot til Morgen? Det er abſolut nødvendigt; jeg fordrer det

Frue.

Hr. Halling har intet at fordre her. Deklarationen er ſket.

Luiſe.

De gjorde viſt bedſt i at gaa til Ro.

Halling.

Tak, min Frøken, for Deres Opmærksomhed! Men De vil komme til at fortryde, at De ikke fulgte mit Raad; De vil alle sammen blive prostituerede. (Ler ud).

Treogtyvende Scene.

De Forrige uden Halling.

Konsul.

Det var en højst ubehagelig Scene.

Ravn.

Ja jeg vilde ikke have haft det for to Skilling.

Frue.

Ja det kommer der af, naar man er for liberal med at vælge sin Omgang. De Studenter mangle den sande Dannelse.

Konsul.

Jeg vil foreslaa, at vi nu opløse Spillepartierne og more os med de Løjer, som min tilkommende Svigerson har lært i Paris.

Baron.

Ja, det er superb.

Mel. Fr. S. 58.

Kor.

Nu Glædens fulde Røst
fra Loft og Vægge klinge skal igjen,
og under munter Lyst
skal denne Aften glide hen.

Baron (til Ravn).

Men De er Manden, hvem vi lide paa.

Konsul.

De sørge maa for alt.

Frue.

Ja Dem det er, til hvem vi alle gaa
og hente Viddets Salt.

Kor.

Hr. Ravn han er vor Trøst,
han Glædens Stemme vække skal igjen,
og under munter Lyst
skal denne Aften glide hen.

Fjerde Akt.

Samme Aften. Hallings Værelse.

Første Scene.

Halling gaar op og ned ad Gulvet. Margrete.

Margrete (udenfor).

Hr. Halling! Er De oppe endnu!

Halling.

Jo, værsgo!

Margrete.

Naa, hvorledes har De det? Frøkenen siger, at De blev syg.

Halling.

Aa det var ingenting.

Margrete.

Jeg vilde spørge, om De ikke kunde have Lyst til lidt Is eller Gelee eller et Glas Vin. Det kunde maaske hjælpe.

Halling.

Nej Tak! kommer det Tilbud fra Familien derovre?

Margrete.

Nej Gud! saadan noget har de ikke Tid til at ske paa. Men jeg kunde jo nemt bringe noget er til Dem, uden at Fruen mærkede det. Der er amænd Guds Velsignelse.

Halling.

Nej, De skal have Tak. Nu gaar jeg i Seng.

Margrete.

Ja det har De maaske ogsaa bedst af. Men hør, Halling! hvad skal vi gjøre ved Jomfru Tokkerup?

Halling.

Jomfru Tokkerup?

Margrete.

Ja den lille Mine, De kjender hende jo nok. kommer jo til Tokkerups.

Halling.

Gjør jeg?

Margrete.

Ja det fortalte Jomfruen mig, og det er jo og= en ganske net Familie. De er jo rigtig nok ikke t gentile, men Herregud, for Dem og mig og vores ge kan det jo være godt nok.

Halling.

Ja vist! Men hvad fejler hun da?

Margrete.

Aa hun fik det akkurat ligesom De. Vi stod der= e og skar Kage, og saa paa en Gang begyndte hun lytte, og saa foer hun lige lukt ind i Stuen og kede Frøkenen og Fruen saadan til, saa det var ærligt. Og nu staar hun ude paa Gangen og *reder, og jeg kan ikke* faa hende til at gaa ned.

Halling.

Den ſtakkels Pige!

Margrete.

Aa hvad! Greven har vel gjort nogle Løjer hende —

Halling.

Greven? Naa De mener Hr. Ravn!

Margrete.

Ja — og ſaa tror den dumme Tøs, at han gifte ſig med hende, i Stedet for at betragte det en Ære og Fornøjelſe. For jeg har nu ſet m fine Folk, og jeg ſkulde tro, at jeg forſtaar mig det; men hans Lige har jeg aldrig truffet paa.

Halling.

Er han gaaet hjem?

Margrete.

Nej, dertil morer de dem rigtig nok altfor g De ſtøjer og de tumler og dominerer, ſaa det f efter, og han er Manden for det hele.

Mel. Fr. S. 22.

1.

Ja i et ſaadant Selſkab maa
man kalde ham en Skat,
og hele Huſet har han paa
den anden Ende ſat.
Hvad han ſiger —

Halling.

Hvad han ſiger —

Margrete.

Lyſtre de glat.

Og de morer dem ſaa godt,
og de morer dem ſaa godt.
og der ſynges lyſtig og der lees,
og de danſer —

Halling.

Nej, Jomfruen har jo rigtig nok Grund til at e sig krænket.

Mine (grædende).

Aa det er ikke for min egen Skyld. Men jeg d, at Peter aldrig vil blive lykkelig med den Frøken.

Halling (affides).

Det er dog en elskværdig Pige. (høit) Tro mig, re Jomfru! Ravn fortjener virkelig ikke Deres ebynk, det er en meget daarlig Person.

Mine.

Aa fy, Hr. Halling! hvor kan De dog sige saan noget?

Tokkerup.

Og hvad skader det dig saa videre? Du kan jo tens faa dig en ny Kjæreste, hvor du har faaet e de andre.

Halling.

Hvad? har De været forlovet før?

Tokkerup.

Aa ikke mere end en Snes Gange.

Mine.

Kommer du nu med det igjen? (til Halling) Nej, har ikke været forlovet mere end fem Gange.

Halling.

Fem Gange?

Tokkerup.

Knap maalt.

Mine (grædende).

Men jeg har aldrig elsket nogen af de andre Dan som Peter. Og jeg veed ogsaa, at han i unden *holder allermest* af mig.

Halling.

Nej, De kan tro, han holder kun af ſig ſelv.

Mine (traſt).

Hvem har ſagt Dem det?

Halling (forlegen).

Jo jeg — jeg ſynes, at det —

Mine.

Aa beholb De Deres Syner for Dem ſelv! Je har ogſaa Øjne i Hovedet. — Nej, det er den Frøke der har forlokket ham, og ſaa den opblæſte Frue. (græder til Tokkerup) Du ſkulde høre, hvordan hun talte til m Hun beſkyldte mig for at rende paa Dandſebod.

Tokkerup.

Ja men det gjør du jo ogſaa.

Mine.

Det er den forteſte Løgn — veed du det uden du maaſke vil kalde Kjæben for en Dandſel (græbende) Nej om jeg end er fattig, ſaa er jeg honnet, og hun ſkal ikke have Lov til at blamere for fremmede Folk.

Tokkerup.

Men det er ſandt, Hr. Studenten havde jo n at fortælle.

Mine.

Ja hvad var det?

Halling (kold).

Aa, nu kan det være det ſamme.

Mine.

Nej kom kun med det!

Halling.

Aa jeg vilde blot viſe Dem, at der herſker

illtagelſe, og at Deres Kjærlighed til Ravn i Grun= n er en Indbildning.

Mine.

Den Snak kan De gjerne ſpare Dem. Maa jeg ere fri!

Halling.

Naar De blot vil tillade mig —

Mine.

Nej ſe til ham! Han vil ogſaa gjøre ſig vigtig.

Tokkerup.

Men Mine dog! Er du gal?

Mine.

Jeg har ikke bedt om hans Raad, lad ham holde ſin Næſe fra min Kjærlighed! (grædende, idet hun gaar) Og fordi man er ulykkelig, ſkal ikke enhver Laps have Lov til at overfuſe en, for jeg er en honnet Pige, og jeg vil ikke taale Næsvisheder af ſaadan en — (gaar).

Fjerde Scene.

Halling. Tokkerup. Siden Ravn.

Halling (afſides).

Det var den anden Illuſion.

Tokkerup.

Hr. Studenten ſkal ikke kere ſig om hvad hun er, for rigtig nok er hun min Datter, men det er ſnavs Tøs, ſom kun ſkaffer mig Fortrædeligheder.

Ravn (kommer).

Hør, Halling — Aa De har Fremmede.

Tokkerup.

God Aften, Hr. Ravn!

Ravn.

God Aften! Jeg synes, jeg skal kjende den De er —

Tokkerup (butter).

Skomager Tokkerup til Herrens Tjeneste vilde blot tage mig den Frihed at gratulere angaaende Deres Forlovelse, og dersom Herren i Fornemhed skulde behøve en Skomager — He det gjør jo baade Store og Smaa — saa bede Dem huske paa mig.

Ravn.

Ja, der er jo Skomagere nok.

Tokkerup.

Ak ja — der er altfor mange. Men hvis i en Gang skulde have lidt simpelt Arbejde, e eller et Par Saaler eller et Taastød, saa - gammelt Bekjendtskabs Skyld — kunde De tænke paa Skomager Tokkerup hernede i Kjø Det skal blive gjort baade pænt og durabelt.

Ravn.

Jeg skal overveje det nærmere. Adjø!

Tokkerup.

Tusind Tak! Ærbødigst! (gaar).

Femte Scene.

Halling. Ravn.

Halling.

Maa jeg spørge, hvad De vil her?

Ravn (sætter sig).

Aa jeg vil bare puste lidt, jeg er saa drægtig træt. De kan ogsaa tro, vi har gjort

gt Mudder derinde. Og naar jeg drikker Vin, saa liver jeg altid søvnig. Det maa vel ogsaa snart ære Sengetid?

Halling.

Ja, Klokken gaar stærkt til tolv, og nu skal jeg i Seng.

Ravn.

Værsgo, De skal ikke genere Dem. Men det er ndt, jeg skulde sige Dem fra min Svigerpapa, at e skal flytte, for jeg skal have Deres Værelser, til rejser paa Landet.

Halling.

Ja saa?

Ravn (ser sig om).

Aa det er jo ogsaa en ganske pæn Stue. Mons- o nu den Stol følger med?

Halling.

Ja det er i det mindste ikke min.

Ravn (lægger sig i Gyngestolen).

Ja, jeg kan i Grunden faa det ganske godt.

Halling (ærgerlig).

Hør, Hr. Ravn jeg maa sige Dem — nu maa gaa.

Ravn (strækker sig).

Tror De? Jeg havde nu allermest Lyst til at me i Dynerne. Men de længes vist gruelig efter 3 derinde.

Halling.

Ja det gjør de vist. Gaa De!

Ravn (rejser sig).

Ja saa maa man vel. (gaar frem og tilbage) Hør, lling, jeg har dog i Grunden skudt Poppegøjen.

Halling.

Det vil vise sig.

Ravn.

Ja, om en Maanedstid skal vi have Bryllup, s skal De se en Stads.

Mel. Dandser Majen skjøn imøde (Weyse).

1.

Ja, min Lykke jeg fandt iblinde,
og se nu har jeg vundet det Spil,
alting staar for mig jo paa Pinde,
jeg kan faa nu hvad Fanden jeg vil.
Tænk, jeg holer — nu kommer det bedste —
da i Medgift en halv Million,
og i dette Aar eller næste
bliver min Svigerpapa Baron.

2.

Men hvor fornem jeg end skal være,
ej af Venner jeg Haanden vil slaa';
jeg paa Dem skal tænke, min Kjære,
jeg skal hjælpe Dem.

Halling.

Tak skal De ha'!

Ravn.

Sov da vel!

Halling.

Jeg Dem ønsker til Lykke.

Ravn.

Ja jeg iler til Lykke og Lyst,
jeg skal ind for atter at trykke
Frøken Luise til dessе Bryst. (gaar).

Sjette Scene.

Halling. Klint.

Halling.

Det er i Grunden underligt, men jeg tror a min Forlibelse er gaaet over. Jeg er bleven sa

om Hjertet.

Klint.

God Aften, Halling!

Halling (farer ham imøde).

God Aften, min kjære Ven! Hør, det er ud-
et, at du kommer nu. Jeg trænger saadan til
dentligt, veritabelt Menneske.

Klint.

Naa, hvad er der da paa Færde?

Halling.

Aa jeg er saa glad, men jeg veed ikke ret hvor-
Jo oprigtig talt er det, fordi jeg har faaet en
. Ja — egentlig har jeg da faaet to.

Klint.

To! Naa det var godt bestilt. Men hvad var
r en Snegl, der gik fra dig nu?

Halling.

Det var min Doktor, det er ham der har kureret
for Forlovelsessygen. Aa du kan tro, jeg er
i saa fornuftig, saa der er ingen Ende derpaa.
hvor kommer du fra?

Klint.

Aa vi kom fra Selskab, og da din Port stod
, fik vi Lyst til at se, om du var hjemme.

Halling.

Naa du var i Selskab? Var der nogle smukke Piger?

Klint.

Ja det kan du tro.

Halling (ivrig).

Aa hvem var det? fortæl mig!

Klint (leende).

Du *er dog en rigtig* Rus! Jo jeg skal love for,

at du er bleven fornuftig. Men Søren og K venter dernede paa Trappen.

Halling.

O ſaa maa vi have fat paa dem. Jeg l ſaadan efter de gamle Anſigter. Lad os gaa n hente dem! Kom! (De

Et Værelſe hos Konſulen.

Syvende Scene.

Ravn kommer ind, efterfulgt af Konſul, Frue, Luiſe, Ba Pilſe og Gjæſter.

Alle.

Hr. Ravn! Hr. Ravn! (Ravn ſætter ſig).

Luiſe.

Kjære Peter, hvad ſkal vi nu have?

Nogle.

Hr. Ravn! en ny Leg!

Ravn.

Nej Børn, nu kan vi vel nok være trætte

Frue.

Nej! det bliver man aldrig træt af.

Baron.

Nej, dertil er det rigtig nok altfor interesſan

Ravn.

Ja men hør, ſaa kan vi jo tage fat i A Aften igjen.

Konſul.

O ja det kan vi. — Hvis De vilde bee med Deres Selſkab i Morgen igjen?

Pilſe.

Ja jeg ſkal desværre til Hoffet.

Ravn.

Aa den Jammerjunker gjør altid Brøvl. Hør, kan jo tage Hoffet med.

Baron.

Hahaha! det er udmærket! (til de andre) Hører De, Ravn siger, at Kammerjunkeren kan tage Hoffet d. Hahaha! (almindelig Latter).

Konsul.

Hr. Ravn, maa jeg være saa fri at spørge, hvor e bor?

Ravn.

Jeg loserer hos Gjæstgiver Kraft i Pustervig.

Baron.

I Pustervig? Hahaha! (almindelig Latter).

Pilse.

Hør, hvis du skal tage ind paa et Hotel, saa t du lige saa godt kjøre hjem med mig; jeg har ads nok.

Ravn.

Tak skal du have! Saa sparer jeg den Mark. (almindelig Latter).

Konsul.

Det er dog en mageløs Vittighed.

Frue.

Ja han har superbe Indfald, den kjære Greve.

Baron (griber et Glas).

Mine Venner! Afskedens Time slaar. Vi have bragt en Aften, rig og herlig som ingen anden, en ten, der bestandig vil staa for os som den skjønneste vort Liv. Lader os da takke ham, som vi skylde saa get, lader os her ved det skummende Bæger ved- e *Himlens Velsignelse* over den Pagt, han har

ſluttet, en Pagt mellem Kraft og Skjønhed, mellem Aand og Hjerte, mellem Rang og Rigdom. Lader os udtale, hvad vi føle os ſaa dybt forvisſede om, at denne Pagt vil være ophøjet ſom hans Karakter, uplettet ſom hans Adelsſkjold og urokkelig ſom vor Taknemmelighed.

Alle.

Bravo! bravo! Hr. Ravn — de Forlovede leve!

Konſul og Frue (rørte).

Tak, kjære Baron! Tak!

Ravn.

Ja hør, Hr. Baron! det var ſgu kjønt.

Baron.

Synes De virkelig? det fornøjer mig ret (trykker hans Haand).

Pilſe.

Ravn, kom! ſaa ſiger vi Farvel.

Baron.

Nej, vi maa blive lidt for at afkøle os, vi ſaa echaufferede.

Ravn (affides).

Naa, ſkal De nu blive længer endnu! (højt) Ja ſaa kan I jo gaa ind i Salen og faa jer lidt Is.

Konſul.

Ja det er rigtigt! Vær ſaa artig! (de gaa).

Frue (til Ravn, ſom bliver ſiddende).

Hr. Ravn, hvorfor kommer De ikke med?

Ravn.

Lad De mig om det — gaa De! (hun gaar) Ravn hør! tag det Lys med, det ſkærer mig i Øjnene.

(Fruen gaar og tager Armſtagen med.)

Ottende Scene.

Ravn. Siden Luiſe.

Ravn.

Det er Pokkers ſaa jeg er ſøvnig! (lukker Øinene) a man kan ikke ſove for de forbandede Lys. (rejſer ſig og kter alle Lyſene) Se ſaa! Nu kan man da faa ſig en lle Lur. (ſætter ſig) Lad de andre ſaa more ſig med res Slikkeri.

Luiſe (kommer).

Men her er jo ganſke mørkt. Peter! er du her?

Ravn.

Er det dig, min Pige? Kom herhen og ſæt dig ed ved Siden af mig! Jeg ſkulde juſt til at ſlibe ig en lille Skraber.

Luiſe (ſætter ſig hos ham).

O Peter! jeg kan ikke beſkrive, hvor jeg elſker dig.

Ravn (gaber).

Det kan jeg ſgu heller ikke. Den forbandede ing, den trykker mig (tager den af).

Luiſe.

Hvad er det for en Ring?

Ravn.

Aa det er en, jeg har arvet efter min Oldemoder.

Luiſe.

Søde Peter! jeg har tænkt paa, at naar vi bliver ift, ſaa ſkulde vi gjøre en Rejſe til Paris og til talien — kunde det ikke være dejligt? Og du maa jo gtig kunne viſe mig om derovre. (Klokken ſlaar tolv, man rer Ringen klinge paa Gulvet). Der tabte du din Ring. an *ſover!* Ja han har rejſt hele den forrige Nat.

— Gud, hvor jeg dog er lykkelig! Og hvor Emma Jul vil blive misundelig! Ak ja! (over ind).

Niende Scene.

De Forrige. Baron.

Baron.

Hvad? her er bælmørkt! Hr. Ravn, Klokken er over tolv! vi maa nok hjem. Hr. Ravn, er De her? Aa han har vist en Spøg for. (gaar og kommer tilbage med Lys) Ja jeg skal nok finde Dem. (sætter Lyset) Hr. Ravn! (opdager de Sovende) Der sidder han, den charmante unge Mand. (betragter ham) Hm, det klæder ham just ikke at sove. Mærkværdigt, saa det forandrer ham! Bidste man ikke bedre, skulde man sige at det var et ganske ordinairt Ansigt.

Tiende Scene.

De Forrige. Konsul. Frue. Luise. Gjæster.

Konsul.

A, en sovende Gruppe! Se dog!

Frue.

O de kjære Børn! — Fi donc! det er afskyeligt

Baron.

Ja, ikke sandt! det klæder ham ikke.

Frue (heftig).

Luise! vaagn dog! (Luise slaar Øjnene op) Rejs dig op

Luise.

Men hvor er da Peter? (ser paa ham) Men Gud hvad har de gjort ved ham?

Konsul.

Kald paa Greven — paa Hr. Ravn! Han sover *saa stygt!*

Luiſe (rører ved ham).

Peter! Nej, det er ikke Peter! Hvad er det for noget afſkyeligt noget? hvem er det?

Pilſe (nærmer ſig).

Aa det er beſtemt et af hans lyſtige Indfald. e, hvor han har majet ſig ud!

Frue.

Nej det er ſlet ikke ham. Det er ikke min Svigerſøn.

Konſul.

Men vi maa dog have at vide, om det er et enneſke eller en Dukke. (ruſter i ham) Rejs Dem!

Ravn.

Ja Meſter! nu kommer jeg. (aabner Øjnene) Men t er ſandt, ſkal vi ſaa tage hjem?

Luiſe.

U, ſikken en Stemme!

Konſul.

Min Herre, hvad ſkal det betyde?

Ravn.

Ja gjæt en Gang! Hehehe!

Pilſe.

Jeg er overbeviſt om, at det dog er ham. Hør, nu den grimme Maſke af! (tager ham i Anſigtet.)

Ravn (ſlaar ham over Haanden).

Tag du dit eget Flødeſkjæg af! Hehehe! Naa, rfor griner I ikke?

Pilſe (forfærdet til de andre).

Det var hans eget Anſigt.

Baron.

Jeg kan ikke begribe, hvor Kammerjunkeren kan e *ſaa blind.* Der er jo ikke Spor af Lighed.

Konſul.

Nej, De har Ret. Men hvem er det da? Og hvor er han?

Baron.

Det maa være en Spøg, en ikke ganſke heldig Spøg af den kjære Greve. Han maa være her i Nærheden. Men hvem er det, han har ſat i ſit Sted? (til Ravn) Hør, min Ven! vi vil ingen Løjer have mere. Hvem er De?

Ravn.

Aa Baron, De er en Rad! Hehehe!

Baron.

Det er en impertinent Perſon.

Ravn.

Aa lad nu være med de Narreſtreger! Ellers bliver jeg ſgu gal i Hovedet.

Konſul (farer hen til ham).

Svar nu — hører De! Hvem er De, og hvad ſkal det betyde?

Ravn.

Aa det er ſlet ikke morſomt. Luiſe, kom og kys mig!

Frue.

Uforſkammede!

Baron.

Jeg tror virkelig, at han vil udgive ſig for Hr. Ravn!

Konſul.

Men, Luiſe, du maa jo vide, hvordan det er gaaet til. Hvordan er du kommen til at ſidde ved Siden af det Menneſke?

Luiſe (grædefærdig).

Søde Papa! jeg veed det ikke. Jeg ſad og talt

a ynbig meb Ravn, og ſaa lukkede jeg Øjnene, og
ı jeg vaagnede, ſaa —

Frue.

Græd ikke, mit Barn! det er en Spøg, ſom jeg
e havde tiltroet en Mand ſom — ſom Hr. Ravn.
:en hvor er han?

Baron.

Ja hvor er han? Det kan ikke hænge ſaaledes
nmen. (til Ravn) Vil De forklare Sagen, hører De!
oar nu?

Konſul.

Ja ellers ſende vi Bud efter Politiet.

Ravn.

Men Gudbevares! Jeg er jo Peter Ravn, Deres
vigerſøn!

Frue.

Og det tør man byde os!

Konſul.

Den Ide ſkal Politiet nok pille ud af Dem.

Ravn.

Men alvorlig, er der ikke en eneſte, ſom kjender mig?

Alle.

Nej!

Baron.

Lad ham gaa! det er det bedſte. Gaa Deres Vej!

Ravn.

Nej nu taaler jeg det min Sjæl ikke længer.

Mel. Fr. Ep. 64.

Nu bli'r jeg gal, jeg mig bort vil begive,
ſaa kan De ha' det ſaa godt, ſkal De ſe;
men hvis De ønſker, at her jeg ſkal blive,
maa De mig kjønt om Forladelſe be'.

Alle.

Nej nej nej!

Ravn.

De vil ej?

Alle.

Her ſer De nok, De kommer tilkort.

Ravn.

De vil ej?

Alle.

Nej nej nej!
Gaa De kun bort!

Ravn.

Nu er jeg gal, ſaa vil her jeg forblive,
gyſelig hævne jeg vil denne Tort.

Baron.

Vil De ſaa
bare gaa!

Ravn.

Min Sjæl om jeg det gjør.

Konſul.

Gaar De ej,
Saa ſkal jeg —

Ravn.

Ja rør mig, om De tør!

Alle.

Sikkert er Manden —

Ravn.

Jeg er ſgu riæl.

Alle.

Gaaet fra Forſtanden.

Ravn.

Det er De nok ſelv?

Alle.

Hvad gaar der a' ham?
Strax vi nu maa la' ham
hente med Politi.

Ravn.

Hør mig dog bare!

Alle.

Vi Dem ikke tror.

Ravn.

Jeg kan forklare —

Alle.

Spar kun Deres Ord!

Ravn.

Kom, min Luiſe!
Jeg ſkal dig beviſe —

Alle.

Maa vi være fri!

Ravn.

I vil altſaa ſlet ikke kjende mig igjen? — Godt, ørn! jeg ſkal ſkaffe Vidner. (gaar hen imod Døren, men imer tilbage igjen) Naa, har I betænkt jer? Godt! I l faa det betalt. (gaar).

Ellevte Scene.

De Forrige uden Ravn.

Luiſe.

Søde Mama! hvad ſkal jeg gjøre? Jeg er ſaa nge for, at den rigtige Ravn aldrig kommer her mere.

Baron.

Jo derpaa kan Frøkenen være ſikker, en Adels- ands Ord kan man altid ſtole paa.

Konſul.

Han maa jo være her endnu, for han har jo e taget Afſked. Jeg vil dog ind og ſe efter ham i andre Værelſer.

Pilſe.

Nej Konſulen bør blive her. (henvender ſig til de ſtumme

Perſoner) Vi vil jo med Fornøjelſe anſtille den for-nødne Husunderſøgelſe, og vi ſkal nok bringe D-eſer-tøren død eller levende — hehehe! (gaar med de ſtumme Per-ſoner).

Konſul (raaber efter dem).

Og huſk at ſe ind til Hr. Halling, der var han for.

Frue.

Ja Hr. Ravn er viſtnok den eneſte, der kan befri os fra dette mauvais sujet!

Baron.

Aa nu vover han neppe at komme her tiere.

Tolvte Scene.

De Forrige. Ravn. Hutter. Søren Torp. Flint.

Ravn.

Nu ſkal De ſe, her er nogle Folk, der kjender mig. Og Hr. Halling kommer ſtrax med flere.

Konſul (rækker dem Haanden).

Aa, god Aften, mine Herrer!

Baron (affides til Fruen).

Hvad mon det er for Perſoner?

Ravn (til de Nyſankomne).

Ja tænk en Gang, jeg har været her hele Aften-n, og de har grint af mig og forlovet ſig med mig, m-en nu paa en Gang ſiger de, at det ikke er mig, og gj-or en helvedes Velſtand, ſaa —

Konſul (til Ravn).

Stille! — Hr. Hutter, De kjender altſaa Hr. Ravn?

Hutter.

Ja jeg traf ham i Formiddags hos Halling, me-n han havde rigtig nok ikke den fjerneſte Lighed med de-n Mand der.

Konſul (til Ravn).

Der kan De ſe.

Ravn.

Men Hutter dog!

Hutter.

Den Ravn, jeg talte med, var en Mand med ærgi i Øjet!

Ravn.

Hvad for noget i Øjet?

Hutter.

Med Energi i Øjet og det levende Ord paa ungen; det var en ægte, en gedigen Liberal.

Baron.

Nej, vores Hr. Ravn er ikke liberal, han er entlig Greve.

Hutter.

Ja ſaa er det ikke ham, jeg kjender.

Ravn.

Men, bedſte Hr. Søren, kjender De mig da ller ikke?

Søren Torp.

Ja jeg veed ikke ret.

Ravn.

Aa hvad, kjend mig!

Søren Torp.

Mine Herrer og Damer! den omtalte Hr. Ravn io aabenbart en Ironiker, det vil ſige, en Størrelſe, ligeſom en Cirkelperiferi har uendelig mange Sider.

Baron.

Men jeg forſtaar ikke — hvem er da den Liberale?

Søren Torp.

Det er een Side af ham.

Konſul.

Og Greven?

Søren Torp.

Det er en anden Side af ham.

Hutter (peger paa Ravn).

Og den Perſon der?

Søren Torp.

Det er en tredie Side af ham.

Ravn.

Men er jeg da mig ſelv eller er jeg ikke mig ſelv?

Søren Torp.

For Øjeblikket er De ikke Dem ſelv.

Ravn.

Men du himmelſke Grosmægtighed! er da hele Verden bleven ukjendelig?

Baron.

Hør, min gode Mand, forføj han ſig nu bort, og tak vor Naade, at han ſlipper ſaaledes fra det.

Ravn.

Nej, jeg gaar ikke bort, det gjør jeg ikke, for jeg kan beviſe —

Baron.

Bevis!

Ravn.

Kan Baronen huſke, at De før ſagde til mig, at denne herſens, der regeberer „Fædrelandet“, at han ſkulde hænges?

Hutter.

Har han ſagt det?

Baron.

Ja — og det gjør jeg endnu.

Ravn.

Og kan Konſulen huſke, at De betroede mig, at e tænkte med det første at blive Baron?

Hutter (heftig).

Det er en ſkammelig Bagvaſkelse! Konſul Var=erg, Frihedens trofaſte Stridsmand — Baron!

Konſul.

Det er naturligvis en Opdigtelse.

Baron.

Hvorfor vil De ikke være det bekjendt? Det er jo t hæderlig Stræben. (til Hutter) Det er ganſke rigtigt, onſulen ønſker at hæve ſit Gods til et Baroni.

Hutter.

Er det ſandt? (til Konſul) Og det er Dem, ſom ved rt Gilde igaar drak Skaaler og holdt Taler for ihed og Lighed. Jeg har beundret Dem, men nu det forbi — De er falden dybt i mine Øjne, og Morgen ſkal De være falden i hele Folkets.

Konſul.

Men bedſte Hr. Hutter —

Baron (til Konſul).

Naa, ſaa De beſøger endnu politiſke Gilder?

Konſul.

Ja — det var ganſke hændelſesvis.

Baron.

Den Hændelſe vil viſtnok ikke være gunſtig for ores Anſøgning.

Konſul.

Men jeg beder Dem, Hr. Baron —

Ravn.

Hehehe! *Nu* ærgrer jeg ham dog.

Konſul.

Aa det er ogſaa den uforſkammede Perſon der!
(til Ravn) Vil De gaa paa Øjeblikket!

Hutter.

De rører ham ikke. Fortæl videre!

Ravn (retirerer bag Hutter).

Og kan De huſke, Frue, den Gang Mine Tr
rup kaldte Dem en Rappenſtralde? hvad? hehehe

Frue (til Konſul).

Du maa ſkaffe ham bort.

Baron.

Men hvoraf veed han dog alt det?

Tolvte Scene.

De Forrige. Halling. Tokkerup. Mine.

Mel. Gammel Sang.

1.

Ravn.

Aa kom, Hr. Halling!

Hutter.

Deres Votum er nødvendigt.

Baron.

Her er en Sag, ſom ikke klares let.
Den Perſonnage —

Hutter.

Han fortæller —

Frue.

Ja hvor ſta

Søren Torp.

Men jeg tør vædde, at han dog har Ret.

Halling.

Hvad ſkal jeg ſvare?

Baron.

De ſkal forklare,
ſkal os løſe dette Gaadenet.

Halling.

Hvad ſkal jeg ſvare?

Kor.

De ſkal forklare,
ſkal os løſe dette Gaadenet.

2.

Baron.

: er Forvirring!

Frue.

Her er Tummel!

Hutter.

Her er Trætte!

Søren Torp.

e Forſamlingen er rent konfus.

Frue.

maa jo vide —

Hutter.

De maa kjende jo den Rette.

Klint.

har jo bragt ham her til dette Hus.

Halling.

Hvad ſkal jeg ſvare?

Baron.

De ſkal forklare,
ſkal nu vække os af denne Rus.

Halling.

Hvad ſkal jeg ſvare?

Kor.

De ſkal forklare,
ſkal nu vække os af denne Rus.

Halling.

I jeg forudſaa, at mit Ord ikke vilde blive

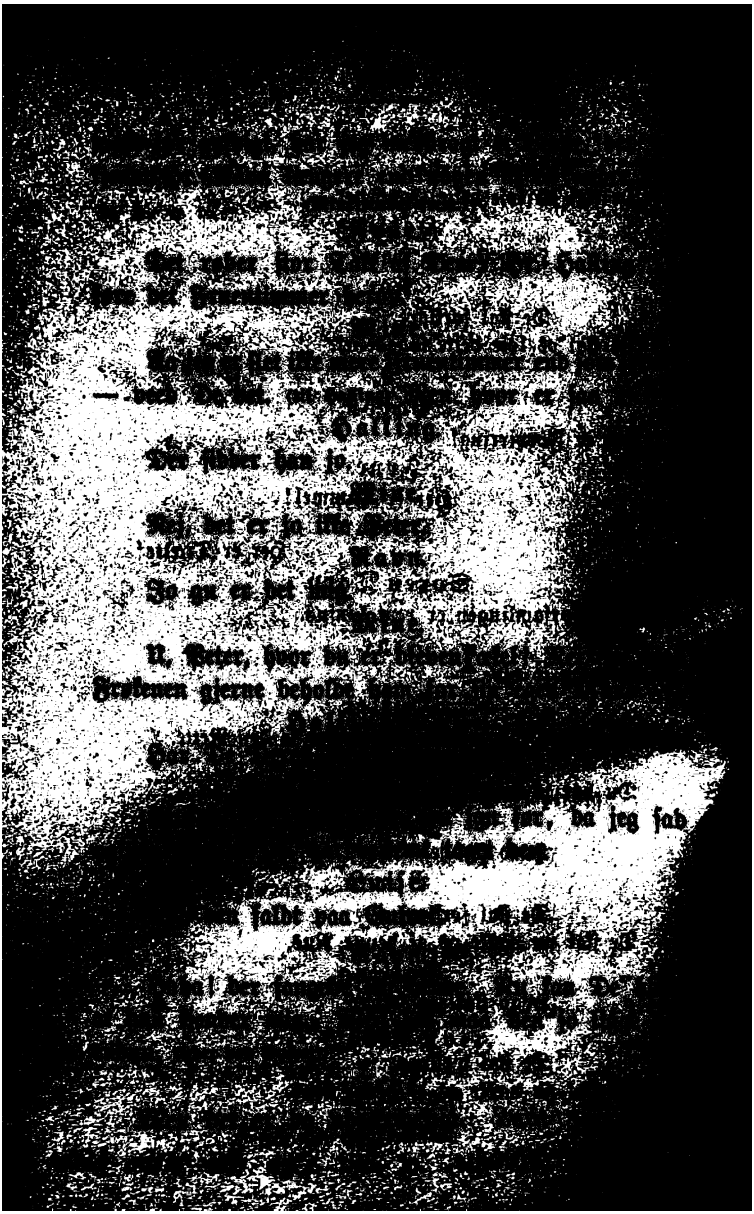

Fjortende Scene.

De Forrige. Pilse. Gjæster. Margrete.

Konsul.

Hr. Kammerjunker! har De saa fundet min ›igerſøn?

Pilse.

Nej, han maa være taget hjem.

Ravn (reiſer ſig halvt).

Hør, lille Kammerjunker! Kan du huske den Hiſtorie, havde haft med en Hofdame paa Sorgenfryd? Hvad hahaha!

Baron.

Paa Sorgenfrei? Fortæl!

Ravn.

Nej, naar De forlanger det, saa gjør jeg det ſlet 'e. Men jeg kan adſkillige nysſelige Hiſtorier om Dem le ſammen, ſom nok ſkal komme ud blandt Folk.

Baron.

Det er da en ubegribelig Alvidenhed.

Frue.

Det Menneſke er i Stand til at blamere os alle mmen.

Klint (træder frem).

Ja vi andre kan jo ſagtens tie, men paa dette enneſke maa Konſulen viſt ſtoppe Munden med gle Penge.

Ravn.

Ja, ſtoppe Munden med nogle Penge, for ellers tæller jeg ſgu alting.

Konſul.

Skal den *Uforſkammede* oven i Kjøbet have Penge?

Ravn.

Ja jeg maa bede om femhundrede Rigsdaler.

Konsul.

Femhundrede Rigsdaler?

Ravn.

Ja saa tager jeg strax til Helsingør og gaar i Kompagniskab med Mester. Saa bliver De af med mig.

Frue (til Konsul).

Giv ham dem!

Konsul.

De skal faa dem, men saa tier De med alting — hvor De saa har faaet det fra.

Ravn.

Jeg tier bomstille.

Luise.

Bare dog Ravn kommer i Morgen!

Baron.

Vær De rolig, han kommer nok.

Ravn.

Ja vent paa ham — hahaha! Hør, Mine, vil du vel nok have mig?

Mine.

Nej, det veed Gud jeg ikke vil.

Tokkerup.

Aa bi bare lidt! Hun giver sig nok.

(Studenterne i Midten, Tokkerup med Ravn til venstre, Konsule[n], Baronen, Pilse og Margrete til højre, de andre Gjæster bagved.)

Mel. Fr. S. 55.

1.

Klint.

Her to forskjellige Verdner repræsenterte staa,
der er den fine Portion og den anden der.
Begge, Filistre, halvslumrende gjennem Livet gaa,
begge kun bejle til det, som er uden Værd.

Konsul.

Ja men en Rang, kjære Ven,
den er dog overmaade god.

Baron.

Naar man forbinder med den
adeligt Blod.

Luise.

Og faa Baller — tænk, Baron!

Pilse.

Og en smagfuld Dragt dertil —

Frue.

Og en fransk Konversation
altid jeg prise vil.

Margrete.

Ja selv den, der kommer som Spurv i Tranedands,
kan heroppe snart lære Elegans.*)

2.

Klint.

Nede i Kjælderen sidder —

Tokkerup.

Skomager Tokkerup,

slider for Føden og trøster sig ved en Taar.

Mine.

Medens hans Datter —

Ravn.

Saa blomstrende som en Rosenknop —

Mine.

Gjerne til Dands, men kun nødigt i Køknet gaar.

Klint.

Mellem de to Verdener
tror man der er et vældigt Spring.
men dog i Grunden det er

*) Coret *gjentager af hver* Strofe de to sidste Linier.

ſlet ingen Ting.
Faar man blot det ydre Skin —

Ravn.

Er der ingen Forſkjel mer,
da kan ſelv en Fyrrepind
gjælde for Kavaler.
Men naar atter miſtet han har den laante Gla[illegible]ds,
ſtaar han ſlov ſom Spurven i Tranebands.

3.

Klint.

Mellem dem begge Studenten ſin ſkjulte Bolig h[illegible]ar,
der han til Sandheden vier ſit ſtille Liv.

Hutter.

Gløder for Friheb —

Søren Torp.

Og ſer gjennem Ironiens [illegible]lar
rolig og ſtolt paa Filiſtrenes Lyſt og Kiv.

Klint.

Stundom et lokkende Skin,
der naar Studentens dunkle Bo,
drager i Verden ham ind
bort fra hans Ro.

Halling.

Og i Livets Jammerdal
ſtyrter han ſig driſtig frem,
til han træt af Haab og Kval,
atter maa flygte hjem.
Da forſtaar han, naar han igjen har faaet ſin Sands,
at han ſelv var Spurven i Tranebands.

Intrigerne.

Sangſpil.

(1845.)

Perſonerne.

Præſten.
Auguſta, hans Datter.
Frøken Lundberg, hans Svigerinde.
Krigsraad Richter.
Skolelærer Sørenſen.
Hellebæk, theologiſk Kandidat.

Handlingen foregaar paa en Præſtegaard i Sjælland.

Første Scene.

Frøken Landberg sidder ved et Sybord, Hellebæk staar foran hende.

Hellebæk.

Vi tør altsaa stole paa, at Frøkenen vil tage em af os og staa os bi med Raad og Daad?

Frøken.

Jeg lover Dem, at jeg skal bruge al min Ind- ıdelse for at fremme den Sag. Og dog tilstaar jeg em rent ud, at jeg ingen Favorit er af Mariager. :j tvertimod! maatte jeg have en Finger med i ɔillet, saa skulde slet ingen Damer gifte sig.

Hellebæk.

Jeg forstaar ikke ret hvad Frøkenen mener, — ıatte Mandfolkene da heller ikke gifte sig?

Frøken.

Na jo, lad dem det!

Hellebæk.

Men maa jeg saa spørge, med hvem det da skulde ɪe, for —

Frøken.

Naa ja, jeg er jo heller ikke saa strix paa det, for ɔ er jo mange Damer, som ikke har saadan Kraft og ıerti nok til at staa paa deres egne Ben, og saa kan : *vel ogsaa være det bedste.* Men jeg har mange

Tilfælde — det forſikrer jeg Dem paa — mange Exempler fra mine Venner, ſom nu ligger i deres Grav og græmmer ſig over, at de ikke har fulgt mit Raad.

Hellebæk.

Saa?

Frøken.

Ja De kan tro, jeg har ſelv døjet mangen haard Dyſt i Anledning af den Geſchichte. For min ſalig Fader — Gud forlade ham det — han var Juſtitsraad, De har nok hørt tale om ham — han vilde parbleu, at jeg ſkulde gifte mig med en Kammerjunker, men jeg ſvarede: vil Kammerjunkeren gifte mig, ſaa lad ham ſige det rent ud.

Hellebæk.

Naa ſaa friede han ikke til Frøkenen?

Frøken.

Nej ikke ſaadan rent ud, for han kunde jo nok ſe at det ikke kunde nytte noget, for han kjendte jo mine Principer. Men det arme Menneſke, han gi' og faldt af og ſkæmmede ſig, og tilſidſt gik han Deſperation hen og tog en rig Baroneſſe. O jeg h ſaamænd haft mange ſaadanne Affærer af den Sla Den Gang var jeg nu ved Hoffet — ja, det har j maaſke fortalt Dem?

Hellebæk.

Jo! (affides) i det mindſte et Par hundrede Gan

Frøken.

Ja for jeg var nu Kammerjom — Kammerfrø hos Grevinde Gyldenſkjold, ſom den Gang var Hofda hos Prindsesſe Clara. O det var min lykkeligſte Tid

ver har været ved Hoffet, han kan dog sige at
ar levet.

Mel. af E. Bruun.

1.

O det var et Liv!
lutter Tidsfordriv,
ingen Pligter, ingen Slæb og Sliden!
Ak, den flygted brat,
men i Vintrens Nat
end jeg henrykt mindes Sommertiden.
Hellebæk (affides).
Skjønt det vel er tredve Somre siden.

2.

Frøken.

Tænk, naar der var Bal,
naar fra Slottets Hal
straaled Lys, mens Valsen klang forinden!
O, hvor jeg da fro
fremtog Baand og Sko
og den hvide Baldragt, let som Vinden!
Hellebæk (affides).
Som hun skulde hænge paa Grevinden.

3.

Frøken.

Fejred vi en Fest,
var Noblessen Gjæst,
smykt med Guld og Fløjel var saa mangen,
og hvor var jeg glad,
naar om Taflet sad
alt hvad stort og herligt var ved Rangen.
Hellebæk (affides).
Mens hun selv stod udenfor paa Gangen.

4.

Frøken.

Aldrig nogen Gang
faldt os Tiden lang,

skjønt vi sad om Dagen oftest hjemme;
let man Morskab sandt,
man Intriger spandt —
o, det Liv jeg aldrig kan forglemme!

Hellebæk (affides).

Nej, det saar til Gavns jeg at fornemme.

5.

Frøken.

Ak, den skjønne Tid
blomstred frem saa blid,
men den svandt som Blomsten paa en Rude!
Jeg, ved Hoffet før,
maa til min Malheur
leve nu imellem Svin og Stude.

Hellebæk (affides).

Bare dog den Vise snart var ude!

Frøken.

Ja ser De, for et Aar siden døde min salig Søster, og saa skrev Præsten til mig, om jeg vilde tage ud til ham. Og jeg maa tilstaa, at det var en Opofrelse af mig, men jeg syntes dog, det var Synd for lille Auguste, om hun skulde gaa herude uden at faa noget Væsen og Dannelse; hun kunde jo have løbet om og bleven til en ren Bondegaas.

Hellebæk.

Jeg er Frøkenen meget taknemlig for det Offer. Men skulde der være noget i Vejen for, at Præsten synes om Partiet?

Frøken.

Ja, som Sagerne nu staar, gjør han det bestemt ikke.

Hellebæk.

Men jeg kan dog ikke begribe Grunden hvorfor. Er jeg ikke Kandidat og desuden Søn af hans Ungdomsven

m har jo selv inviteret mig herud, og Auguſta har været et Par Maaneder inde hos os.

Frøken.

Ja men det er dog let at obſervere, at han ikke gtig gouterer Dem. Og — De maa ikke tage det ilde — men De gererer Dem heller ikke ganſke rigtig. den ene Dag, De har været her, har De jo idelig pyteret med ham, og De har jo nok mærket, at han bleven lidt pikant over det.

Hellebæk.

Men jeg kan da ikke ſige Ja og Amen til al Ting.

Frøken.

Jo, det er netop det, De ſkal, og det er ogſaa altid t rigtigſte, for ſaadan gjorde vi ved Hoffet. Herregud! orfor ſkal man ikke leve i Fred med alle Menneſker, ır man kan? Nej følg De nu mit Raad, og ſe at ı ham god igjen pen om pen, og lad ham ſnakke!

Hellebæk.

Ja i Grunden er det ogſaa dumt af mig, at jeg er ham imod, da jeg dog ikke kan omvende ham.

Frøken.

Ja viſt er det, det er uhyre dumt! Nej, De maa delig være forſigtig og for Guds Skyld ikke lade ham ærke noget for det første. Jeg ſkal nok beſørge det rige, og lidt maa man vel intrigere, for han har ſtemt en Abſicht med lille Auguſta.

Hellebæk.

Hvad mener De?

Frøken.

Jo, ſer De, der er kun to Mandfolk, om hvem *kan være Tale.* Skolemeſteren kan det jo ikke e, *for han er jo gift,* men —

Hellebæk.

Mener De da virkelig, at —

Frøken.

Ja vist mener jeg. Naar man har været ved Hoffet, saa lærer man at have Øjnene med sig. Ser De — Krigsraaden, han er nu Enkemand, og det er rigtig en Mand for min Svoger. Baade spiller han godt Lhombre — det maa De ogsaa lægge Dem efter — og saa forstaar han sig paa sine Køer og sit Væsen og Svineri. Det er jo ogsaa en ganske net Mand, men han har ingen god Bonton, han er noget ryde.

Hellebæk.

Men er det da blot en Formodning, eller ved Frøkenen virkelig —

Frøken.

Stille! der kommer han netop med min Svoger. Gaa nu ind til lille Auguſta og beflit Dem paa at være lidt mindre ſtridbar. Gaa, min Ven! De kan ſtole paa mig. (Hellebæk gaar.)

Frøken.

Det er ſaamænd et vakkert Menneſke, og han har virkelig ogſaa temmelig megen savoir, efterſom han ikke har faaet ſin Dannelſe paa højere Steder. Naa der er de, nu gjælder det nok at paſſe paa.

Anden Scene.

Præſten og Krigsraaden (med Tobakspiber). Frøken.

Præſt.

Naa kom nu herind og ſtop din Pibe! Og ſå maa vi ud i Koſtalden, for den ſtore Røde ſkal ſnart til at kælve.

Krigsraad.

Saa, skal hun det? ja saa maa vi sgu derud. — God Dag, lille Frøken! har De været ude at malke Dag? hvad? hahaha!

Frøken (stødt).

Jeg kan ikke begribe, Hr. Krigsraad, hvor det kan alde Dem ind at gjøre mig saadan et Spørgsmaal.

Krigsraad.

Naa naa — jeg troede at De havde lært at malke ved Hoffet, hahaha! Men — bliv nu ikke vred g følg ud med os i Kostalden, saa skal De se —

Frøken.

U — De er altid saa fæl i Deres Mund.

Præst.

Ja lad nu være at drille min Svigerinde! Her r Tobakskassen. (De stoppe deres Piber.) Det er sandt, har u ikke hørt, hvordan Hveden staar?

Krigsraad.

Aa den er sgu flov. Jeg har haft Mikkel inde Byen for at hente noget af denne herfens Guano, r den skulde man dog prøve.

Præst.

Jeg kunde ogsaa have Lyst til noget. Er den kraftig?

Krigsraad.

Aa den er bestemt fortræffelig, i det mindste har n en ganske udmærket Lugt. Ja Frøkenen veed aske ikke hvad Guano er?

Frøken.

Nej, og jeg bryder mig heller ikke om at vide for *det er bestemt* noget ækvivokt.

Krigsraad.

Nej lille Frøken, ikke denne Gang! Det er en Slags amerikanſk Syltetøj, kjender Frøkenen det ſaa?

Frøken.

Naa jo, det er ſandt, vi havde det ved Hoffet.

Krigsraad.

Naa ſaa det havde De, hahaha! Ja ſaa ved Frøkenen maaſke ogſaa, hvoraf det er lavet?

Frøken.

Nej, det kan jeg ikke erindre.

Krigsraad.

Da ſkal jeg ſige Dem det, det er lavet — rent ud ſagt — af Fuglemøg.

Frøken.

Aa fy — ſikke noget Svineri!

Krigsraad.

Aa hvad, i det Kapitel er vi ſgu Svin alle ſammen, hahaha!

Præſt.

Naa naa, vær nu ikke for ſlem! Hør, du kommer vel ſiden til en Lhombre, for jeg har faaet Fremmede.

Krigsraad.

Har du det? hvem da?

Præſt.

Aa, det er ſaadan et Stykke Kandidat inde fra Kjøbenhavn. Fyren er ellers, ſom de unge Mennesker i diſſe Tider, noget excentriſk og paaſtaaelig, og har en hel Del gale Ideer, men han kan jo være god nok til at tyre en Lhombre med. Men det er ſandt, du kjender jo hans Fader; det er en Søn af vores gamle Mads Hellebæk.

Krigsraad.

Mads Hellebæk! ham kan jeg sgu ikke huske.

Præst.

Aa jo vist kan du. Det var i Studenteraarene, n Gang du laa ved Universitet og lod være at læse Examen. Det var ham, Mads, den gale Mads!

Gammel Melodi.

1.

Aa husker du ikke den lystige Tid,
naar i Kjøbenhavn
vi kvæged os efter Dagens Slid
i Faber Evans Favn!
hvem var det da, der ved Gilderne drak
de allersleste Glas?

Krigsraad.

Aa det var jo dig!

Præst.

Nej sikken en Snak,
for det var sgu Mads.

2.

Og husker du, naar vi om Middagen sad
hos Madam Fris
og aad vor For- og vor Eftermad
til allerbilligste Pris;
hvem var det da der, som gjorde især
med Opvartningspigerne Fjas?

Krigsraad.

Aa det var jo dig!

Præst.

Nej gu var det ej!
for det var jo Mads.

Krigsraad.

Nej, ham kan jeg sgu ikke huske.

Præst.

Aa jo vist kan du saa, tænk dig om! kan du ikke

huſke den Gang han lod, ſom han var fuld, og blev taget af Vægterne?

3.

En Aften ſom fuld han paa Langebro gik
med dinglende Krop,
til Vægteren peb og paa Stigen fik
ham praktiſeret op.
Men han ſprang af Stigen —

Krigsraad.

Og rendte ſin Vej
forbi Prindſens Palas.

Præſt.

Var det ogſaa mig?

Krigsraad.

Nej viſt var det ej!

Præſt.

Nej det var ſgu Mads.

Krigsraad.

Naa det var ham, det gale Aſen! Jo ham kan jeg rigtig nok huſke; det var en Pokkers Karl til at gjøre Spilopper.

Præſt.

4.

Ja Mads, han var en fortræffelig Mand
til Løjer og til Sjov,
han flyttede Skilter og raabte Brand
om Natten, mens Vægteren ſov.

Krigsraad.

Men ſaa fik han Prygl, ſaa det var en Gru —

Præſt.

Ja paa Hauſerplads!
O jeg kan grine min Mave itu,
naar jeg tænker paa Mads.

Frøken (afbder).

Det var nogle charmante Hiſtorier, man hører om de gamle Menneſker!

Præſt.

Hør Svigerinde! lav os ſaa ſiden Spillebordet i Stand og ſig ſaa til Auguſta, at hun ſkal brygge os fire Thevandsknægte, for Skolemeſteren kommer her ogſaa. Og lad os faa nogle Kyllinger eller noget andet Gaffelmad til i Aften, og ſaa kan I Fruentimmer jo gjerne lave lidt Slikkeri til jer og Kandidaten. (til Krigsraaden) Kom, lad os ſaa gaa ud i Koſtalden!

Krigsraad.

Hør, bi lidt, Præſt! Jeg vilde dog gjerne have den Sag klaret, ſom vi begyndte at tale om før. Jeg har faaet en forbandet Lyſt til hende, og du veed jo hvad jeg vil give. Beſtem dig nu og lad ſaa al den Snak være forbi!

Præſt.

Ja, naar nogen ſkulde have hende, ſkulde det være I; men hun er jo født og opvoxet for mine Øjne, jeg ſynes ikke godt, jeg kan affe hende.

Krigsraad.

Aa hvad, du har jo den Gamle, og hun kan ens gjøre al den Tjeneſte, ſom du behøver. Du jo ikke gjøre ſaadan Stads eller ſaadan noget, ſaa an godt lade mig faa hende.

Præſt.

Aa ja, det er ſandt nok. Ja — bi lidt, du ſkal jende, naar du oven i Kjøbet vil overlade mig af denne herſens nymodens Gjødning, for den *jeg dog have Lyſt* til at probere.

Krigsraad.

Ja med Fornøjelſe! Tak ſkal du have! Kom, lad os ſaa gaa! Far vel, lille Frøken! værſgo at hilſe Kjæreſten! (De gaa).

Frøken.

O jeg ſkjælver af Forbitrelſe. Sælge ſin Datter — kalde mig den Gamle, ſom ikke kan gjøre Stads eller ſaadant noget — nej det er oprørende, det er mageløſt! (aabner Sidedøren) Auguſta! Hr. Hellebæk! for Guds Skyld kom — kom ſtrax!

Tredie Scene.

Frøken. Auguſta. Hellebæk.

Mel. Fr. Ep. 40.

1.

Frøken.

Kom ind! jeg dør af Harme —
o de Skurke! o du Arme!
Skræk og Jammer
Huſet rammer —
o du min Gud!
O kom og ſkynd jer bare
at erfare
hvad det Skarn
mod ſit Barn
nu har ruget ud!

Auguſta.

Hvad er det, du ſiger?

Hellebæk (til Auguſta)

Hvi mon Frøknen ſkriger?

Frøken.

O hør nu blot;
her er ſmedet et Komplot.

2.

Jeg kan mig ikke ſamle,
han har kaldt mig for den Gamle,
jeg ſkal lære
dem at bære
for mig Reſpekt —
Og knap jeg ret det fatter,
men ſin Datter —
hvor afſky'lig! —
har han nylig
følgt til denne Knægt.

Auguſta.

Men jeg ej forſtaar det.

Hellebæk.

Sig, hvorledes gaar det?

Frøken.

Hvordan det gaar!
det De ſnart at føle faar.

3.

Jeg hjælper Kandidaten,
og jeg viſe ſkal Krabaten,
at den Gamle
op kan hamle
med ham i Liſt.
(til Auguſta) Og ej med det Spektakel
du, din Stakkel,
dig forlover,
ſkjønt min Svoger
loved det ſaa viſt.

Auguſta.

Sig, til hvem du ſigter!

Hellebæk.

Er det Krigsraad Richter?

Frøken.

Ja jeg til Løn
ſkal ham ærgre gul og grøn.

Auguſta.

Men kjære Tante, hvad er der dog paa Færde? jeg kan ſlet ikke blive klog paa dig.

Hellebæk.

Er Deres Formodning om Krigsraadens Gifter-maalsplan virkelig bleven beſtyrket?

Frøken.

Ja viſt er den — o de Mandfolk, de Mandfolk, det er dog rigtig noget Sk— noget Smuds! Og ſaa ſad de gamle Mennesker og fortalte de meſt ordinære Geſchichter fra deres Garçonliv — jo det er nogle nysſelige Perſoner, ret nogle gentile Herrer!

Hellebæk.

Men har Frøken da virkelig ſelv hørt, at Deres Svoger har lovet Auguſta til Krigsraaden?

Frøken.

Lovet — ja han har ikke blot lovet, men han har — tænk en Gang! — han har ſolgt hende til ham.

Hellebæk.

Solgt!

Auguſta.

Solgt! Nej, Tante, det er jo noget urimeligt noget; hvor ſkulde Fader falde paa det?

Frøken.

Ja det veed jeg ikke, men alligevel er han falden paa det, ſom jeg har hørt med mine egne Ører i dette hellige Øjeblik. Og nu kommer det værſte, veed du, paa hvad Konſtitutioner den Handel er ſluttet? veed du, hvad han har ſolgt dig for — kan du gjætte?

Auguſta.

Nej!

Hellebæk.

Var det en ſtor Sum, han forlangte?

Frøken.

Aa nej, det var ingen Sum, det var ikke Penge, nej det var — (ſtandſer pludſelig).

Auguſta.

Naa hvad var det?

Frøken.

Aa det var det allerſtrækkeligſte, det allermeſt horribleſte.

Hellebæk.

Men ſig os da hvad det var?

Frøken.

Nej det kan jeg ikke — jeg kan ikke bringe det over mine Læber — det er altfor fælt og ryde. (til Hellebæk) Vil De gaa lidt til Side! — Kom, Auguſta, ſaa ſkal jeg hviſke det til dig. (ſagte til Auguſta) Det var for Gjødning, ſom er lavet af Fuglem—

Auguſta (ler).

Aa Tante, du har hørt fejl eller misforſtaaet dem.

Hellebæk.

Ja hvordan det nu endogſaa hænger ſammen, ſaa er det ſandſynligt, at det er Fare paa Færde, og det er derfor bedſt, at jeg ſtrax taler med din Fader.

Frøken.

Er De raſende, Menneſke! nu i dette Øjeblik, da han har lovet hende bort til en anden, efter at have omtalt Dem ſom et koncentriſt Menneſke, der ikke duede til noget. Nej, man kan rigtig nok ſe, at De ikke har været ved Hoffet. Deres Rolle er blot at *være aimable mod* ham for at ſtikke Krigsraaden ud;

Reſten ſkal jeg beſørge. Jeg har allerede Planen til en Intrige, ſom maa lykkes.

Hellebæk.

Men hvorfor ſkal man —

Auguſta.

Jo, da vi ikke rigtig veed, hvorledes det hænger ſammen, er det vel det bedſte, at vi først føler os for.

Hellebæk.

Naa ja, ſom du vil.

Frøken.

Og ſaa kunde De ogſaa ſkrive ind til Deres Fader og bede ham komme herud, for rigtig nok rakkede de ogſaa ham ſaadan til, at —

Hellebæk.

Ja det er rigtigt, det vil jeg gjøre ſtrax (vil gaa).

Frøken.

Nej hør, bi lidt! nu maa De tale med min Svoger, naar han kommer op fra Koſtalden — rent ud ſagt. O kunde vi fange den gamle Lux!

Auguſta.

Fy, Tante! ſaadan maa du ikke tale om min Fader.

Frøken.

Naa lad ham gaa for hvad han er. Men den Krigsraad — u, hvor han er grim! men han ſkal faa det at føle. Kom, Auguſta! (til Hellebæk) Vær nu adræt! (Frøkenen og Auguſta gaa.)

Fjerde Scene.

Hellebæk. Siden Præſten.

Hellebæk.

Jeg kan ikke ret tro, at det hænger ſaaledes ſammen, men man maa —

Præſten (kommer).

Naa, Kandidat, hvad ſtaar De nu og filoſoferer over? De lægger da vel aldrig Planer til en Sammenſværgelſe, hvad? hahaha!

Hellebæk.

Jo, jeg kan ikke nægte, at jeg tænkte paa noget lignende.

Præſt.

Ja jeg kunde nok begribe det, for De hører jo til det unge Danmark, og ſaa er De naturligvis ultraliberal. Naa, ſaa ſig mig da, hvad Parti hører De til? Vil De have en Konſtitution, eller er De Republikaner?

Hellebæk.

De veed jo nok, at jeg anſer det for ønſkeligt, om Folket fik mere Del i Landets Beſtyrelſe.

Præſt.

Ja men hvor kan De være ſaa ſtokblind at mene det? Har vi ikke hver iſær nok at gjøre med vore egne Affærer, og hvor ſkal vi ſaa faa Tid til at paſſe de andres?

Hellebæk.

Ja det kan jo ikke nytte at diſputere med Dem derom, for vi er jo en Gang af modſatte Grundanſkuelſer. De ſværmer nu blot for det nyttige.

Præſt.

Ja vel — jeg ſværmer blot for det nyttige, vi er af modſatte Grundanſkuelſer, ergo ſværmer De blot for det unyttige. Hahaha! der fangede jeg Dem, kan De ſtikke den?

Hellebæk.

Ja den Bevisførelſe ſlaar mig virkelig ikke.

Præſt (lidt ſtødt).

Ikke det? Ja de unge Menneſker vil nu aldrig lade ſig overbevise. Men hør, da vi dog ikke kan tale ſammen uden at diſputere, ſaa lad os gjøre det paa Latin, for ſaa bliver man ikke hidſig. Ja, De er vel ſagtens meget ſtiv i Latinen?

Hellebæk.

Nej, jeg tror aldrig jeg har talt det uden ved Examensbordet.

Præſt.

Hvad for noget? hvor kan det være? Hvad [illegible] ſtiller de da oppe i Studenterforeningen! holder de [illegible] ikke der latinſke Diſputatorier?

Hellebæk.

Nej, det bruger de rigtig nok ikke.

Præſt.

Naa, ſaa det gjør de ikke? Ja — ſe ſaa kan jeg begribe, hvorledes den Politiſering og det Partivæſen er kommet over de unge Menneſker. Bare de, i Sted for at ſidde deroppe og diskurere paa Danſk, havde ſnakket Latin, ſaa vilde man ikke have kjendt nogen til den kritiſke Aand, der vil have Raiſon for al Ting.

Hellebæk.

Ja men paa den Maade kom man jo aldrig videre.

Præſt.

Aa man er jo ogſaa kommen vidt nok. Se her til os to! De er Kandidat med bedſte Karakter og har altſaa Udſigt til at faa et godt Embede, og jeg — jeg har megen Glæde af min Stilling, for jeg har en god Menighed og mit rigelige Udkomme. Hvad er der ſaa i Vejen? Er vi ikke begge komne ſaa vidt, *ſom vi* med Rimelighed kan forlange?

Hellebæk.

Ja men jeg mener jo slet ikke —

Præst.

Aa jeg veed godt hvad De mener. Det er hele en, der har faaet en Raptus, det gode gamle er ikke godt nok, den vil have Forandringer. Men fører ikke til noget.

Mel. af der Talisman.

1.

Nej, Tiden den buer sgu ej for en Snus;
den vrager sit gamle grundmurede Hus;
det nymodens Bindingsværk — det er saa rart,
det bygger og river man ned i en Fart.

Hellebæk.

Men ad Omveje naar dog til Maalet man hen.

Præst.

Og saa faar man, min Ven,
kun det gamle igjen.

2.

Man vil gribe paa alt med sin næsvisse Haand,
man vil bøde med Damp paa sin Mangel af Aand.

Hellebæk.

Gaar da Tiden ej frem?

Præst.

Jo forbandet gesvindt,
over Sten og Forhøjninger rutscher den blindt;
men den tumler kun fort i en hvirvlende Vals.

Hellebæk.

Den gaar frem allenfals —

Præst.

Til den brækker sin Hals.

3.

Den gamle Gemytlighed jager man væk,
hver en Pog lader høre sit kritiske Kvæk,

den, ſom næppe kan tale, kan ſtraale des mer.
ja Damerne ſelv ſnakke uu om Ideer.
Og de Blade om al Ting en Mening vil ha'.

Hellebæk.

Ja men hvad ſkal de da?

Præſt.

Holde Næſen derfra.

Femte Scene.

De Forrige. Frøkenen (kommer under Slutningen af Sangen)

Frøken (affides).

J, mon dieu! nu ſtaar de ved Gud igjen og diſpyterer om Politiken.

Hellebæk.

Ja men naar Hr. Paſtoren ſelv erkjender, at Tiden er ſaa ſlet, ſaa er det jo øjenſynligt, at vi trænger til en Reformation, til en Forb—

Frøken (ſagte til ham).

Ti dog ſtille!

Hellebæk.

A, det er Dem, Frøken!

Frøken (ſagte).

Huſk paa vore Intriger! (høit) Har De ikke været i Theatret for nylig, Hr. Hellebæk?

Præſt.

Ja men ſkal der ſke Forandring, ſaa er det ikke i det ydre Liv, for det er godt nok, men det er os ſelv der ſkal forbed—

Frøken.

Aa Herregud! lad os nu blive fri for al den Politik! (til Hellebæk). Jeg har altid været ſaa charmeret i Theatret, og lige til det ſidſte Aar har jeg jævnlig

nmet der en Gang om Ugen. Ja De ſværmer vel ſaa for Frydendahl?

Hellebæk.

Frydendahl! han er jo død.

Frøken.

Saa — er han det? Det har jeg ikke hørt. oraf døde han?

Præſt.

Aa, naar vi endelig ſkal afbrydes, ſaa lad os tale noget andet. Fortæl mig nu — da lille Auguſta r inde hos Dem i Kjøbenhavn, hvorledes ſyntes De om hende derinde? hvad ſagde Deres Fader og oder og Søſter om hende?

Hellebæk.

O de var alle ſammen ganſke forelſkede i hende.

Præſt.

Saa, var De det? Det var da kjønt af dem! Ja t er ſandelig ogſaa en ſød lille Pige. Men hvad nes De da ſelv om hende? for det er jo de unge rrer, man ſkal ſpørge om ſaadant noget.

Hellebæk (ſagte til Frøken).

Nu ſiger jeg al Ting.

Frøken (ſagte til Hellebæk).

Er De gal, Menneſke! vore Intriger!

Præſt.

Naa hvorfor ſvarer De ikke? har De noget at ſætte paa hende?

Hellebæk.

Nej det er ſaa langtfra at —

Frøken.

Har De ſet Herman von Unna?

Præſt.

Naa lad nu Kandidaten ſvare, og lad os blive fri for det Teatervrøvl! (til Hellebæk). Synes De ikke ogſaa godt om Auguſta — hvad? (det banker.)

Frøken.

Det banker! (afſides) Naa, Gud ſke Lov! (høit) Kom ind!

Sjette Scene.

De Forrige. Skolelærer Sørenſen.

Præſt.

Naa det er Skolemeſteren. God Dag, Sørenſen!

Sørenſen.

God Dag, Deres Velærværdighed! god Dag, naadige Frøken! god Dag —

Præſt.

Det er Kandidat Hellebæk — Skolelærer Sørenſen!

Sørenſen.

Det er mig en ſtor Fornøjelſe at gjøre Hr. Kandidatens Bekjendtſkab. Deres Velærværdighed har vilt mig den Ære at beſtille mig hen til Deres Velærværdighed i Aften.

Præſt.

Ja vi vilde gjerne have os en lille Lhombre i Aften. Men — det er ſandt, Sørenſen — hvorledes gaar det med Deres Kone? Er hun nu kommen op af Barſelſengen?

Sørenſen.

Jo jeg takker Deres Velærværdighed, nu er hun ganſke færdig. Og ſaa ſkulde jeg takke naadige Frøken *for det* Syltetøj, ſom Frøkenen har været ſaa god at *ſende min* Kone.

Præſten (kommer).

Naa, Kandidat, hvad ſtaar De nu og filoſoferer over? De lægger da vel aldrig Planer til en Sammenſværgelſe, hvad? hahaha!

Hellebæk.

Jo, jeg kan ikke nægte, at jeg tænkte paa noget lignende.

Præſt.

Ja jeg kunde nok begribe det, for De hører jo til det unge Danmark, og ſaa er De naturligvis ultraliberal. Naa, ſaa ſig mig da, hvad Parti hører De til? Vil De have en Konſtitution, eller er De Republikaner?

Hellebæk.

De veed jo nok, at jeg anſer det for ønſkeligt, om Folket fik mere Del i Landets Beſtyrelſe.

Præſt.

Ja men hvor kan De være ſaa ſtokblind at mene det? Har vi ikke hver iſær nok at gjøre med vore egne Affærer, og hvor ſkal vi ſaa faa Tid til at paſſe de andres?

Hellebæk.

Ja det kan jo ikke nytte at diſputere med Dem derom, for vi er jo en Gang af modſatte Grundanſkuelſer. De ſværmer nu blot for det nyttige.

Præſt.

Ja vel — jeg ſværmer blot for det nyttige, vi er af modſatte Grundanſkuelſer, ergo ſværmer De blot for det unyttige. Hahaha! der fangede jeg Dem, kan De ſtikke den?

Hellebæk.

Ja den *Bevisførelſe* ſlaar mig virkelig ikke.

Præſt (lidt ſtødt).

Ikke det? Ja de unge Mennesker vil nu aldrig lade ſig overbeviſe. Men hør, da vi dog ikke kan tale ſammen uden at diſputere, ſaa lad os gjøre det paa Latin, for ſaa bliver man ikke hidſig. Ja, De er vel ſagtens meget ſtiv i Latinen?

Hellebæk.

Nej, jeg tror aldrig jeg har talt det uden ved Examensbordet.

Præſt.

Hvad for noget? hvor kan det være? Hvad beſtiller de da oppe i Studenterforeningen! holder de da ikke der latinſke Diſputatorier?

Hellebæk.

Nej, det bruger de rigtig nok ikke.

Præſt.

Naa, ſaa det gjør de ikke? Ja — ſe ſaa kan jeg begribe, hvorledes den Politiſering og det Partivæſen er kommet over de unge Mennesker. Bare de, i Stedet for at ſidde deroppe og diskurere paa Danſk, havde ſnakket Latin, ſaa vilde man ikke have kjendt noget til den kritiſke Aand, der vil have Raiſon for al Ting.

Hellebæk.

Ja men paa den Maade kom man jo aldrig videre.

Præſt.

Aa man er jo ogſaa kommen vidt nok. Se nu til os to! De er Kandidat med bedſte Karakter og har altſaa Udſigt til at faa et godt Embede, og jeg — jeg har megen Glæde af min Stilling, for jeg har en god Menighed og mit rigelige Udkomme. Hvad er der ſaa i Vejen? Er vi ikke begge komne ſaa vidt, *ſom vi med* Rimelighed kan forlange?

Hellebæk.

Ja men jeg mener jo slet ikke —

Præst.

Aa jeg veed godt hvad De mener. Det er hele Tiden, der har faaet en Raptus, det gode gamle er den ikke godt nok, den vil have Forandringer. Men det fører ikke til noget.

Mel. af der Talisman.

1.

Nej, Tiden den duer sgu ej for en Snus;
den vrager sit gamle grundmurede Hus;
det nymodens Bindingsværk — det er saa rart,
det bygger og river man ned i en Fart.

Hellebæk.

Men ad Omveje naar dog til Maalet man hen.

Præst.

Og saa faar man, min Ven,
kun det gamle igjen.

2.

Man vil gribe paa alt med sin næsvisse Haand,
man vil bøde med Damp paa sin Mangel af Aand.

Hellebæk.

Gaar da Tiden ej frem?

Præst.

Jo forbandet gesvindt,
over Sten og Forhøjninger rutscher den blindt;
men den tumler kun fort i en hvirvlende Vals.

Hellebæk.

Den gaar frem allenfals —

Præst.

Til den brækker sin Hals.

3.

Den gamle Gemytlighed jager man væk,
hver en Bog lader høre sit kritiske Kvæk,

den, som næppe kan tale, kan skraale des mer.
ja Damerne selv snakke uu om Ideer.
Og de Blade om al Ting en Mening vil ha'.

Hellebæk.

Ja men hvad skal de da?

Præst.

Holde Næsen derfra.

Femte Scene.

De Forrige. Frøkenen (kommer under Slutningen af Sangen)

Frøken (affides).

J, mon dieu! nu staar de ved Gud igjen og dispyterer om Politiken.

Hellebæk.

Ja men naar Hr. Pastoren selv erkjender, at Tiden er saa slet, saa er det jo øjensynligt, at vi trænger til en Reformation, til en Forb—

Frøken (sagte til ham).

Ti dog stille!

Hellebæk.

A, det er Dem, Frøken!

Frøken (sagte).

Husk paa vore Intriger! (høit) Har De ikke været i Theatret for nylig, Hr. Hellebæk?

Præst.

Ja men skal der ske Forandring, saa er det ikke i det ydre Liv, for det er godt nok, men det er os selv der skal forbed—

Frøken.

Aa Herregud! lad os nu blive fri for al den Politik! (til Hellebæk). Jeg har altid været saa charmeret i Theatret, og lige til det sidste Aar har jeg jævnlig

kommet der en Gang om Ugen. Ja De ſværmer vel ogſaa for Frydendahl?

Hellebæk.

Frydendahl! han er jo død.

Frøken.

Saa — er han det? Det har jeg ikke hørt. Hvoraf døde han?

Præſt.

Aa, naar vi endelig ſkal afbrydes, ſaa lad os tale om noget andet. Fortæl mig nu — da lille Auguſta var inde hos Dem i Kjøbenhavn, hvorledes ſyntes De da om hende derinde? hvad ſagde Deres Fader og Moder og Søſter om hende?

Hellebæk.

O de var alle ſammen ganſke forelſkede i hende.

Præſt.

Saa, var De det? Det var da kjønt af dem! Ja det er ſandelig ogſaa en ſød lille Pige. Men hvad ſynes De da ſelv om hende? for det er jo de unge Herrer, man ſkal ſpørge om ſaadant noget.

Hellebæk (ſagte til Frøken).

Nu ſiger jeg al Ting.

Frøken (ſagte til Hellebæk).

Er De gal, Menneſke! vore Intriger!

Præſt.

Naa hvorfor ſvarer De ikke? har De noget at udſætte paa hende?

Hellebæk.

Nej det er ſaa langtfra at —

Frøken.

Har De ſet Herman von Unna?

Præſt.

Naa lad nu Kandidaten ſvare, og lad os blive fri for det Teatervrøvl! (til Hellebæk). Synes De ikke ogſaa godt om Auguſta — hvad? (det banker.)

Frøken.

Det banker! (afſides) Naa, Gud ſke Lov! (højt) Kom ind!

Sjette Scene.

De Forrige. Skolelærer Sørenſen.

Præſt.

Naa det er Skolemeſteren. God Dag, Sørenſen!

Sørenſen.

God Dag, Deres Velærværdighed! god Dag, naadige Frøken! god Dag —

Præſt.

Det er Kandidat Hellebæk — Skolelærer Sørenſen!

Sørenſen.

Det er mig en ſtor Fornøjelſe at gjøre Hr. Kandidatens Bekjendtſkab. Deres Velærværdighed har vist mig den Ære at beſtille mig hen til Deres Velærværdighed i Aften.

Præſt.

Ja vi vilde gjerne have os en lille Lhombre i Aften. Men — det er ſandt, Sørenſen — hvorledes gaar det med Deres Kone? Er hun nu kommen op af Barſelſengen?

Sørenſen.

Jo jeg takker Deres Velærværdighed, nu er hun ganſke færdig. Og ſaa ſkulde jeg takke naadige Frøken *for det* Syltetøj, ſom Frøkenen har været ſaa god at *ſende min* Kone.

Præſt.

Naa det var jo godt, at det er vel overſtaaet. Se, det var den ottende Pige, nu har De jo der et kjønt lille Pigeinſtitut, hahaha! men hvad ſkal den Lille hedde, for nu er vel hele Familien opkaldt?

Sørenſen.

Ja, og Deres Velærværdighed ogſaa og Jomfru Auguſta. Men min Kone har en Broder, der hedder Hans, og min yngſte Søſter hedder Mine, og ſaa tænkte vi, at hvis Deres Velærværdighed ikke har noget derimod, ſaa kunde vi kalde hende Hansmine, og ſaa da Doktor Pille har været ſaa god at ſe til min Kone, mens hun laa, ſaa vilde vi ogſaa opkalde ham og kalde hende Pillerine.

Præſt.

Det var nogle løjerlige Navne, Hansmine Pillerine! Naa lad ſaa være! men ſaa ſkal hun da ikke hedde mere?

Sørenſen.

Jo, hvis Deres Velærværdighed ikke har noget derimod, ſaa ønſkede min Kone gjerne, at hun ogſaa ſkulde hedde Skandinavine.

Præſt.

Skandinavine! Men hvad ſkal det betyde?

Sørenſen.

Jo, min Kone ſiger, hun vil vil viſe, at hun er lige ſaa god Skandinav ſom Damerne inde i Kjøbenhavn.

Præſt.

Skandinav! Men er De gal, Skolemeſter?

Sørenſen (forſtrættet).

Nej, Deres Velærværdighed!

Præſt.

Men hvor kan De da give Deres Samtykke til ſaadant et forbiſtret Indfald? Skal vi nu ogſaa hjemſøges af diſſe nymodens Ideer? — Hvad ſiger De, Kandidat?

Frøken (ſagte).

Hold bare med ham!

Hellebæk.

De vil da vel ikke nægte, at den ſkandinaviſke Ide er al Ære værd?

Præſt.

Aa det kan være meget muligt, men det kommer ſlet ikke den Sag ved.

Hellebæk.

Jo ſaa ſkulde jeg dog mene, at Hr. Sørenſen havde Lov til at viſe den ſin Hylding.

Frøken (ſagte).

Men ſaa ti dog ſtille!

Præſt.

Nej, det har Hr. Sørenſen ſlet ikke Lov til, for Hr. Sørenſen, ſom er en gammel Mand, ſkal ikke ſkabe ſig ſom en exalteret Student, og Hr. Sørenſen, ſom er Skolelærer herude og ſkal ſtaa mig bi i Fredens Tjeneſte, ſkal ikke indføre Politiſeren og Splid og Partivæſen i min ſkikkelige Menighed, hvor jeg af al Kraft arbejder paa at holde det ude.

Hellebæk.

De vil da vel —

Frøken (ſagte).

For Guds Skyld! hele Intrigen ryger i Lyſet.

Hellebæk.

De vil da vel ikke ved en kineſiſk Mur udelukke Deres Menighed fra Tidens Ideer!

Præſt.

Aa De kan ikke tale med, for De er ung og forblindet. Men De, Skolemeſter! De maa ſkamme Dem ſom en Hund.

Sørenſen (ydmyg).

Ja, naar Deres Velærværdighed befaler.

Præſt.

Ja jeg gjør! jeg vil ikke vide noget af den Galſkab.

Mel. Franſk Folkeſang.

1.

I nitten Aar i denne Bolig
jeg kjendte ej Tviſt eller Harm,
min Menighed jeg ſtjærmed trolig
mod Verdens forvirrede Larm.
Skal jeg da taale nu, at Striden
ſelv hertil ſig baner en Vej?
Jeg ikke fløjte vil med Tiden,
:,: det vil jeg ej — nej nej nej nej!

Sørenſen.

Det ſkal De ej — nej nej nej nei!

Frøken og Hellebæk (til hinanden).

Han gjør det ej — nej nej nej nej!

2.

Præſt.

Lad Skinnet ikkun Daarer trylle,
jeg klarlig dets Uſelhed ſer.

Sørenſen.

Vil Deres Velærværdighed mig blot undſkylde,
ſaa ſkal aldrig jeg gjøre det mer.

Præſt.

Det Gamle elſked jeg ſaa længe,
jeg kjender ej ſandere Vej;
lad andre ſlaa paa Tidens Strænge,
:,: jeg vil det ej — nej nej nej nej!

Sørenſen.

De ſkal det ej — nej nej nej nej!

Frøken og Hellebæk (til hinanden.)

Han gjør det ej — nej nej nej nej!

Syvende Scene.

De Forrige. Krigsraad.

Krigsraad.

Naa god Dag, Godtfolk — her er jeg. Hilledød, hvor De alle ſammen ſer traurige ud! God Dag, lille Frøken, hvordan lever Kjæreſten? (Frøken vender ham Ryggen). Naa, det er vel Kandidaten? God Dag, Hr. Hellebæk! hvordan lever Deres Fader?

Hellebæk (tvær).

Jo Tak, godt!

Krigsraad.

Naa det fornøjer mig. Men Død og Plage! hvorfor ſer De alle ſammen ſaa ſtorſnudede ud? Hvad er paa Færde, Præſt? Du er vel aldrig bleven Konſiſtorialraad?

Præſt.

Aa nej, det var ikke andet end ſaadan en lille huslig Scene, og det er jo ikke værdt at tænke mere paa det, for vi mener det jo godt alle ſammen. Svigerinde, vil du ſaa lave Spillebordet i Stand! Og ſaa vil vi glemme de Hiſtorier; kom, nu ſlutter *vi Forlig*! (trækker Sørenſen og Hellebæk Haanden.)

Sørensen (rørt).

Deres Velærværdighed vil tilgive mig og min Kone?

Præst.

Aa Snak, jeg har jo ingen Ting at tilgive. Naa Børn, saa skulde vi til at have os en lun lille Lhombre. (Frøken fysler ved Spillebordet.)

Krigsraad.

Nu skal jeg hjælpe Frøkenen at bære Bordet frem, saa skal De se, at Krigsraaden ogsaa kan være galant.

Frøken.

Nej Tak! Hr. Hellebæk er nok saa god.

(Hellebæk ler til.)

Krigraad.

Ja saa skal Hellebæk og jeg. (De flytte Bordet.) Vi to er jo Lavsbrødre, for jeg har ogsaa været oppe til teologisk Attestats, men jeg fik rigtig nok Karakteren rejectus, hahaha! — Men det er sandt, Skolemester, hvordan gaar det med Konen?

Sørensen.

Jo Tak, Hr. Krigsraad, nu er det overstaaet, og den Lille vejede hele ni Pund.

Krigsraad.

Ni? det var Pokker til Pigebarn! Naa, Skolemester, hvor mange Lispund har De saa i det hele?

Frøken (til Hellebæk).

U, hvor han er fæl!

Præst.

Naa kom nu og tag Plads! her kommer Augusta med Knægtene.

Ottende Scene.

De Forrige. Auguſta (med fire Par Kopper, ſom hun fordeler paa Bordet).

Krigsraad.

Naa der har vi jo vores Hebe med Nektaren. God Dag, min ſøde lille Tøs, hvordan har du det? (kyſſer hende.) Naa Kandidat, De behøver da ikke at ſe ſaa brøſig ud, fordi jeg kjæler for min lille Gudbatter.

Frøken.

Det paſſer ſig heller ikke for en gammel Mand at fjaſe ſaadan med de unge Piger.

Krigsraad.

Ja ſaa vil jeg ſgu ogſaa fjaſe med Frøkenen.

(griber hende om Livet.)

Præſt (trækker i ham).

Naa kom nu, du Vildkat, og hjælp mig med at ſe Kortene efter!

Auguſta (til Hetlevæk).

Naa hvorledes gaar det? jeg ſynes, I har været ſaa højrøſtede.

Frøken.

Ja det gale Menneſke gjør jo alt for at ødelægge ſig ſelv. Gjorde han nu ikke ved ſin Modſigelſe den Gamle ſaa vred, at jeg var nær ved at opgive hele Intrigen.

Auguſta.

Aa der er beſtemt ingen Grund til at frygte; Faders Hidſighed gaar ſtrax over igjen, og han plejer at føje mig i al Ting.

Frøken.

Ja du er nu ſaa godtroende, mit Barn, men vi

forſtaar det bedre. (til Hellebæk). Gaa De nu hen og ſpil Kort og te Dem lidt bedre den øvrige Aften! Jeg ſkal nok tilſidſt ſætte det igjennem.

Præſt.

Værſgo, Kandidat! nu er vi færdige.

Hellebæk.

Aa Herregud, ſkal jeg nu ſpille!

Frøken (ſkyder til ham).

Gaa — gaa!

(De ſætte ſig om Bordet i den Orden: Sørenſen, Præſt, Hellebæk, Krigsraad).

Mel. Fr. Ep. 42.

1.

Præſt (giver Kort).

Nu begynder Spillet da!
(til Sørenſen) De ſkal ſidde over?

Sørenſen.

Ja!
men jeg trøſter mig ved Saften (drikker).

Krigsraad (ligeſaa).

Ja i Aften
er den bra'!

Præſt (til Hellebæk).

Har man no'et paa førſte Plads?

Hellebæk.

Spurgt!

Krigsraad.

Spurgt med!

Præſt.

En lille Pas!

Hellebæk.

Solo *Hjerter!*

Krigsraad.

Fy for Satan!
Kandidaten
bliver hvas.

Præſt.

Nu maa vi da ſtræbe ham rigtig at børſte;
han nok være vil den førſte
ſom hans Fader Mads.

2.

Krigsraad (kjøber).

Otte Hjerter!

Præſt.

Du er grov!

Krigsraad.

Det er kun til Husbehov.

Præſt (kjøber).

Saa er det vel bedſt, at Præſten
kjøber Reſten.

Hellebæk (ſpiller ud).

Med Forlov!

Præſt.

Hvor han trumfer!

Krigsraad.

Han er bøs!

Præſt.

Nok en Hjerter.

Krigsraad (nyſer).

Atſch!

Sørenſen.

De nøs!

Præſt.

Aa nu tabe nok de Danſke,
jeg er ganſke
hjerteløs.

Aa han har Spadille — nu taber jeg Modet.
(De lægge op.)

Præſt og Krigsraad.

Ja vi Gamle fik paa Ho'bet
af den unge Fløs.
(Præſt holder Regnſkab, Hellebæk giver.)

3.

Præſt (ſom ſidder over).

Ja han vældigt op os trak!
Hent min Pibe, Guſta! (Auguſta henter den)
Tak!
Jeg behøver ej at kradſ'en.

Frøken (med Tobakskaſſen).

Her er Kaſſen
med Tobak!

Krigsraad.

Aa jeg ſpørger.

Sørenſen.

Nej, Reſpekt!
(lægger de ſorte Eſſer op.)

Præſt (til Hellebæk).

Smag dog lidt paa Deres Knægt!
Den er god for alle Maver,
Guſta laver
den perfekt.

Sørenſen (tournerer).

Klør — ſaa maa jeg kjøbe mig ſyv.

Præſt.

Aa nej, hør ham!
Syv til Klør!

Krigsraad.

Paa paa, vi klør ham
grundig og korrekt!

4.

Auguſta.

Her er Svovlſtik!

Præſt.

Tak, min Ven! (tænder Piben.)

Hellebæk (kjøber).

Jeg ta'r fire.

Krigsraad.

To igjen!

Frøken (til Præſt).

Skal vi til i Aften bage
Æblekage?

Præſt.

Ja ſaamænd.

Frøken (til Auguſta).

Vil du lave Kagen til! (Auguſta gaar ud.)

Præſt.

Gjør ham bet!

Krigsraad.

Ja det vi vil.

Sørenſen.

Ruder Konge!

Hellebæk.

Ja den ta'r vi.

Krigsraad.

Aa nu har vi
vundet Spil.

(lægger op) Hvad vil De nu gjøre?

Sørenſen.

Naa De har Manille?

Præſt og Krigsraad.

Skolemeſter blev Codille.

Sørenſen (forknyt).

Jeg er vant dertil.

(Hellebæk, ſom ſidder over, reiſer ſig.)

5.

Sørenſen.

Jeg de Sorte femte har,
Ruder Konge blank ſaagar.

Krigsraad.

Men ſaa har i Hjerter han en
Dame anden
og en Spar.

Frøken (til Hellebæk).

Kom og vær i godt Humør!

Præſt (ſkriver).

Naa De ſpilled jo i Klør?

Frøken (til Hellebæk).

Skjul nu blot, at De er arrig!

Sørenſen.

Jo det var i
ſlet Kulør.

Præſt (til Sørenſen).

Bliv ikke forknyt, naar De taber paa Stumper!

Præſt og Krigsraad.

Til en ret gemytlig Lhombre
hører godt Humør.

(Spillet fortſættes paa ſædvanlig Vis, og imidlertid føres følgende Samtale.)

Hellebæk.

Men hvor gik Auguſta hen?

Frøken.

Aa hun kommer ſtrax igjen, hun er blot ude i huslige Affærer. Naa lad nu være at ſætte ſaadant et biſtert Anſigt op! Ja man kan rigtig nok mærke, at De ikke har været ved Hoffet; De kan ſlet ikke foreſtille Dem.

Hellebæk.

Aa jeg gider ikke ſpille Kort mere og ſidde ved

Siden af den fatale Krigsraad. Jeg kan ſlet ikke holde mine Tanker ved de fordømte Kort.

Frøken.

Kjære Ven, vær dog endelig taalmodig, ellers gaar det rent kontrakt. Rigtig nok er Krigsraaden ret en nedrig Skurk—u! jeg hader ham — men De maa ſpille med for det første, ſaa ſkal jeg nok ſørge for, at det er ganſke forbi, naar vi ſkal dinere til Aften.

Hellebæk.

Krigsraaden rejſer ſig — ſaa gaar jeg ud til Auguſta. (ilter mod Døren.)

Præſt.

Halloj, Kandidat, hvor Pokker vil De hen? Værsgo at komme og tage Plads. (Hellebæk gjør det.) De maa ſandelig paſſe Deres Tur, en Lhombre maa drives med Orden og Andagt. (De ſpille videre.)

Krigsraad.

Her er jeg, lille Frøken! — naa, hvorfor vender De Dem bort? Lad os nu være gode Venner! Om jeg ſpøger lidt ſlemt ſomme Tider, ſaa veed De dog nok, at jeg mener det godt.

Frøken.

Ja, De mener det rigtig nok godt—aa fy, ſkam Dem noget! Det havde jeg aldrig troet, at De var ſaadan en—u!

Krigsraad.

Er jeg en — u, hahaha; Det var da ſom Pokker! Hvad er da det for noget — u, jeg har gjort mig *ſkyldig i?*

Frøken (tolv).

Den Gang De før var her i Stuen med min Svoger, saa glemte de nok rent, at jeg ogsaa var tilstede. Det var den Gang, De fortalte disse Historier fra Deres Garçonliv.

Krigsraad.

Aa var det saa farligt, at vi som unge Spyttegøge havde noget Vægterkommers og saadant noget? Frøkenen har vel ogsaa løbet gal og haft Sjov i Deres unge Dage.

Frøken.

Jeg hørte den Gang, at der blev sluttet en lille Handel.

Krigsraad

Naa ja, det er sandt, det gjorde der sgu ogsaa.

Frøken (med Værdighed).

Og det tør De tilstaa med saadant et gevorpent Ansigt, og Skamrødmen farver ikke en Gang Deres Kinder! fy, skam Dem!

Krigsraad.

Naa, hvad er der i Vejen? er det da noget ondt, at jeg faar mig en ny, naar min gamle Mær er kreperet?

Frøken.

Mær! siger De — u! jeg kan ikke gjentage det. Det er jo horribelt! har De ikke mere Respekt for de Afdøde?

Krigsraad.

De Afdøde, hahaha! Naa hun er da ikke bleven til *mer, fordi hun* er død. Men jeg har sgu ærlig

plejet og foret hende lige til det sidste, skjønt hun havde en Skavank i det venstre Bagben.

Frøken.

O, De er et lumpent Menneske! Gaa væk — væk fra mig! jeg vil ikke se Dem mere for mine Øjne, naar De taler saadan om Deres salig Kone (vender ham Ryggen).

Krigsraad.

Min salig Kone? hvad Fanden er det? er Frøkenen gal? Hun skulde dog vel aldrig have smagt paa vore Thevandsknægte?

Sørensen.

Hahaha! der vandt jeg rigtig nok paa Svovlstikker.

Præst (til Krigsraad).

Ja tænk en Gang, jeg sidder med Manille, Damen sjette og en dobbelt Renonce. Men hvor Pokker blev Basta af? (roder i Kortene.)

Sørensen.

Ja hvor blev Basta af?

Præst.

Nej, har De kjendt Magen! Kandidaten har kastet den. Nej, det er dog lumpent! (tildig) Men Menneske, hvad tænker De paa? han var jo bleven **krak** til op over Ørerne. Nej hør, min Far, naar De vil spille med mig, skal De sgu gjøre det ordentlig, ellers skal De lade være!

Hellebæk (rejser sig).

Ja det er ogsaa det, jeg allerhelst vil. Jeg kan ikke spille i Aften, jeg er ikke oplagt dertil.

Frøken (sagte til ham).

Men saa ti dog stille.

Præſt.

Ikke oplagt! hvad fejler De da? er De ſyg?

Hellebæk.

Nej jeg er ikke, men — rent ud ſagt — jeg er ikke kommen her ud for at ſpille Lhombre.

Frøken (ſagte).

Men Menneſke, vore Intriger!

Præſt.

Men hvorfor Pokker er De da kommen her?

Hellebæk.

For at fri til Deres Datter.

Frøken (affides).

Det er forbi?

Præſt.

Fri til min Datter — ſe ſe! ja værſgo — fri De væk!

Hellebæk.

Ja med hende er det afgjort. Og jeg kom her ud for at faa Deres Samtykke, men jeg fik at høre, at De havde lovet hende bort.

Præſt.

Har jeg lovet hende bort? Det er ikke ſandt! Hvem har ſagt det?

Frøken.

Det har jeg. Jeg har hørt med mine egne Ører, at du ikke blot har lovet hende bort, men du har ſolgt —

Præſt og Krigsraad.

Solgt?

Frøken

Ja ſolgt hende har du — og nu kommer det værſte — *hvorfor* har du ſolgt hende?

Præst.

Ja det maa jeg spørge dig om.

Frøken.

Ligesom om du ikke vidste det selv. O du unaturlige Fader! Du har ja solgt din Datter for — jeg kan ikke sige hvad det var, men det var saa fælt —

Krigsraad (nærved at briste af Latter).

Lille Frøken, det skulde vel aldrig være det amerikanske Syltetøj, som man spiser ved Hoffet, hahaha! (til Præst) Nu skal jeg sige dig, hvordan det hænger sammen!

Præst.

Nej, nu vil jeg først have den Sag klaret. Hvor er Auguſta? (kalder) Auguſta!

Frøken (til Hellebæk).

Han tillader det i Evighed aldrig, men det er Deres egen Skyld.

Auguſta (kommer).

Hvad vil du, Fader?

Præst.

Hør, min Pige, her er en Frier til dig. Vil du have ham? Naa, mit Barn, bliv nu ikke rød, du maa jo gjerne faa ham, hvis hans Fader ikke har noget derimod. Men du kunde gjerne have sagt mig det selv, for det kommer saa Pokkers hovedkulds. Naa, Børn, kys nu hinanden og vær glade!

Frøken.

Ja men jeg kan ikke begribe dig, du har jo lovet hende bort til Krigsraaden.

Præst.

Aa kom nu ikke med det Bravl igjen!

Krigsraad.

Hahaha! nu skal jeg forklare dig det. Den Gang jeg før kjøbte Plagen af dig, fordi jeg trænger til en ny Rideheſt, saa troede Frøkenen, at det var Auguſta, vi talte om, hahaha!

Præſt.

Hahaha! Nej, Svigerinde, der tog du fejl.

Frøken.

Det er da ubegribeligt! Men den Gamle, ſom De talte om, var det da ikke mig?

Krigsraad.

Nej, lille Frøken! vi talte ſgu blot om Heſte.

Frøken.

Men det ſtemmer jo ſlet ikke med din Karakter at give dit Samtykke; Hr. Hellebæk og du er jo aldeles uenige.

Præſt.

Ja men derfor kan han nok blive enig med Auguſta — ikke ſandt, Kandidat, hvad? Og han maa nok faa min Datter, naar de holder af hinanden; men han faar ikke Lov til at prædike for mine Bønder. (til Hellebæk) Det faar du ikke.

Sørenſen.

Deres Velærværdighed glemte at ſkrive, at jeg vandt en Spurgt i Kulør.

Præſt.

Aa nu ſkal vi ikke ſpille mere i Aften, nu ſkal vi være glade. Og ſaa ſkriver min Svigerſøn — hahaha, det er dog morſomt! — ſaa ſkriver du i Aften ind til *Kjøbenhavn* efter din Fader, for gamle

Mads har altid holdt meget af en god Lhombre, og saa tage vi den i Morgen i Stedet for.

Froken (til Hellebæk).

Kan De se, at De skulde skrive ind til Deres Faer, det var ogsaa min Præposition.

Mel. Fr. S. 46.

1.

Præst.

Saa saar man Sommer,
før ret man det veed,
Glæden den kommer
dumpende ned.
(til Frøken) Lad os nu kuns
saa noget Puns
og saa et Fad
Mad!
Lidt maa man ha', naar
Hjertet er glad.*)

2.

Sørensen.

Skjæbnen mig driller,
det blev nu min Del,
hver Gang jeg spiller,
saar jeg Kanel.
Et Spil jeg før
tabte i Klør,
men jeg vandt et nyt —
Pyt!
For mit Kulørspil
blev jeg sgu snydt.

3.

Hellebæk.

Vngstelse Rod i
mit Sind havde slaaet,

*) Koret gjentager af hver Strofe de 6 sidste Linier.

nær var mit Mod i
Angſten forgaaet.

Auguſta.

Sig mig, min Ven!
Hvad var da den
Frygt i dit Sind?

Hellebæk.

Vind!
Men den gik bort, og
Glæden kom ind.

4.

Krigsraad.

Frøknen Intriger
ved Hoffet har lært;
der, ſom man ſiger,
drives de ſvært.
(til Frøken) Dreje de ſig der
ligeſom her
om Syltetøj?

Frøken.

Føj!

Krigsraad.

Frøknens Fineſſer
gik op i Røg.

5.

Frøken.

Drives ved Hoffet
Intriger iſær,
ej dog om Stoffet
ſpørger man der.
Nej af ingen Ting
gjøre tuſind Sving,
det vi forſtaa.

Krigsraad.

Saa?

Frøken.
Jeg har jo vist Dem
Prøver derpaa.

6.

Præst.
Slaar end for Resten
Intrigerne til,
ej dog hos Præsten
lykkes de vil
(til Publikum) Ja Skjæmtens Ord
kunstløse gror
her i mit Hjem
frem;
maa de da Skaansel
møde hos Dem!

Soldaterløjer.

Sangſpil.

(1849.)

Personer.

Lange, Gaardejer i Fyen.
Emilie, hans Datter.
Harding, Prokurator.
Magister Glob, hans Søsterſøn, Hiſtoriker.
Løjtnant Vilmer.
Landſkabsmaler Anker, menig Soldat.
Mads, Karl hos Lange.

Handlingen foregaar paa Langes Gaard under Krigen.

En rummelig Forſal. I Baggrunden Dør og Vinduer ud til Haven, to Døre paa hver af Siderne. I et af Hjørnerne en Opſats med Knager, hvorpaa hænge adſkillige Klæder og Hatte. I Loftet en Lampe. — Skuepladſen er i Begyndelſen lys, men Skumringen tiltager til ſjette Scene, da det bliver ganſte mørkt.

Første Scene.

Lange, Vilmer, Barding og Glob ſidde ved et lille Bord og drikke Vin. De le alle undtagen Glob.

Lange.

Hahaha! Aa ja! Ja hvad de Soldater dog kan hitte paa! Og den Gamle — han maatte da bide i det ſure Æble og give ſin Velſignelſe. Hahaha — det havde han Skam godt af.

Barding.

Hør, vi vilde neppe le ſaa meget, hvis det var arriveret os.

Lange.

Jeg tror, jeg havde let alligevel. Skaal, Hr. Løjtnant! Tak for Hiſtorien! Ja, for jeg har nu altid holdt ſaa uhyre meget af ſaadanne ſmaa fiffige Karnaljerier. For et Par Aar ſiden havde jeg en Tjener — naar jeg tænker paa ham, kan jeg grine mig ihjel. I det halve Aar, han tjente mig, ſnød han mig for over firehundrede Daler, hahaha!

Barding.

Stjal han firehundrede Daler fra dig?

Lange.

Stjal? Nej, det var der da ikke noget morſom

ved. Nej, min Ven, han tog mig ved Næsen lige for mine aabne Øjne, han kjørte mig i Ring som en gammel Kaneheft, og jeg troede at den hellige Grav var vel forvart. Men tænk nu bare, over firehundrede Daler i et halvt Aar! det var Skam godt bestilt.

Barding.

Men jeg kan ikke begribe, hvor du kan more dig over, at du er bleven saa skammelig bedraget.

Lange.

Misund mig nu ikke den Fornøjelse! jeg har saamænd selv betalt den.

Barding.

Ja men, kjære Ven — hvordan kan du som Statsborger sympathisere med ligefrem lovstridige Handlinger?

Lange.

Der har vi det. I vore Dage kan en lystig Fyr slet ikke faa Plads til at røre sig uden hvert Øjeblik at løbe Panden mod Lov og Politi og Prokuratorer og Sludder og Vrøvl. Nej da priser jeg vore Forfædre — ikke sandt, Hr. Magister? — De tillod enhver Mand at tumle sig, som han havde Lyst og Forstand til.

Glob.

Ja hvordan mener De — tumle sig?

Lange (ærgerlig).

Aa jeg mener i Grunden ingen Ting.

Barding.

Det er nok ogsaa det fornuftigste, hehehe! for der kommer du tilkort; i det Kapitel er Jens ikke at *spøge med.*

Lange.

Nej, det er han nok ikke i ret mange Kapitler.

Vilmer.

Men det er ſandt, hvorledes befinder Deres Datter ſig i Eftermiddag?

Lange.

(affides) Naa der kommer Datteren igjen. (høit) Jo Tak, det gaar an.

Vilmer.

De veed, at jeg har haft den Fornøjelſe at gjøre hendes Bekjendtſkab i Kjøbenhavn, og da jeg formodentlig ſkal bort herfra i Morgen —

Lange.

J nej viſt ikke. Vi ſlipper Dem ikke ſaa let.

Vilmer.

Vi har Ordre til at holde os marſchfærdige, og jeg vilde naturligvis gjerne hilſe paa Deres Datter, inden jeg ſkal rejſe herfra.

Lange.

Ja er det ikke tungt, at hun ſkal være ſengeliggende?

Vilmer.

Ligger hun?

Lange.

Ja Gud! der er tykke Tæpper for alle Vinduer og Døre, og ſaa er der ſaadan en Lugt af Rabarber og Moſkus og Sæbeſpiritus og pu! alt det Djævelſkab, ſom Doktorne har Fornøjelſe af at tylle i os.

Barding.

Ja men jeg talte med Doktoren i Dag, og han vidſte ſlet *ikke noget af*, at hun var ſyg.

Lange.

Ikke det? Nej, vi kurere hende ogsaa selv, for det er saadant et Tilfælde, som hun har hvert Efteraar.

Vilmer.

Et Tilfælde?

Lange.

Ja det er en kroniſk Affektion i Mellemgulvet, eller saadan et Sted indeni. — Naa, vi skal vel have en Flaske til?

Vilmer.

Nej Tak! jeg skal ind og skrive.

Lange.

Men saa maa vi have en Vise til det sidste Glas.

Vilmer.

Naar det blot ikke forstyrrer Patienten?

Lange.

Aa nej! hun ligger langt derovre, (peger til højre) i den anden Ende af Huset. Syng os nu den Soldatervise, De veed nok!

Vilmer.

Ja, naar De endelig forlanger det, men De veed, at jeg finder den indbildsk og løgnagtig.

Lange.

Aa Snak! det er Skam ikke andet end den rene Sandhed.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Vilmer.

Saa biſter som den vrede Bjørn
Soldaten gaar mod Fjenders Flok,
men og for Landets egne Børn
han tidt kan være farlig nok.

Thi, vil man til Rygtet lytte,
han ſkader mer og ſaarer ſler
og gjør ſig et ſtørre Bytte,
medens han er i Kvarter.

Alle.

Ja vil man til Rygtet lytte oſv.

2.

Vilmer.

Paa Landet i den ſtille Vraa
Soldatens Ankomſt er en Feſt;
men, ſmukke Glut, pas bare paa!
han bliver dig ſaa dyr en Gjæſt.
Du gjerne ham vil beværte,
om lidt han be'r og tager mer,
indtil i dit aabne Hjerte
fundet han har et Kvarter.

Alle.

Du gjerne ham vil beværte oſv,

3.

Vilmer.

Du Gamle, ſom en Pigeflok
bevogter under Huſets Tag,
lidt Bryderi Soldaten nok
dig ſkaffer paa dit Dueſlag.
Du før har dem let korreget,
men nu — hvad ſker? det gaar ej mer,
Soldaten dem har forhexet,
medens han var i Kvarter.

Alle.

Du før har dem let korreget oſv.

Lange.

Hahaha! det var Skam en raſk Viſe.

Vilmer.

Ja der er et Vers endnu.

Lange.

Saa? det har jeg aldrig hørt før.

4.

Vilmer.

Og du, som med saa megen List
i Bur din Guldfugl sætte lod,
og tror den sikker der — jo vist!
du styrker kun din Fjendes Mod.
Du fast paa din Kløgt tør lide,
men før du ser, man af dig ler;
Soldaten forstaar at stride,
selv naar han er i Kvarter.

Alle.

Du fast paa din Kløgt tør lide osv.

(Barding og Glob gaa ud ad Havedøren.)

Vilmer.

Hr. Lange! en Skaal for Kvarteret!

(gaar ud ad den bageste Dør til højre.)

Anden Scene.

Lange.

Det var jo en formelig Krigserklæring, hahaha! Ganske som jeg ønsker. (gnider sig i Hænderne) Flink Fyr, den Løjtnant! men det vil ikke falde ham saa let at faa Fingre i den Guldfugl. Om man skulde hjælpe ham lidt paa Gled? Nej, han skal selv have hele Ulejligheden. Naar han nu bare kunde hitte paa noget godt! Ja Gud give, han vilde tage mig rigtig ved Næsen!

Emilie

(indenfor, banker paa den forreste Dør til venstre).

Fader! luk op!

Lange.

Hvad er det? — Emilie? Vil du strax gaa op *paa dit* Værelse!

Emilie (indenfor).

Nej jeg vil ikke, du maa ſtrax lukke mig op.

Lange.

Jeg tror Skam, Tøſen er bleven gal. Gaa nu op, lille Emilie, ſaa kommer jeg ſtrax.

Emilie (indenfor).

Nej, jeg bliver ved at banke, lige til du lukker op.

(banker ſtærkt paa Døren.)

Lange.

Nej nej nej! nu kommer jeg.

(Lange tager en Nøgle frem og aabner Døren, i det ſamme ſpringer Emilie ud.)

Tredie Scene.

Lange. Emilie.

Lange.

Nej holdt! hvor vil du hen?

Emilie.

Jeg kan ikke holde det ud længer. Hvor længe ſkal jeg dog ſidde indeſpærret?

Lange.

Aa du ſkal nok komme ud, naar vi en Gang faa Fred.

Emilie.

Naar vi faa Fred?

Lange.

Ja for ſaa blive vi vel fri for disſe Løjtnantsbeſøg. Naa kom, lille Emilie, lad os nu gaa!

Emilie.

Nej, jeg vil ikke. Jeg har jo ikke gjort de Løjtnanter noget, hvorfor ſkal jeg ſaa løbe for dem?

Lange.

Naa det er ogſaa blot mit Spøg. I Morgen naar Løjtnant *Vilmer* er rejſt, ſaa ſkal du ſtrax ſlippe ud.

Emilie.

Men hvorfor skal han først rejse? Det kunde endda være det samme med de andre, men han —

Lange (afbrydende).

Han?

Emilie.

Ham kjender jeg nu saa godt, og han er den eneste, som jeg kunde have Lyst til —

Lange (som før).

Du kunde have Lyst til — naa?

Emilie.

Ja — til at snakke med om Kjøbenhavn og faa lidt at vide derovrefra. Naa, lille Fader, vær nu ikke urimelig! Du har slet ikke Lov til at befale mig saadan noget uden at give mig Grunde; du maa huske paa, at jeg er konfirmeret.

Lange.

Ja, jeg har naturligvis ogsaa mine Grunde.

Emilie.

Maa jeg da høre dem, for jeg har rigtig nok ikke i Sinde at lade mig behandle som et Barn.

Lange.

Naa, siden du endelig vil vide det, saa sker det af meget vigtige Grunde; det er nærmest ifølge en Anmodning fra Krigsministeriet.

Emilie.

Fra Krigsministeriet? Men hvad har det med mig at gjøre?

Lange.

Jo, saa længe vi har Krig, har det med os alle *sammen at gjøre*. Jeg skal sige dig, man frygter for,

at Offiſererne, ſom ſkal hen at ſlaas med Fjenden, let kunde blive forſagte og altfor blødagtige, naar de fik for meget med Damer at gjøre, og derfor er der tilſtillet os en Anmodning om, at vi ikke ſkal lade de Offiſerer, ſom ere indkvarterede hos os, komme ſammen med Huſets unge Piger.

Emilie.

Det er da en dum Anmodning. Den Krigsminiſter maa jo være tosſet. O men du narrer mig.

Lange.

Nej kom nu op med, ſaa ſkal jeg viſe dig Cirkulæret fra Miniſteriet. I Begyndelſen maa vi jo lyſtre, men ſiden tænker jeg nok, man kan illudere det.

Emilie.

Men var det ſaa ikke bedre, om vi i Begyndelſen illuderede det? ſaa kunde vi altid ſiden være mere lydige.

Lange.

Skulde man være ulydig, ligeſom man har faaet Befalingen? Nej det gaar aldrig an.

Emilie.

Men hvad ſkal vi da med ſaadan en Krigsminiſter? Det er jo aabenbart, at han ſlet ikke forſtaar ſig noget paa det.

Lange.

Det maa du ikke ſige.

Emilie.

Jo det maa jeg godt ſige, for paa den Maade maa vi tabe Krigen, det er da tydeligt.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Tro du mig, Fa'r, saa vil Lykken rent os svige,
det tør jeg sige Ministeren til Trods;
naar ej Soldaten kan tale med sin Pige,
hvor skal han da hente Modet til at slaas?
Ej hun med Graad vil ham Kjækheden røve,
nej, selv hun usynlig vil føre ham an;
hun vil ham lære at slaas som en Løve.

Lange.

Ja lær ham og før ham, naar bare du kan!

2.

Emilie.

Ja jeg har Ret — ikke? det maa du mig lade,
ej bør du lyde Regjeringen i stigt,
derved Armeen jo lider megen Skade,
og jeg mig kjeder saa ganske gyseligt.
Ej tør du pine din Datter saa længe,
om andre end gjør det, saa nænner ej du,
ej kan du atter i Buret mig stænge.

Lange.

Jo det kan og det tør og det vil jeg nu.

3.

Emilie.

Men, lille Fa'r, du er ogsaa rent af Lave,
ej du dig bryder om mit og Landets Vel.
Hvorfor skal jeg nu paa Loftet mig begrave,
hvor med det første jeg kjeder mig ihjel?
Men hvis du vil være grum uden Lige,
nu vel da — saa prøv! men jeg taaler det ej
da vil om Bistand jeg raabe og skrige.

Lange (fører hende til Døren).

Ja raab kun og skrig kun og gaa saa din Vej!

Fjerde Scene.

De Forrige. Barding (fra Haven).

Barding.

Men hvad — Frøken Emilie! og fuldkommen paaklædt? Jeg troede, at De var Patient..

Lange.

Det er hun ogsaa. Kom nu!

Emilie.

Nej, jeg fejler saamænd slet ingen Ting.

Barding.

Men du sagde jo, at din Datter havde en kronisk Affektion i Mellemgulvet.

Lange.

Det har hun ogsaa. Du skal ikke tro hvad hun siger, hun taler i Vildelse, det er Feberfantasier. — Naa kom nu, lille Emilie!

Emilie.

Nej det er godt, Prokuratoren kom, for Fader er saa grændseløs urimelig.

Lange.

Jeg har givet dig mine Grunde.

Emilie.

Men det er jo ingen Grunde. Fordi der er kommet den tosfede Anmodning fra Krigsministeriet —

Barding.

Fra Krigsministeriet?

Lange (giver ham et Vink).

Ja du veed, den Anmodning fra Krigsministeriet, om at man, hvor der er Offiserer indkvarterede, skal holde de *unge Piger* indelukkede.

Barding.

Holde de unge Piger indelukkede? — Naa ja!

Emilie.

Men er det ikke en urimelig Bestemmelse?

Barding.

Jo det er sandt nok.

Lange.

Men man er dog nødt til at rette sig derefter.

Barding.

Ja det er sandt nok.

Emilie.

Det er sandt nok! O de er lige gode begge to. Men jeg vil sige dig, Fader — jeg taaler det ikke længe; du skal tage dig i Agt.

(gaar ud ad sin Dør.)

Femte Scene.

Lange. Barding.

Lange. (laaser Døren efter hende).

Naa, det var nok en Krigserklæring, hahaha!

Barding.

Men sig mig, Lange, hvad er det for en Anmodning fra Krigsministeriet?

Lange.

Aa det er noget Sludder, som jeg bildte hende ind for at faa hende til at blive paa sit Værelse.

Barding.

Men hvorfor skal hun det? Det forekommer mig — rent ud sagt — en lille Smule urimeligt.

Lange.

(affides) Naa, nu vil han Skam ogsaa have Grunde. (høit) Nej, ser du, i disse Tider —

Barding.

Ja men Fjenden kommer jo ikke her.

Lange.

Nej, men Vennerne er nok saa farlige. Husker du Visen fra før?

Barding.

Aa! du er bange for Indkvarteringen. Men Emilie er jo en fornuftig Pige.

Lange.

Det hjælper ikke. Fruentimmerne er og bliver Fruentimmer. Naar de ser en kjøn Uniform og et smukt Skjæg, og især i denne Tid hvor Hjerterne er i patriotisk Bevægelse, saa er det dem ikke muligt at staa imod — de er væk paa Øjeblikket.

Barding.

Ja men jeg skal sige dig et andet Middel, som er nok saa godt. Naar vi bilder Emilie ind, at Løjtnanten er gift eller forlovet, saa gaar hendes Tanker ikke den Vej.

Lange.

Nej, min Bro'r, du kjender ikke Fruentimmerne.

Barding.

Jeg har sgu kjendt dem ganske godt, det forsikrer jeg dig paa.

Lange.

Ja men det er længe siden. Nej, de nuværende unge Piger ere uegennyttige i deres Kjærlighed, ja de har endogsaa et Slags Sværmeri for at elske haabløst. Og man maa være grumme forsigtig med dem, for de kan let faa et Smæk, som de aldrig forvinder. Se, nu *bliver saadan* Fyr her et Par Dage, og saa

kommer han til et andet Sted, hvor der er andre Fruentimmer, og saa glemmer han hende. Men Pigebarnet glemmer ikke, hun holder fast paa sin lille Løjtnant, og naar der saa en Dag kommer en pæn Mand med reelle Hensigter, saa siger hun: „Nej, De maa undskylde, Pladsen er optaget.“ Har jeg Ret, hvad?

Barding.

Ja! Du bør lukke hende inde.

Lange. (affildes).

Hahaha! lad nu Prokuratoren rende med den Besked!

Barding.

Men det værste er, at saa kan vi andre heller ikke komme til at tale med hende.

Lange.

Jo siden du nu en Gang er inde i Hemmeligheden, saa kan du gjerne se op til hende. Det er ind ad den Dør og op ad Trappen og saa Døren til venstre. Nøglen har jeg.

Barding.

Ja jeg vilde i Grunden ogsaa gjerne opnaa den Tilladelse for min Søsterson.

Lange.

Magisteren? Hvad skal han paa min Datters Værelse?

Barding.

Ja det er nu egentlig en Hemmelighed, men lad gaa! Jeg har tidt opmuntret ham til at han skulde gifte sig, for han staar nu temmelig ene i Verden, og han kunde trænge lidt til Fruentimmer*pleje.*

Lange.

Naa, og saa skulde Emilie pleje ham? Nej sikken en Opfindelse!

Barding.

Ja han har set hende i Kjøbenhavn og roser meget hendes satte og forstandige Væsen.

Lange.

Saa? hvor Pokker mon hun har faaet det fra?

Barding.

Han fortalte, at han havde truffet hende i et Selskab, hvor der blev dandset, og de to sad hele Aftenen og snakkede om Jomsvikingerne.

Lange.

Naa! det var vel den Gang hun havde forvredet sin Fod?

Barding.

Det talte han ikke om; men hun interesserer ham, og du kunde jo gjerne give ham Lov til at se op til hende. Du kan tro mig, han er ikke farlig.

Lange.

Jeg tror dig. For hvad hans Udseende angaar —

Barding.

Ja saadan smuk, det er han jo ikke. Han er mere hvad man kalder en intellektuel Skjønhed. Men han er et i alle Maader udmærket Menneske, og hvis han ikke var saa kortsynet og havde saa meget at tænke paa —

Lange.

Saa kunde han tænke paa at gjøre Lykke hos Damerne.

Barding.

Det kan han alligevel. Du har for unge Tanker

om Damerne; de kan nok lide saadan en Springfyr til at lege med, men til Mand vil de helst bede om en, der er solid og forstandig.

Lange.

Hahaha! paa den Maade var jeg saamænd aldrig bleven gift. Nej hør nu: din Begjæring kan ikke opfyldes. Hvis din Magister virkelig elsker Emilie — som jeg ikke tror — og hvis han duer til noget — som jeg rentud sagt, heller ikke tror — saa lad ham lægge sit lærde Hoved i Blød og se at naa sit Maal uden fremmed Hjælp.

Barding.

Ja men —

Lange.

Her er bleven mørkt, vi maa nok have Lampen tændt. Men husk paa, jeg stoler paa din Tavshed, og det vil nu vise sig, hvor meget man kan lide paa saadan en Prokuratorsamvittighed.

(gaar ud ad den forreste Dør til højre.)

Sjette Scene.

Barding.

Ikke ret meget. Nej, naar du vil føre os bag Lyset, saa lige for lige. — Jeg maa da sagtens kunne praktisere min Jens op med til Pigebarnet, og Situationen er ganske ypperlig; under disse Omstændigheder maa han gjøre Lykke.

Mel. af E. Bruun.

1.

Hist i sin Rede
hun maa sig hede,
mens der er Liv og unge Folk hernede;

hun svagt fornemmer
de glade Stemmer,
men ak, hun kommer ej af Fængslet ud.
De tabte Glæder
hun dybt begræder,
da ind en ung og dannet Herre træder;
hver Sorg maa svinde,
han vil for hende
sig vise som et himmelsk Sendebud.

2.

Og saa han taler
og hende maler
sin søde Drøm og sine sure Kvaler;
hun vil sig gjerne
mod Faren værne
og staar imod saa tappert, hun formaar.
Men min Magister
vil blive bister
og fyre løs med Aandens bedste Gnister,
og før han ender,
jeg veed, hun brænder,
hun brænder ganske op med Hud og Haar.

Hahaha! det er fortræffeligt! Naar vi nu bare havde Nøglen! Bi lidt — mon ingen af mine skulde passe? (tager nogle Nøgler frem. Havedøren aabnes) Hvem er det? Aa, det er Jens fra Haven.

Syvende Scene.

Barding. Anker (i Soldateruniform, fra Havedøren).

Anker.

Maa jeg spørge —

Barding

(prøver en Nøgle i Emilies Dør).

Den vil ikke. — Naa, Jens, er du der? — Men denne maa kunne gaa ind. — Ja du kan vel ikke begribe hvad jeg har for?

Anker.

Nej!

Barding.

Den er for lille. Bi, jeg skal jo have en til. (prøver den sidste) Jeg skal sige dig, jeg har opdaget, at Emilie slet ikke er syg; det er blot den Gamle, som har lukket hende inde. Naar jeg nu bare kan skaffe dig Audiens hos hende — det er Pokker til Laas! — saa vil det nok gaa. Tror du ikke? (gjemmer Nøglerne og vender sig) Naa, hvorfor svarer du ikke?

Anker (i sjællandsk Bondedialekt).

Nej, for jeg forstaar det ikke.

Barding.

Men hvad? — det er jo ikke Jens. Hvem er det? (trækker ham frem.)

Anker.

Jeg skulde tale med Løjtnant Vilmer.

Barding.

En Soldat! Hvor tør du saadan liste dig ind i fremmede Folks Huse?

Anker.

Jo, for jeg skulde tale med Løjtnant Vilmer.

Barding (satter sig).

Naa? nu skal jeg kalde paa ham. — Sig mig, kan du huske hvad jeg sagde, da du kom?

Anker.

Ja jeg tænker — nej jeg kan ikke huske det, hvis De ikke vil sige det end en Gang. Men saa skal jeg nok passe bedre paa.

Barding.

Nej det kan være det samme. (banker paa Vilmers Dør) Nu kommer Løjtnanten nok. (gaar ud ad Havedøren.)

Ottende Scene.

Anker. Vilmer (med Lys).

Vilmer.

God Dag!

Anker (paa Sjællandsk).

God Dag igjen!

Vilmer.

Har du noget Bud til mig?

Anker.

Nej jeg har ikke.

Vilmer.

Vil du da tale med mig?

Anker.

Ja vel vil jeg det.

Vilmer.

Naa saa skynd dig lidt — jeg har ingen Tid.

Anker.

Ja, og jeg har ingen Lyst til at skynde mig.

Vilmer.

Men hvad gaar der af den Karl?

Anker (med sin egen Stemme).

Ja hvad gaar der af den Løjtnant?

Vilmer.

Anker — er det dig? og i Uniform?

Anker.

Ja jeg er ogsaa bleven et Offer for Værnepligtsloven, skjøndt ikke noget uvilligt. Jeg ligger for Øjeblikket i Asfens og har faaet Permission paa et Par Dage for at besøge min Broder, der har kjøbt en Gaard tæt herved. Paa Vejen hørte jeg af en Karl, at du var her, og saa fik jeg Lyst til at se, hvordan du havde det.

Vilmer.

Aa, jeg har det ved det gamle.

Anker.

Ingen Forandring?

Vilmer.

Slet ingen?

Anker.

Du har altſaa opgivet din Plan med Frøken Lange?

Vilmer.

Ja jeg nødes nok til at opgive den. O du kan ikke tænke dig, hvor jeg er gal i Hovedet. Jeg har hele Sommeren ligget i Jylland; endelig kommer jeg her til Egnen og netop til den Gaard —

Anker.

Hvor du havde Veninde.

Vilmer.

Jeg kom hertil igaar. O jeg var ſaa glad ved en Gang at have Udſigt til at naa mit Maal. Men Frøkenen er ikke viſibel, hun er ſyg.

Anker.

Ja det er da ikke noget at blive vred over.

Vilmer.

Jo, for jeg er overbeviſt om, at det er Løgn, og at hun kun bliver holdt indelukket, for at jeg ikke ſkal faa fat paa hende.

Anker.

Bi lidt — er det hende, der hedder Emilie?

Vilmer.

Ja.

Anker.

Saa har du ganske Ret. Hun bliver holdt indelukket et Sted her i Huset og fejler slet ingen Ting.

Vilmer.

Hvoraf veed du det?

Anker.

Jeg traf her paa en gammelagtig Fyr, som i Mørket formodentlig antog mig for en anden og saa pludrede ud med sin Opdagelse.

Vilmer.

Det var vist Prokurator Barding, som i Dag er kommen hertil fra Odense med sin Søsterson, Magister Glob.

Anker.

Magister Glob! saa det er ham, som han vil skaffe Audiens hos — Nej det er kosteligt! hahaha! Magisteren er din Medbejler.

Vilmer.

Aa Snak!

Anker.

Jeg er overbevist derom. Tænk dig, Magister Glob — denne gule Pergamentslap, denne blinde Muldvarp, som roder i de gamle Gravhøje og kun en Gang imellem stikker Næsen op i Livet for at faa frist Luft — tænk dig, han vil ogsaa med. Nej, det bliver altfor morsomt; jeg kommer til at spendere denne Aften paa dig.

Vilmer.

Men kan du sige mig hvad den Indespærring skal betyde? Hr. Lange er en prægtig Mand, han er øjensynlig glad ved mit Besøg, men han omtaler

altid Emilies Sygdom med et næſten udfordrende Drilleri.

Anker.

Han har vel hørt om eders Mellemværende i Kjøbenhavn og er nu bange for, at du blot vil have Løjer med hende. Men naar du frier ligefrem —

Vilmer.

Skulde jeg gaa til Faderen, før jeg veed, om Datteren vil have mig?

Anker.

Aa det veed du jo meget godt. Men du har Ret, det ſømmer ſig ikke, og det er heller ikke ſaa morſomt. Men naar vi nu kunde faa den Gamle væk, ſaadan at du kunde komme til at rode om i Huſet.

Vilmer.

Ja hvordan ſkulde det lade ſig gjøre?

Anker.

Hvor kan du ſpørge? du har jo mig. (grunder) Lad os ſe! Er Lange Skandinav?

Vilmer.

Det veed jeg ikke, men jeg tænker det.

Anker.

Ja det ſkal jo være en flink og livlig Mand. — Aa det gaar nok.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Bedſte Hr. Lange,
vi ſkal Dem fange,
kjende De ſkal nu, at Magten vi har;
ſnart ſkal De ſande,
at det maa ſtrande,
naar man vil holde Soldaten for Nar.

Planen er lagt!

Vilmer.

Planen er lagt!

Anker.

Skjælv for vor Magt!

Vilmer.

Skjælv for vor Magt!

Anker.

Tag Dem i Agt!

Vilmer.

Tag dig i Agt!

Anker.

Frygt du kun ikke,
snart skal han ligge
fangen, besejret, ja knust for min Fod.
Hid med min Fjende!
og jeg skal vinde,
om det skal koste Blod.

Vilmer.

Aa det har vel ingen Fare?

Anker.

Nej! det haaber jeg egentlig heller ikke.

2.

Kom, det er ilde
Tiden at spilde,
nu jeg ham lokker fra hans Residens;
jeg gaar med Knarken,
fri er da Marken,
og du kan tumle paa Gaarden imens.
Du holder Stand —

Vilmer.

Jeg holder Stand.

Anker.

Gjør hvad du kan —

Vilmer.

Gjør hvad jeg kan.

Anker.

Saa gaar det an.

Vilmer.

Blot det gaar an!

Anker.

Pladsen er aaben,
brug dine Vaaben!
Stærkest er dog en forelsket Soldat:
Hjerterne har han,
Fæstningen ta'r han,
Frøkenen staar parat.

Men hør, saa maa du strax skaffe mig nogle civile Klæder.

Vilmer.

Ja hvor skal jeg faa dem fra? Er det saa nødvendigt?

Anker.

Ja man kan da ikke spille Komedie uden Garderobe. Og jeg har ikke andet end en Paryk, hvormed jeg vilde narre min Broder; men den er ikke til nogen Nytte her, hvor man ikke kjender mig i Forvejen.

Niende Scene.

De Forrige. Mads (med en brændende Voxstabel og en lille Trappestige).

Anker (til Vilmer).

Gaa lidt til Side!

Mads

(staar op paa Trappestigen og tænder Lampen).

Anker

(gaar hen til ham, paa Sjællandsk).

God Aften, Landsmand!

Mads (paa Fynsk).

Nej se — hvor er du fra?

Anker.

Jeg er fra Asminderød, hvis du veed hvor det er.

Mads.

Ja man kan høre, at du er en Sjællænder. Ja de Sjællændere er inte saa vove, men man siger dog her, at Fynboerne er de skrappeste.

Anker.

Ja jeg staar nu ved første Lette, og jeg tror, at det nok kan hænde sig, at vi ikke er de daarligste.

Mads.

Har du været i Krigen hele Tiden?

Anker.

Ja — undtagen i fjorten Dage. For Anders Persen og jeg havde Lyst til at komme lidt hjem, og saa fik vi vores Permissioner.

Mads.

Forleden var her en af trettende Bataillon, han fortalte, at der var kommen en Kugle, der havde slaat den ene Sko af ham, uden at gjøre ham videre Skade. Tror du, det kan have sin Rimelighed?

Anker.

Aa ja — den kunde saamænd gjerne have slaaet Strømpen med. Man ser saa meget af den Slags, at man ikke en Gang selv rigtig veed, om det ikke er Løgn.

Mads.

Hvad hedder du?

Anker.

Jeg hedder Jens Povelsen Asminderød.

Mads.

Hør, Jens, du kunde gjerne siden se en Bitte ind til os i Borgestuen, for det er saa fælt morsomt at høre noget om Krigen. Du kan tro, vi har hel kjønne Piger.

Anker.

Ja saa kunde det nok hænde sig, at jeg kom. Men du maa først vise Løjtnanten en Villighed; du skal ikke gjøre det for ikke noget.

Mads.

Er det ham Løjtnanten her i Huset?

Anker.

Ja, han vilde gjøre nogle Løjer med din Husbond, saadan lidt Komediantvæsen, og saa skulde han bruge en Trøje, som du maatte slå ham.

Mads.

Ja jeg har jo nok en Trøje, naar den bare er pæn nok. Der er jo rigtig nok Skjøder paa, og hun Ane Kokkepiges siger, at det er en hel pæn Trøje, naar jeg har den paa, men jeg veed nu ikke, om den er pæn nok til Løjtnanten.

Vilmer (træder frem).

Naa, lille Mads — vil du saa hjælpe mig?

Mads.

Ja naar Løjtnanten vil tage til Takke.

Vilmer.

Det var flinkt af dig. Men vi maa have det strax. Mit Vindue ud til Haven staar aabent, derigjennem kan du lægge det ind i Værelset.

Mads.

Det skal jeg.

Anker.

Men du maa ikke tale et Ord derom til nogen.

Mads.

Nej saa taabelig er jeg da ikke. — Aa hvor Husbond vil blive kisteglad, naar de saadan driver Abespil med ham. (Han gaar ud til højre.)

Vilmer.

Naa hvad saa?

Anker.

Lad du mig om det. (De gaa ind i Vilmers Værelse.)

Tiende Scene.

Barding og Glob (fra Haven).

Barding.

Se, det er den Dør her. Naar jeg nu kan faa Nøglen, og jeg kan faa Lange bort i et eller andet Ærinde, saa kan vi følges ad derop. Med mindre du heller vil gaae alene?

Glob.

Nej nej!

Barding.

Men saa maa du ikke strax tage fat paa Frieriet, du maa først gjøre et Par Besøg for at blive mere bekjendt med hende.

Glob.

Naar det blot ikke tager altfor lang Tid, for jeg skal til Byen paa Lørdag.

Barding.

Nej det er gjort i en Fart.

Glob.

Ja for ellers var det vel bedre at gjemme det til en anden Gang.

Barding.

Nej for Guds Skyld — saa kommer en anden og snapper hende bort fra dig imens. Og det er dog din alvorlige Plan, at du vil se at blive gift.

Glob.

Ja, jeg tror nok.

Barding.

Og du er jo ogsaa overbevist om, at det er Emilie Lange, dit Hjerte begjærer?

Glob.

Ja jeg veed ingen anden.

Barding.

Og du kan dog tage det i Betænkning? Hør, Jens, du er min Stolthed og Glæde, du er indkaldt til alle dine Examina, du har i dit sexogtyvende Aar disputeret for Magistergraden mod to kjøbenhavnske Professorer, men — jeg maa sige dig det rent ud — du har ingen Kjendskab til det kvindelige Hjerte.

Glob.

Tror du ikke?

Barding.

Nej det er det eneste, der mangler dig. Tro mig, du kan blive gift ligesaa let, som du kan drikke en Snaps — nej det er sandt, du kan jo ikke drikke Brændevin. Men tror du ikke, at Fruentimmerne er ærgjerrige? tror du ikke, at de gjerne vil have europæisk Berømmelse? og det faar den, som bliver din Kone.

Glob.

Ja men —

Barding.

Tror du, et Pigebarn er værre at besejre end to

lærde Professorer? Og tænk dig, en Kone som Emilie Lange, en Kone, som ikke blot kan lave din Mad og stoppe dine Strømper — og det er en god Ting at faa fine Strømper godt stoppede — men som har historisk Dannelse, som kan tale med dig om Jomsvikingerne.

Glob.

Det kan et Mandfolk bedre.

Barding.

Men du kan ikke blive gift med et Mandfolk. Hvad er det ikke for en Hjælp at have en Kone? Tænk dig, al den daglige Besvær med at holde i Orden og tænde Lys og lægge i Kakkelovnen — det læsser du paa hende.

Glob.

Det er sandt.

Barding.

Og saa bringer Frøken Lange dig en betydelig Medgift. Hvad Gavn kan du ikke have af den? Tænk, hvor du kan forøge dit Bibliothek!

Glob.

Du har Ret, jeg vil tage kraftig fat derpaa.

Barding.

Bravo!

Glob.

Jeg vil tale med Frøkenen endnu i Aften.

Barding.

Fortræffeligt! Og hvis jeg nu er forhindret fra at følge med?

Glob.

Saa gaar jeg derop alene.

Barding.

Du er jo bleven en Helt. Men det er ikke at være modig, man maa ogsaa være snild. Der en Methode at vinde Damerne paa, som jeg vil an fale dig; den passer meget godt for dig, og jeg hørt, at den skal være god.

Glob.

Du har vel selv prøvet den?

Barding.

Det kunde nok være, hahaha! Men det maa res fint.

Mel. af E. Hornemann.

1.

Ja tro mig, min Ven, man maa lirke smaat
for at virke godt
paa et kvindeligt Gemyt,
og først for at prøve sin Fjendes Magt
faar man hende bragt
i en lille lun Dispyt.
Dispytten stiger,
man Omvej gjør,
og Øjet siger
hvad Munden ikke tør;
tilsidst, af Striden varm,
man griber hendes Arm —

Glob.

Ja men hun?

Barding.

Hun gjør ingen Allarm.

2.

Glob.

Men kommer det blot paa Disputer an?

Barding.

Ja saa rutter man
med hvad Aanden bedst formaar.

Glob.

Og altid det samme da hænder sig?

Barding.

Ja man ender ej,
før man sat paa Haanden saar.
Forbavset blive
hun sagtens vil,
men successive
hun vænner sig dertil.
Det kommer snart saa vidt,
at hun den rækker frit —
og du ta'r den, og Byttet er dit.

Ellevte Scene.

De Forrige. Lange.

Lange.

Hvad staar I her og stikke Hovederne sammen for? Hør du, Prokurator, ingen Lurendrejeri!

Barding.

Vær du ganske rolig!

Lange.

Naa Hr. Magister, har De saa lært af Saxo Grammaticus, hvordan man bærer sig ad med at komme ind i et Jomfrubur?

Glob.

Ja det kommer an paa hvad De forstaar derved. Ønsker De en Beskrivelse over, hvordan Jomfruburet almindeligvis laa, og hvorledes det var indrettet og —

Lange.

Nej *gu gjør jeg* ej! (afsides) Det er et rent Fæl

Tolvte Scene.

De Forrige. Anker (i Forklædning).

Anker.

Allraödmjukaſte tjenare!

Lange.

Hvem er det?

Anker.

Förlåt, att jag tar mig den underdåniga driftigheten at fråga de gode Herrarna, om Hr. Patronen inte ſkulle vara hemma?

Lange.

(til Barding) Det er en Svenſker. (til Anker) Nej, min gode Ven, her er ingen Patron.

Anker.

Urſäkta — de gode Herrarne fatta alls inte hvad jag menar. Men om det vore möjligt, ſkulle jag råka Hr. Patronen, den herran, ſom har den äran att vara ägare till detta landſätet.

Lange.

Naa, det maa vel være mig. Værſgo at træde nærmere! Hvem er De?

Anker.

Jag är de gode Herrarnas och i ſynnerhet Hr. Patronens allraödmjukaſte tjenare.

Lange.

Ja men har De ingen anden Livsſtilling? for det kan De da ikke leve af.

Anker.

Bevars! egentligen är jag dameſtik hos Hr. Majorn v. Ehrenſugga.

Barding.

En ſvenſk Major, ſom opholder ſig her i Landet? Hvor bor han?

Anker.

Förlåt mig — han bor alls inte, han viſtas bara i krogen, derborte på landsvägen, med Fru Majorſkan och ſöta lilla Fröknen.

Lange.

I Kroen, den gruelige Svineſti? hvordan er han kommen der?

Anker.

Jo jag ſkall ſäga Hr. Patronen — vi kom körande ifrån Odenſe, men vagnen vältade och gick i ſönder, och ſå måtte Hr. Majorn och Fru Majorſkan och ſöta lilla Fröknen ta in i krogen.

Lange.

Fra Odenſe? men Vejen er jo ypperlig. Hvad var da det for en Klodrian, ſom var Kuſk?

Anker.

Det var jag. Jag ſkal ſäga Hr. Patronen, på backarna och bergen kör jag bra nog, men det går illa på ſletta vägen. Och Fru Majorſkan — hon älſkar den ſköna naturn — och det gör ſöta lilla Fröknen ockſå — och ſå ropar Fru Majorſkan till mig: Erik, ropar Fru Majorſkan, hvad är det der hvita derborte på åkern? Hvar, Fru Majorſka? ſäger jag. Der, ſäger Fru Majorſkan, under de lummiga bokarnas kronor, vid den ſkimrande ſjöns blinkande ſpegel, till venſter, ſäger hon. Jag ſåg till venſter, och häſtarna, ſom preciſt förſtå Fru Majorſkans röſt, de ſågo ock till venſter, och *ſå emedan* trillade vagnan ner i griften.

Lange.

Hahaha! det var Pokker til Heste. Men hvordan gaar det dem nu i den Kro?

Anker.

Ach, gunstiga Hr. Patron, det går ganska illa. Jag går till krögaren. Har ni lammstek met spenat, frågar jag. Nej, säger han. Har ni kalfstek med potatis? Nej! Har ni kalkon eller kyklingar? Nej, gunstiga Hr. Kammertjenare, jag har inte det. Det vore katten, säger jag. Hvad skal då Hr. Majoren få äta?

Lange.

Hvor han skal faa Æde? det kan han faa hos mig.

Anker.

Ja krögaren sade, att jag fik gå til Hr. Patronen och köpa ett par kycklingar.

Lange.

Vist ikke — de maa herop. Vi sende Vognen efter dem. (ringer)

Barding.

Ja du kommer da selv til at tage med.

Lange.

Naturligvis! (rætter ham en Nøgle) Saa kan du imidlertid gaa op til Emilie og bede hende pynte sig lidt, for vi kan nok ikke holde hende inde længer.

Barding.

Du kunde dog gjerne først se det an.

Lange.

Naa ja, det er sandt.

Barding (affides).

Det gaar fortræffeligt.

Trettende Scene.

De Forrige. Mads.

Mads.

Husbond ringede.

Lange.

Ja vi skal have Vienervognen spændt for i en Fart, Anders skal kjøre mig til Kroen.

Mads (ser paa Anker).

Hahaha! Nej det er dog altfor galt.

Lange.

Naa gaa nu! hvad ler du af?

Mads.

Det er dog ikke værdt med den Vienervogn, jeg er bange for, Husbond skal komme til at fortryde det.

Lange.

Hvad skal den Snak nu betyde? Gaa nu!

Mads.

Husbond maa nu ikke blive vred, men hvad er det for en Fyr, han der?

Lange.

Det er en Svensker.

Mads.

Naa det er en Svensker, hahaha!

Lange.

Gaa, siger jeg.

Mads.

Ja siden Husbond endelig vil have det. Men var det dog ikke bedre at tage den grønne Fjælevogn?

Lange.

Lad Vienervognen spænde for!

Mads.

Naa ja, men jeg har ikke været med. En Svenſker, hahaha! (gaar)

Fjortende Scene.

De Forrige uden Mads.

Lange.

Men hvad gaar der af Mads? (til Anker.) Kjendte De den Karl?

Anker.

Ja jag frågade honom nyſs om Hr. Patronen vore hemma, men ſå ſåg han på mig och ſå ſkrattade han ſå rysligt.

Lange (til Barding).

Haha! den gode Mads har ikke kunnet forſtaa hans Sprog, og ſaa har han naturligvis anſet ham for gal.

Barding.

Ja det er meget rimeligt, hahaha!

Lange (til Anker).

Hør nu, min Ven, nu kjører De naturligvis med mig til Kroen?

Anker.

Nej, Hr. Patronen urſäkta mig, det törs jag alls inte.

Lange.

Tør ikke — hvad vil det ſige?

Anker.

Högſtärade Hr. Patron — jag är en fattig tjenare, och när Hr. Patronen ſäger, att jag ſkal köra, ſå ſkal jag köra, men Hr. Patron, jag törs inte — Hr. Majorn vill bli ond.

Lange.

Hvor kan Majoren blive ond for det? Han har jo selv sendt Dem herop.

Anker.

Förlåt mig, Hr. Patron, jag är kommit här af mig sjelf, och Hr. Majorn ville bli mycket ond, om han fik höra, at jag har oroat främmande folk för hans skull.

Lange.

De har Ret, han maa ikke vide, at De har været her. (til Barding) Den Tjener har virkelig en meget fin Følelse. (til Anker) De kan gjerne gaa.

Anker.

Jag går genast. De gode Herrarne och i synnerhet Hr. Patronen! huru skal jag nog varmt och innerligt kunna betyga min tacksamhet för Herrarnas hjertliga emottagande? Ach, jag är en fattig tjenare, och den högsta tack ägar inga ord.

Lange.

Naa naa, min Ven — far vel saa længe! Nej stop — hvad var det, Deres Major hed?

Anker.

Han heter Major v. Ehrensugga.

Lange.

Ehrensugga! og De sagde, at hans Kone var med?

Anker.

Nej bevars! hans kona är i Stockholm. Men Fru Majorskan reser med honom och söta lilla Fröknen.

Lange.

Naa ja, det er det, jeg mente. Er Majoren ellers en *munter Mand?*

Anker.

Ja kors, en mycket trifvelig gubbe.

Lange.

Trivelig? Naa ja, fede Folk pleje jo at være gemytlige. Men sig mig — hvor gammel er Datteren?

Anker.

Söta lilla Fröknen är aderton år.

Lange.

Aderton — naa atten? — det var prægtigt! (til Barding) Du veed nok, at jeg er en stor Nar efter unge Piger. (til Anker) Er hun smuk?

Anker.

Ach ja — hon är utomordentlig skön. Med de blå själfulla ögonen och de rika ljusgula lockarna, som fladdra ner på axlarne, liknar hon precist en liten kärleksgudinna — den söta lilla Fröknen.

Lange.

Død og Plage — lad os saa komme afsted! Men hvor bliver dog Mads af? (ringer)

Anker.

Och så säger jag farväl. När jag kommer til mit fädernesland, skal jeg visst icke glömma för min fader och mine anförvandter och hela svenska folket berätta om det bröderasinne, jag har funnit hos de gode Herrarne — och i synnerhet hos Hr. Patronen. — Allraödmjukaste tjenare! (gaar.)

Femtende Scene.

De Forrige. Mads. Vilmer.

Mads.

Vienervognen er forspændt.

Lange.

Naa endelig!

Mel. Fr. Ep. 36.

1.

Hr. Løjtnant, ja nu maa jeg afsted —
Farvel jeg maa Dem sige!
men før De aner, kommer jeg med
en ung og dejlig Pige.

Vilmer.

Hvad? De os forlade vil?

Lange.

Ej min Beslutning De svækker.

Barding.

Nej, nu er du nødt dertil.

Lange.

Der noget er som trækker.

(gaar hen til Garderoben og synger med sit Nessetøj.)

Barding og Vilmer (hver for sig, sagte).

Kjør kun du og rejs din Vej,
om det saa var en Uge!
Ingen Hast! gener dig ej!
jeg Tiden nok skal bruge.

Barding (højt).

Rejs du bare!

Vilmer.

Rejs De bare!

Barding.

Stol kun trygt paa mig og Jens!

Barding, Vilmer og Glob.

Vi forsvare — vi forsvare
Gaarden her imens.

2.

Barding.

Naa skynd dig lidt!

Lange.

Det haſter jo ej,
de blive nok paa Stedet.
(til Mads) Se, Mads, du tager denne Kavaj
og lægger ud paa Sædet!

Mads.

Ja men, Husbond, er det værdt?
Rejſen vil ikke Dem nytte.

Lange.

Har du ej at lyſtre lært?

Mads.

Jo, jeg ſkal holde Bøtte.

Barding og Vilmer (hver for ſig).

Rejs du bare — det ſaamænd
mig hjertelig fornøjer,
naar du kommer hjem igjen,
ſaa ſkal du høre Løjer.

Alle.

Gid med Held nu — gid med Held nu
Rejſen De fuldende maa!
Saa far vel nu — ſaa far vel nu!
Lad det hurtigt gaa!
Det ſkal hurtigt gaa.

(Lange og Mads med Rejſetøj gaa ud ad Havedøren, Vilmer ind i ſit Værelſe.)

Sextende Scene.

Barding. Glob.

Barding.

Naa, Jens, nu gaar det jo, ſom det var ſmurt.
(ſlaar ham paa Skulderen) Hvad tænker du paa?

Glob.

Jeg tænkte paa hvad Hr. Lange før ſpurgte om Jomfruburet. Tror du ikke, det kunde fornøje ham, *om jeg* ſamlede nogle Notitſer derom?

Barding.

Aa det var blot hans Spøg.

Glob.

Tror du virkelig? For ellers kunde jeg nok give ham nogle Oplysninger —

Barding.

Det kan vi altid siden tænke paa. Nu maa vi op til Emilie, jeg har Nøglen.

Glob.

Ja — naar du synes.

Barding.

Husk paa Bibliotheket!

Glob.

Ja ja!

Barding.

Men har du ingen bedre Kjole? den ser noget luslidt ud?

Glob.

Jo jeg har en ganske ny Kjole inde i Kammeret.

Barding.

Den maa vi have paa. Man maa være i sine bedste Klæder, naar man skal ud at fri. Kom nu!

(De gaa ud til venstre.)

Syttende Scene.*)

Anker (fra Bagdøren), siden Vilmer.

Anker.

Ud at fri! (aabner Vilmers Dør) Vilmer!

Vilmer (kommer).

Hvad er du der igjen?

*) *Hele denne Scene gaar meget hurtigt og med dæmpet Stemme.*

Anker.

Ja jeg havde saamænd Møje nok med det. Du har lukket dit Vindue, som jeg skulde krybe igjennem.

Vilmer.

Ja Lyset viftede, naar Vinduet stod aabent, og jeg skulde skrive det Brev.

Anker.

Naa, Brevet til Emilie? hvorledes lyder det?

Vilmer.

Tror du, jeg vil læse mine Breve for dig?

Anker.

Lad mig blot faa Hovedindholdet — i en Fart!

Vilmer.

Aa jeg har blot skrevet, at jeg vidste, hun ikke var syg, og at det var mig meget magtpaaliggende at faa hende i Tale, hvorfor jeg bad hende komme herned, medens hendes Fader var ude.

Anker.

Det er godt. Se nu at faa en af Folkene til at besørge det! — Men jeg er ikke færdig endnu; Prokuratoren arbejder for sin Jens, og jeg maa give ham andet at tænke paa.

Vilmer.

Hvad vil du gjøre?

Anker.

Naturligvis spille Komedie, Men du maa absolut skaffe mig nogle Klæder.

Vilmer.

Ja men jeg har jo ingen.

Anker.

Bi lidt! der hænger jo eu hel Garderobe. Den Frakke tager jeg.

Vilmer.

Er du gal? Det er jo Prokuratorens egen Frakke.

Anker.

Saa meget desto bedre. Tror du, han kjender sin egen Frakke paa min Krop?

Vilmer.

Ja men, Kjære —

Anker. (tager Frakken paa).

Den passer ypperlig. — Er det ogsaa Prokuratorens Hat?

Vilmer.

Nej, han gaar med Kasket.

Anker.

Det er godt. Nu min Paryk paa og et Par Streger i Ansigtet, saa er jeg færdig. Du bliver her for at holde dem med Snak imens.

(Han løber ind i Vilmers Værelse.)

Ottende Scene.

Vilmer, siden Barding og Glob.

Vilmer.

Her er Brevet. Nu gjælder det blot om at vinde Mads eller maaske heller en af Pigerne. — A, Prokuratoren! (Han trækker sig tilbage. Barding kommer meget hastig med Glob, som nu er pyntet.)

Barding.

Kom nu! her er Nøglen, og der er Døren.

Vilmer (afsides).

Der er Døren!

Barding.

Naa Jens, kom nu! (vender ſig om efter Glob, ſom bliver noget tilbage, men opdager Vilmer) Løjtnanten!

Vilmer.

Jeg ſtaar og undrer mig over, hvor Prokuratoren har faaet travlt. De vilde ind ad den Dør?

Barding.

Ja jeg ſkal ſige Dem — jeg vilde — (affides) Fordømt!

Vilmer.

De vilde?

Barding.

Jeg vilde op paa Loftet og rode i noget gammelt Skramleri. Det er nogle juridiſke Dokumenter, ſom Lange har bedt mig gjennemſe.

Vilmer.

Ja ſaa? Og Magiſteren ſkulde med?

Barding.

Ja han vilde ſe, om der ikke ſkulde være noget imellem, ſom havde hiſtoriſk Værdi. Det er ſaadan nogle gamle Skjøder og Forſkrivninger og Familieannaler og ſaadan noget.

Vilmer.

Virkelig! det er meget morſomt at rode i ſaadanne gamle Papirer. Jeg kunde have Lyſt til at gaa med.

Barding,

Aa det er ikke noget for Løjtnanten — det er ſaa tørt.

Vilmer.

Ja men jeg har for Øjeblikket ikke noget at

beſtille, og naar Prokuratoren ikke har noget derimod, ſaa —

Barding.

Nej Gudbevares — naar De endelig vil. (affides) Hvad Pokker ſkal vi gjøre? (til Glob) Jens, hit paa noget!

Glob (højt).

Hvad ſkal jeg hitte paa?

Vilmer.

Hitte paa?

Barding.

Ja — oprigtig talt, Hr. Løjtnant, vi er i Vinden for et Paafund. Men jeg vil heller ſige Dem Sagen rentud. Disſe Papirer indeholde adſkillige Familiehemmeligheder, og derfor har Lange udtrykkelig bedt mig ikke at tage andre op med end min Søſterſøn. De bliver da ikke vred?

Vilmer.

Nej, hvor kan De tro det? (affides) Hun er altſaa der oppe.

Barding (affides).

Ham fik jeg da narret.

Nittende Scene.

De Forrige. Anker (fra Havedøren i en ny Forklædning).

Anker.

God Aften! God Aften! er Lange hjemme?

Barding.

Nej han er ikke.

Anker.

Saa vil *jeg* vente paa ham.

Barding.

Ja det var vist bedre, om De kom igjen i Morgen, for vi veed ikke, naar han kommer hjem.

Vilmer.

Aa han er her jo om en halv Time.

Anker.

Det var rart, for jeg skal kjøre til Middelfart i Aften.

Barding.

Men vil De ikke behage at træde indenfor! (peger paa Døren til højre) Løjtnanten er vel saa god at underholde den Herre imens.

Anker.

Nej, jeg lider ganske godt at være her. (tager en Stol og sætter sig) Mit Navn er Brown, jeg ejer en Herregaard i Nærheden af Kolding.

Barding.

Saa (affides) Hvordan skal man blive af med ham? (højt) De kjender Proprietær Lange?

Anker.

Ja vi har i mange Aar været gamle Ungdomsvenner. Jeg vilde herind for at konsulere ham i et juridisk Anliggende.

Barding.

Juridisk? Lange er ikke Jurist.

Anker.

Nej jeg veed det nok. Men man siger jo, at de Sager gaa bedst, som Juristerne ikke faa Fingre i.

Barding.

Bedste Hr. Brown, hvor kan De tro det? De vil

baade ſpare Tid og Penge ved at henvende Dem til en dygtig Prokurator.

Anker.

Ja maaſke — det kan være. Har De Forſtand paa ſaadan noget?

Barding.

Ja det ſkulde jeg mene.

Anker (trækker ham affides).

Det er en Arveſag. Har De ſet, at den rige Brown i Veſtindien er død? det ſtaar i Stiftstidenden for i Dag.

Barding.

Nej, den er ikke kommen her endnu.

Anker.

(affides) Det kan jeg nok begribe. (høit) Jeg er overbeviſt om, at jeg er hans eneſte Arving, og veed De hvad jeg ikke gjør?

Barding.

Nej!

Anker.

Jeg lader ikke tre, fire Millioner gaa fra mig.

Barding.

Tre, fire Millioner? Nej det er ſgu viſt. — Hvordan er De da i Familie med ham?

Anker.

Aa det er en meget indviklet Hiſtorie, og jeg har det altſammen i Hovedet, men jeg kan ikke komme ud af at ſætte det ſammen.

Barding.

Ja ſe, det er netop derfor De ſkal gaa til en Juriſt.

Anker.

De har Ret. Naar jeg kommer til Middelfart, vil jeg opſøge en Prokurator.

Barding.

Det behøver De ikke, bedſte Hr. Brown, for jeg er Prokurator Barding fra Odenſe.

Anker.

Saa? det var jo heldigt. Vil De maaſke være mig behjælpelig med den Sag?

Barding.

Med den ſtørſte Fornøjelſe.

Anker.

Saa kan vi ſtrax tage fat derpaa. Vil De ſpadſere en Tur ud med mig i Haven, ſaa vil jeg prøve paa at udvikle dette Sammenſurium for Dem.

Barding.

Ja jeg havde jo rigtig nok et lille Ærinde førſt.

Anker.

Saa kjører jeg hellere ſtrax til Middelfart.

Barding.

Nej Gudbevares — jeg er til Deres Tjeneſte. (trækker Glob til Side) Hør, Jens, du kommer til at gaa op til Frøkenen alene. Her er Nøglen.

Glob.

Men Onkel —

Barding (til Glob).

Jeg har faaet meget gode Foretninger, og du kan godt gaa alene. Huſk paa Bibliotheket!

Anker.

Naa, Prokurator!

Barding.

(til Glob) Men lad Løjtnanten ikke gaa med. (til Anker) Hr. Brown, nu er jeg færdig. Men det er lidt køligt udenfor —

Anker.

Det er varmt!

Barding.

Jeg vil dog have min Frakke paa. (søger mellem Klæderne) Hvor er min Frakke?

Anker.

Deres Frakke? Hvordan saae den ud?

Barding.

Den er omtrent af samme Kulør som Deres. Men jeg har vel lagt den ind paa mit Kammer.

Anker.

Det er slet ikke koldt.

Barding.

Nej, jeg kan knappe denne her. Hr. Brown!

(aabner Havedøren for ham; de gaa.)

Tyvende Scene.

Vilmer. Glob.

Glob (afsides).

Naar jeg nu bare vidste, hvordan jeg skulde begynde.

Vilmer (afsides).

Magisteren har Nøglen. Han skal besørge mit Brev.

Glob

(gaar til den modsatte Dør og prøver paa at stikke en Nøgle deri).

Vilmer

De gaar fejl, Hr. Magister. Gjennem den Dør kommer De *ikke til* Frøken Lange.

Glob (forbavſet).

Frøken Lange!

Vilmer.

Ja jeg veed meget godt, at De vil ſe op til hende, og hendes Dør er derhenne. Tillader De?

(tager hans Nøgle og aabner Døren.)

Glob.

Ja men De maa ikke gaa op med.

Vilmer.

Nej hvad ſkulde jeg der? Men De kunde ved ſamme Lejlighed gjøre mig den Tjeneſte at levere hende det Brev. Det er fra en af hendes Veninder i Kjøbenhavn, og jeg har lovet at beſørge det.

Glob.

Det Brev?

Vilmer.

Ja blot levere det — og vil De ſaa bede hende læſe det ſtrax. Jeg ſynes, det maa være ganſke behageligt for Dem at have et beſtemt Ærinde at begynde med.

Glob.

Det er ſandt. Tak ſkal De have!

Vilmer.

Selv Tak! Og ſaa beder De hende læſe det ſtrax.

Glob.

Det ſkal være det førſte, jeg ſiger. Tuſind Tak!

(gaar ind ad Emilies Dør.)

Vilmer.

Ingen Aarſag!

Enogtyvende Scene.

Vilmer (efter en Pavſe).

Mel. af E. Hornemann.

1.

Han er der — hun har det — nu læſer hun mit Brev!
Hvad kan, hvad vil hun ſige? mon ej for frit jeg ſkrev?
Nu ſtaar hun forbavſet og grunder paa et Svar —
O bank ej, mit Hjerte! endnu er Himlen klar.

2.

Hvad gjør jeg? hun tøver — Hvis hun nu ikke kom?
O ſaa er Haabet ſlukket, og fældet er min Dom.
Men tys tys! jeg ſagte vil kigge lidt derind —
der er hun — der er hun — jeg hører hendes Trin.

Toogtyvende Scene.

Vilmer. Emilie.

Emilie.

Naa der er De?

Vilmer.

Maa jeg takke Dem, fordi De var ſaa god at opfylde min Bøn.

Emilie (undſelig).

Ja De har jo noget meget vigtigt at ſige mig.

Vilmer.

Ja jeg har — hvis De vilde bønhøre mig — jeg mener, hvis De vilde gjøre mig den Tjeneſte — (affides) for Fanden, det gaar ikke.

Emilie.

Hvem er det ſom kommer?

Vilmer.

Det er Magiſteren. Tør jeg bede Dem gaa lidt herover, (fører hende hen til højre Side) ſaa er han for kort-*ſynet til at kjende* Dem.

Treogtyvende Scene.

De Forrige. Glob.

Vilmer (ſtiller ſig foran ham).

A, Hr. Magiſter! er De der igjen?

Glob.

Ja, Frøken Lange gik ſin Vej! hun maa viſt være kommen herned.

Vilmer.

Ja hun gik ind ad den Dør (peger paa den bageſte Dør til venſtre).

Glob.

Naa — ind ad den Dør? (opdager Emilie) Men hvem er det?

Vilmer.

Det er en Dame, ſom beſøger mig.

Glob.

Naa? og Frøkenen gik ind ad den Dør? Tak ſkal De have! (gaar ud til venſtre.)

Vilmer.

Ingen Aarſag!

Fireogtyvende Scene.

Vilmer. Emilie.

Emilie (ler).

Men hvorfor jog De den arme Magiſter væk?

Vilmer.

Veed De, Frøken Emilie, hvad Ærinde han havde oppe hos Dem?

Emilie.

Ja, han vilde beſørge Deres Brev.

Vilmer.

Det var blot en Indledning. Han havde ogſaa *et Ærinde* for ſig ſelv — et Frieri.

Emilie.

Aa nu vil De nok bilde mig noget ind.

Vilmer.

Og hvorfor finder De det saa forunderligt?

Mel. af E. Hornemann.

1.

Hvorfor vil De da ikke tro, at mangt et fyrigt Sind
i Deres dybe Øjepar med Glæde stuer ind?
Den nordiske Magister har De alt gjort ganske tam,
og tro De mig, Emilie, saa gaar det sler end ham.

2.

Emilie.

En Løjtnant altid godt forstaar at sige smukke Ting,
med Smigerord jo alle Damer kjører han i Ring;
før var De grumme flink deri, men nu dog meget mer,
De sikkert har Dem øvet stærkt, (med Hentydning) hvor De var i Kvarter.

3.

Vilmer.

O glem den dumme Vise dog, den taler Hovmods Ord!

Emilie.

En Vise røber ofte bedst hvad dybt i Hjertet bor.

Vilmer.

O tro mig, naar for Dem jeg staar, gaar Modet flux sin Vej.

Emilie.

Ja De, som stod i Kugleregn, De skjælver vist for mig.

Femogtyvende Scene.

De Forrige. Glob.

Glob (gaar lige hen til dem).

Hun var der ikke. Men det er jo Frøken Lange

Vilmer.

Ja det kan ikke nægtes. Frøkenen vil tale et Par Ord *med mig om* det Brev.

Glob.

Naa?

Vilmer.

Naar De nu blot vil gaa op paa hendes Værelſe, ſaa kommer hun ſtrax.

Glob.

Vil Frøkenen ſaa komme op, naar De er færdig?

Vilmer.

Ja!

Glob.

Tak ſkal De have! (gaar ind ad Emilies Dør.)

Vilmer.

Ingen Aarſag! (laaſer Døren efter ham.)

Sexogtyvende Scene.

Emilie. Vilmer.

Emilie.

Men hvorfor lukker De Magiſteren inde?

Vilmer.

Fordi jeg vil tale alvorlig med Dem.

Mel. af P. Heiſe.

1.

Der bor et Billed i min Barm,
det altid er der tilſtede.
Det fulgte mig ud i Slagets Larm,
det ſtyrked i Farens Stund min Arm,
det var min Trøſt og min Glæde.

2.

Og det var dig. Jeg har ej Ro,
jeg kan det ej længer dølge.
Sig, maa i mit Bryſt dit Billed bo,
og vil du mig ſkjænke Haand og Tro
og gjennem Livet mig følge?

3.

O blot et Ord — o kun et Nik!

Emilie.

Hvor kan vel til Svar De trænge?
Det var ikke skjult for Deres Blik,
at hvad De forlanger alt De fik,
De har det ejet saa længe.

4.

Vilmer.

O du er min!

Emilie.

Ja din er jeg.

Vilmer.

O Glæde, jeg knap kan rumme!

Begge.

O Haab, som mig fulgte hver en Vej,
din venlige Røst bedrog mig ej,
nu skal den aldrig forstumme!

Emilie.

Der kommer nogen! (iler ud ad den forreste Dør til højre.)

Vilmer (løber efter hende).

Syvogtyvende Scene.

Anker. Barding.

Anker

(som kommer først, ser de Flygtende).

(afsides) A, det er jo i Orden. (højt) Naa Prokurator!

Barding.

Ja, bedste Hr. Brown, De kommer virkelig til at skrive det op, for jeg kan ikke finde ud af det.

Anker.

Ja men jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke kan

ſamle det; jeg har det nok i Hovedet, men det løber ſaadan rundt for mig.

Barding (afſides).

Ja jeg vil gjerne tro det, for han har nok en Skrue løs.

Anker.

Vil De blot paſſe paa en Gang endnu, ſaa finder vi nok ud af det.

Barding.

Naa, lad gaa da!

Anker.

Ser De, der var nu min Fader, han havde fem Børn, ſom alle var lige gamle. Forſtaar De?

Barding.

Ja, det var fem Tvillinger.

Anker.

Akkurat — det vil da ſige paa mødrene Side, for ſer De — ja det var nu ikke der vi ſkulde begynde. Nej det var min Bedſtefader — paſs vel paa ham! — han hed Brown, og hans Kone — hun hed Fru Brown. — Er De med?

Barding.

Ja!

Anker.

De havde nu tre Sønner. Den ældſte hed Peter, og den næſtældſte hed ogſaa Peter. Har De det?

Barding.

Nej, det kan jeg ikke forſtaa.

Anker.

Men Herregud, det forklarede jeg Dem jo før. Det var fordi de begge to hed Peter. For — er De

med? — den ene var død, før den anden blev født — nej det var omvendt, det var den anden, der var død, førend den ene blev født. (grunder) Ja saadan var det.

Barding.

Aa, det er jo ligegyldigt!

Anker.

Ligegyldigt? hvor kan De sige det? Den ene Peter var min Fader, og den anden var min Farbroder. Sætter De nu, at det var min Fader, som døde i Vuggen, saa maa jeg jo være en Søn af min Farbroder, og det gjør Sagen meget mere indviklet.

Barding.

Men hvad hed da Deres Bedsteforældres tredie Søn? Hed han maaske ogsaa Peter?

Anker.

Han hed ingen Ting af den simple Grund, at han var død, inden han blev født.

Barding.

Men hvordan er det muligt?

Anker.

Det maa De spørge Vorherre om, for dødfødt var han sgu. Men disse tre Brødre skal De nu ikke bryde Dem om, for de kommer slet ikke Sagen ved.

Barding.

Ja men Herregud — den ene af dem var jo Deres Fader.

Anker.

Det har De Ret i. (rækker ham Haanden) Tak skal De *have, fordi* De huskede mig paa det! Min Fader

var altſaa en Søn af min Bedſteſader, og ſaa var han en Broder til de tre andre.

Barding.

Nej viſt ikke, han var kun en Broder til de to.

Anker.

De tager fejl — der var min Sjæl tre. Men lad os da gaa videre! Min Fader giftede ſig nu førſt med min Moder, men hun døde to Aar inden jeg blev født.

Barding.

Det er en fyſiſk Umulighed.

Anker.

Det er det ogſaa; men derfor giftede min Fader ſig ogſaa igjen efter tre Aars Forløb, og faa fødte han en Søn, ſom akkurat var lige ſaa gammel ſom jeg.

Barding.

Nej ſtop, nu bliver det jo værre og værre.

Anker.

Ja hvem har ſagt Dem, at det ſkulde blive bedre?

Barding.

Ja men, gode Mand — De ſiger Dem jo imod hele Tiden.

Anker.

Gjør jeg? Nej det er jo Dem, ſom ſiger mig imod.

Barding.

(affides) Der er intet Udkomme med det Menneſke. (høit) Hør, bedſte Hr. Brown, fat Dem nu og ſig mig, hvordan det da hænger ſammen med den rige *Veſtindianer*!

Anker.

Hvor Pokker skulde jeg kunne sige det? Det er jo det, De skulde hitte paa. Men hør, lad os saa gaa videre!

Barding.

Nej holdt, nu er det gaaet vidt nok. Jeg har ikke Tid til at høre paa en gal Mands Snak.

Anker (med vanvittige Grimasser).

Gal? sagde De gal?

Barding.

Ja det sagde jeg.

Anker.

Hør, Prokurator! De maa gjerne sige om mig, at jeg er fordrukken, for det er jeg, og De maa ogsaa gjerne sige om mig, at jeg er en Kjæltring, for det er jeg ogsaa; men naar De siger, at jeg er gal, saa vil jeg slaas med Dem.

Barding.

Slaas! (affides) Jeg maa nok ringe paa Folkene.

Anker.

(trænger ham over til Havedøren).

De tror altsaa, at jeg er gal?

Barding.

Nej Gudbevares —

Anker.

Jeg kan se paa Dem, De tror det. Jeg vil slaas med Dem. Vent bare et Øjeblik! (trækker Frakken af.)

Barding.

Men bedste Hr. Brown, hvor kan De tro —

Anker.

Hold den imens! (sætter ham sin Hat paa Hovedet, den falder ham ned over Øjnene. Anker smider Frakken paa Gulvet og løber ind i Wilmers Værelse.)

Barding.

Det bliver man vel nødt til, naar her kommer gale Mennesker.

Lange.

Gale Mennesker?

Barding.

Ja her har været et Daarekistelem, som spurgte efter dig. Han kaldte sig Brown.

Lange.

Jeg kjender ingen Brown.

Barding.

Naa jeg tænkte nok, at det var en Gavtyv. Han løb fra sin Frakke og Hat, men da jeg skulde se nøjere til, saa var det min Frakke, den Æsel havde haft paa. Hatten staar her.

Lange (ser paa den).

Det er min Hat.

Barding (ler ærgerlig).

Det lader til, at den Fyr klæder sig paa Husets Regning. Men det er sandt, hvor er de Fremmede?

Lange.

Aa det var ikke andet end Sludder, den forbistrede Tjener har taget mig ved Næsen. Jeg kom til Kroen — de vidste ikke det mindste hverken af Majoren eller den søde lille Frøken at sige. Men faar jeg fat paa den svenske Karnalje, saa skal han ikke dø i Synden.

(Der bankes indenfor paa Emilies Dør.)

Barding.

Hvad er det?

Lange.

Aa det er vel Emilie, som har faaet Nykker igjen. Naa ja, nu kan jeg gjerne slippe hende ud, for jeg har

tabt Lyſten til mere Kommers. — Har du været oppe hos ende?

Barding.

Nej, jeg fik ikke Tid for det gale Menneſke.

Lange,

Maa jeg faa faa Nøglen! (Barding giver ham den) Naa, Emilie, du maa give Stunder. (Han lukker op.)

Tredivte Scene.

De Forrige. Glob.

Lange.

Magiſteren!

Barding (affides).

Av for Pokker — han er der endnu.

Lange.

Maa jeg ſpørge, hvad har De at gjøre oppe hos min Datter?

Glob.

Jo det var — det var Onkel, ſom —

Lange (til Barding).

Det ſkal du ret have Tak for. Det er den Glæde, man har af at betro ſine Venner noget; men herefter ſkal jeg nok paſſe paa mine Nøgler ſelv.

(Han vil gaa ud ad den forreſte Dør til højre, men idet han aabner den, træder Emilie ind ad den.)

Enogtredivte Scene.

De Forrige. Emilie.

Lange.

Emilie!

Mel. af E. Hornemann.

1.

Lange.

Nej hør, hvordan er det — hvordan er det dog nu fat?
Knap har Huſet jeg forladt,
ſaa er alting ſom beſat.
Men du, ſom min Nøgle — ſom min Nøgle har forvart,
du maa gjøre mig det klart
i en Fart.

Barding.

Ja men, kjære, gode Ven —

Lange.

Driv nu ikke Tiden hen!

Emilie (politiſk).

Ja Hr. Barding ſtuer grant,
han viſt Rede paa det fandt.

Lange, Emilie og Glob (til Barding).

Ja hør, De det kjender — De det kjender aabenbart,
De maa gjøre mig det klart
i en Fart.

2.

Barding.

Nej det, kjære Venner — kjære Venner, ej jeg kan,
medens dette kom i Stand,
gik jeg med den gale Mand;
thi vi holdt i Haven — holdt i Haven Konferens,
og min Nøgle jeg imens
gav til Jens.

Lange.

Hr. Magiſter, ſaa maa De —

Glob.

Maa jeg ikke være fri?

Emilie.

Nej, Magiſteren har ſet
allerbedſt hvad der er ſket.

Barding, Lange og Emilie (til Glob).

Ja hør, De det kjender — De det kjender aabenbart,
De maa gjøre mig det klart
i en Fart.

3.

Glob.

Men Gud — De maa ikke — De maa ikke være vred.

Lange.

De maa give mig Beſked.

Barding.

Du maa ſige hvad du veed.

Lange.

De var hos min Datter?

Glob.

Ja hos Frøkenen jeg var,
men hun ſikkerlig mig har
holdt for Nar.

Lange.

Maa nu din Beſked vi faa!

Barding.

De nu ogſaa ſtrifte maa.

Glob.

Ja De kjender det vel bedſt.

Emilie.

Nej, jeg dum er ſom en Heſt.

Alle.

O klar mig nu denne — klar mig denne Hurlumhej!
Hvem kan lede mig paa Vej?

Vilmer. (træder ind).

Det kan jeg.

Toogtredivte Scene.

De Forrige. Vilmer, siden Anker.

Lange.

Naa? Løjtnanten! Maa vi saa bede om den Oplysning!

Vilmer.

(aabner sin Kammerdør og vinker ad Anker, som træder ud i Uniform).

Med Fornøjelse!

Lange.

En Soldat! — Men er det ikke den svenske Karnalje?

Vilmer.

Jo det er ham, der agerede Svensker.

Lange (til Anker).

Nej hør, din Knægt, nu bliver du mig Skam for nærgaaende. Hvor tør du understaa dig at komme for min Øjne?

Vilmer.

Undskyld, Hr, Lange — det er en Ven af mig, Landskabsmaler Anker.

Lange.

Jeg beder om Forladelse, Hr. Landskabsmaler, men der er Maade med alting, og at narre en gammel Mand ud i Mulm og Mørke, og det oven i Kjøbet i sin bedste Vogn, det er ingen Maner, nej det er mildest talt — bi lidt — holdt! Den Herre er en Ven af Løjtnanten?

Vilmer.

Ja!

Lange.

Og De var der inde med Emilie?

Vilmer.

Ja jeg var.

Lange.

Og De har formodentlig nu noget at bede mig om?

Vilmer.

Ja jeg kan ikke nægte det.

Lange. (bryder ud).

O jeg Fæhoved — hahaha! Det er ypperligt! ganske ypperligt! Tak skal De have, Hr. Løjtnant — og De, Hr. Anker! det var ganske udmærket, hahaha!

Barding.

Men hvad gaar der af dig? Jeg forstaar ikke en Smule deraf.

Lange.

Nej det vil jeg Skam nok tro, for du er ogsaa bleven taget slemt ved Næsen. (til Anker) Det var vel Dem, der var den gale Mand?

Anker.

Ja jeg maa takke Prokuratoren for Laanet af Frakken.

Barding.

Nej hør, Lange, naar den Herre skal blive her, saa maa jeg tage bort. Han har behandlet mig paa en Maade, som —

Lange.

Aa Snikſnak! Hvad har han da sagt?

Barding.

Aa det var det græsseligste Vaas.

Lange.

Er det noget at blive vred over? Gjør nu ingen Flovser!

Treogtredivte Scene.

De Forrige. Mads.

Mads.

Jeg skulde spørge, om De vilde spise til Aften.

Lange.

Ja naturligvis! og det skal blive et fornøjeligt Maaltid.

Mads.

Og saa skulde jeg bede Husbond, om den Karl der (peger paa Anker) ikke maatte komme ud og spise med os i Borgestuen.

Lange.

Nej, Mads, han spiser med os. Det er ingen Kammerat for dig.

Mads.

Ja men jeg er bange for, at Husbond tager fejl igjen. Han vil bestemt binde Husbond noget paa Ærmet.

Lange.

Vær du ganske rolig! Mine Herrer, vil De tage Borddamer! Jeg maa bede om den forbistrede Svenske der, for ham er jeg ganske forelsket i; Prokuratoren kan tage sin Trøst og Stolthed, Magisteren, og Kjæreste-folkene kan vel nok enes.

Barding.

Kjæreste-folkene!

Vilmer.

Hr. Lange, De har altſaa ikke noget imod —

Lange.

Nej, kjære unge Ven — hvad ſkulde jeg have imod det?

Barding.

Men hvorfor lukkede du da din Datter inde?

Lange.

Er der ingen, ſom forſtaar det?

Vilmer.

Nej, jeg troede rigtig nok ogſaa at det var, for at jeg ikke ſkulde faa fat paa Emilie.

Anker.

Ja jeg med.

Lange.

Men det var netop, for at De ſkulde faa fat paa hende. Hahaha — ſaa er det dog mig, ſom har narret jer alle ſammen. Ser I, Børn, jeg vidſte, at de unge Folk havde et godt Øje til hinanden, men jeg tænkte ſom ſaa: han ſkal ikke have hende for ingen Ting, og det er dog værdt at ſe, om der er Liv i Fyren. Det gik ganſke, ſom jeg ønſkede, og jeg takker alle de Medſpillende — ogſaa Dem, Hr. Magiſter — for den Ulejlighed, De har gjort Dem for at more mig. — Kom ſaa til Bords!

Mel. af E. Hornemann.

1.

Mads.

Højeſt i Staten
knejſer Soldaten,
alt han faar,
thi nu ſtaar
enhver ham gjerne bi.

Barding.

Ja, jeg nu fatter,
hvordan han atter
ugenert
har huſert
med ruſſiſk Deſpoti.
Jeg blev kjørt om iblinde.

Glob.

Mig har de lukket inde.

Barding.

Men man maa dog ſig finde
rolig deri.

Alle.

De blev kjørt om iblinde,
Dem har man lukket inde;
men De maa dog Dem finde
rolig deri.

2.

Vilmer (til Emilie).

Jeg kun ſom Naade
over al Maade
priſe vil,
at du til
din Haand mig værdig fandt.

Emilie.

O da nu alle
ned for jer falde,
kunde jeg
heller ej
mig viſe ugalant.

Vilmer.

Hjulpet mig, ſom han plejer,
har denne Lurendrejer (peger paa Anker, ſom bukker),
o men den bedſte Sejer
felv jeg dog vandt.

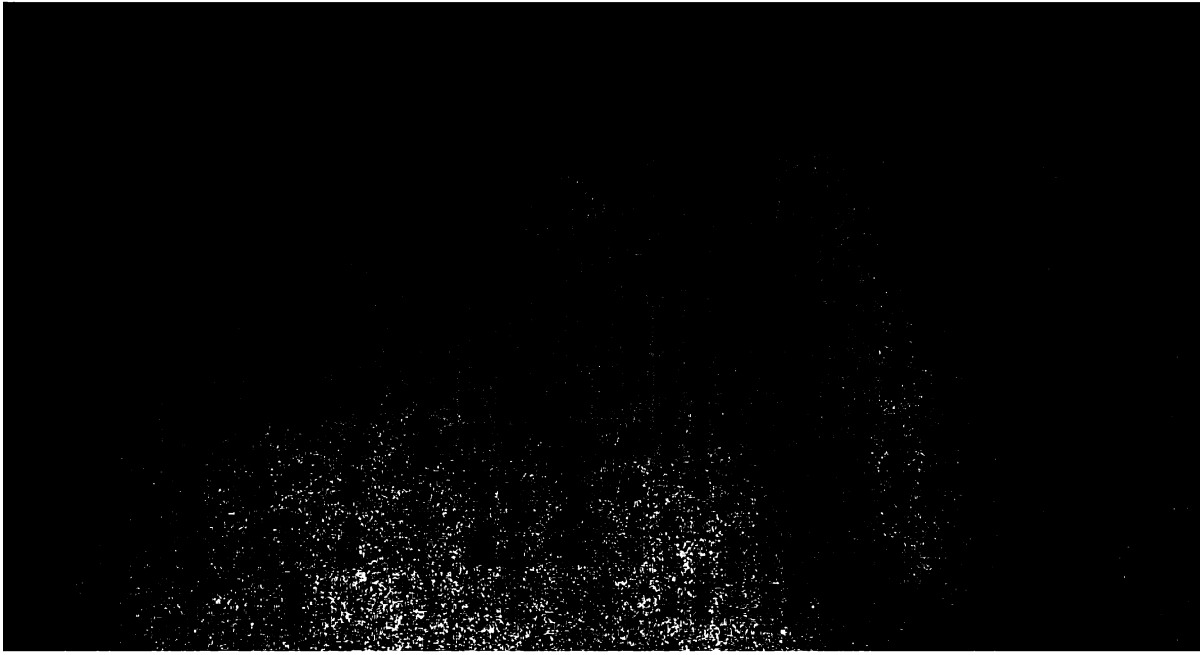

Familietvist

eller

Det mærkværdige Aar.

Sangspil.

(1848.)

Perſoner.

Vosborg, Urmager.
Madam Vosborg, hans Kone.
Sofie, Henriette, } deres Døtre.
Kamler, Iſenkræmmer.
Madam Kamler, hans Kone.
Mathias, deres Søn, Iſenkræmmerſvend.
Palm, Tømmermeſter i Holbek.
Sandrup.
Karen, Opvartningspige.

Handlingen foregaar i et af Thevandshuſene paa Frederiksberg. Tiden: Aar 1848 ved Efteraarets Begyndelſe.

I Baggrunden et Hus og til Venstre for det Stakitlaagen ud til Vejen. Paa begge Sider en Række Borde og Bænke. Omtrent midt paa højre Side er Indgang til den øvrige Del af Haven.

Første Scene.

Sandrup (kommer ind ad Laagen).

Her er ingen. Mon jeg ikke skulde være heldigere end igaar? Vejret er ellers særdeles gunstigt, men skal man sidde ret længe uden at faa noget Varmt i Kroppen, kan det blive køligt nok. Det er kommet over mig som en Indskydelse, at jeg her skulde finde den Omgang, det Familieliv, som jeg saa haardt trænger til.

Mel. Leucht't heller als die Sonne (Mendelsohn).

1.

Ja paa mig selv jeg kjender,
nu ende vil min Nød.
Ak, uden Ven og Frænder
jeg aad mit tørre Brød,
men Sul man mig ei bød.
Hvor tidt min Taare flød!
Men jeg skal finde Venner
her i Naturens Skjød,
her i Naturens milde, gjæstfri Skjød.

2.

Skal saa mit Liv forsvinde
som Drømmen uden Spor?
Mit Lys kan aldrig skinne,
jeg suger uden Ord
i Hast mit tørre Fo'r;
saa gaar jeg om og glor.

Ak, hvilken Lyſt at finde
et godt Familiebord,
et rigtig fedt og godt Familiebord!

Anden Scene.

Sandrup. Karen (kommer fra Huſet).

Karen.

Naa det er igjen ham, den gamle Stabejs!

(Hun tørrer Bordene af.)

Sandrup.

God Morgen!

Karen.

God Morgen! ſkal jeg beſtille noget til Dem?

Sandrup.

Nej, jeg venter bare paa en Familie, ſom kommer herud.

Karen.

Naa? Saa er det vel den ſamme Familie, ſom De ventede paa igaar?

Sandrup.

Ja! ganſke rigtig! Jeg havde blot taget fejl af Dagen.

Karen.

Bare Deres Familie nu ikke ogſaa tager fejl af Dagen!

Sandrup.

Nej!

Karen.

Ja for det maa dog være ſlemt for Dem at ſidde ſaadan en hel Formiddag, ligeſom igaar, uden at faa hverken Vaadt eller Tørt.

Sandrup.

Ja men i Dag er det aldeles ſikkert.

Karen.

Skal jeg saa bestille kogt Vand til Deres Familie?

Sandrup.

Nej, det er ikke værdt.

Karen.

Ja men ellers kommer De maaske til at vente, og naar det er aldeles sikkert —

Sandrup.

Ja det er det samme, jeg vil ikke bestille noget.

Karen.

Ja men vil De da ikke sige mig, hvor mange Par Kopper De skal bruge.

Sandrup.

Nej jeg vil ikke.

Karen.

Ja men De kan jo gjerne sige —

Sandrup.

Pas Dem selv! Maa jeg være her?

Karen.

Naa, Deres Familie vil maaske ogsaa hænge her hele Formiddagen uden at fortære noget.

(Hun gaar ind i Huset.)

Sandrup.

Den næsvise Tøs! Skulde man ikke have Lov til at sidde i en offentlig Have for at vente paa en Familie? Og det gjør jeg jo virkelig, skjønt jeg ikke bestemt kan sige, hvad den hedder. (Henriette kommer ud af Huset.) Tys! nu begynde mine Observationer. (Han trækker sig ind i Buskene.)

Tredie Scene.

Henriette. Siden Palm.

Henriette (taler ind ad Huſet.)

Vil De ſaa huſke fire Par Kopper og Tallerkener! (træder frem paa Scenen) Hvor her er dejlig tomt i Dag! Det bliver ellers en triſt Fødſelsdag. Iſjor var vi ſyv, nej, — vi var otte. Ja, Palm kommer nu ikke i Dag. — Bare jeg nu ikke har glemt Theſkeerne! (ſer i ſin Kurv) Nej, de er her Gud ſke Lov! Ja Moder vilde da ogſaa fortvivle, hvis hun ſkulde lade ſig nøje med Madamens Tinſkeer.

Palm (kommer ind ad Laagen).

Gratulerer!

Henriette (med et Skrig).

Palm! hvad er De kommen til Kjøbenhavn?

Palm.

Nej, jeg er ikke kommen længer end til Frederiksberg. Jeg ſtod af ved Valby, for jeg tænkte nok at træffe Dem her i Dag.

Henriette.

Nej det var da morſomt. Vi troede ſaamænd, De havde glemt os for lang Tid ſiden.

Palm.

Naa det troede De? Havde De da kanſke glemt mig?

Henriette.

Ja vi var lige ved det. Det var paa høje Tid De kom.

Palm.

Ja jeg vilde heller end gjerne være kommen før, men vi har haft ſvært meget at beſtille nede i Holbæk.

Naa, lille Jomfru! hvordan har De saa haft det saa længe? Der er da ikke sket nogen Forandring med Dem?

Henriette.

Jo, jeg er bleven ældre og fornuftigere.

Palm.

Aa, det har vel ingen Nød.

Henriette.

Tror De det? Ja De har nok heller ikke forandret Dem?

Palm.

Nej jeg er bange for det. Men hvordan gaar det Deres Familie og Ramlers?

Henriette.

Jo —

Palm.

Og Deres Søster og hendes Kjæreste, skjændes de endnu bestandig?

Henriette.

Nej, det har de lagt af.

Palm.

Hvad for noget? Jeg troede ikke, de kunde tale sammen uden at skjændes.

Henriette.

Ja men de taler heller ikke sammen.

Palm.

Har de da slaaet op med hinanden? Det gjør mig ondt. Men De maa forklare mig den Sag.

Henriette.

Aa det er en lang Historie, og det er alt sammen en Følge af det mærkværdige Aar, som Fader sigter.

Det brød ud, den Gang Fader averterede, at han vilde ſtille ſig ſom Valgkandidat til Rigsforſamlingen.

Palm.

Deres Fader?

Henriette.

Ja har De ikke ſet, at Aviſerne er fulde af ſaadanne Hiſtorier? I vores Gade er der ikke mindre end tre Urtekræmmere, ſom har meldt ſig.

Palm.

Ja det er fordi det er førſte Gang, vi ſkal prøve paa ſaadan noget, ſaa veed Folk ikke ſelv, hvad de duer til. Men Deres Fader —

Henriette.

Ja han duer viſt heller ikke til det. Men det gjør Hr. Ramler da endnu mindre.

Palm.

Hr. Ramler! Vil han ogſaa være Rigsdagsmand?

Henriette.

Ja det er jo netop Ulykken, for han har ſtillet ſig for ſamme Gade ſom Fader.

Palm.

Ja man ſtiller ſig nu ikke for Gader.

Henriette.

Ja hvad veed jeg det? Saa maa det vel være for det ſamme Hus. Men nok er det, fra den Tid er de blevne dødelige Fjender.

Palm.

Men har Deres Moder da ikke kunnet ſnakke dem til Rette?

Henriette.

Nej, Moder er ogſaa vred, for Hr. Ramler har

ladet ſig vælge til Løjtnant i Borgerſkabet, og jeg tror, Moder ikke kan lide, at Madam Ramler —

Palm.

Er bleven Frue? Naa ſaadan, hahaha!

Henriette.

Fy, ſkam Dem noget — ler De af det? Er det ikke ſørgeligt?

Palm.

Jo viſt er det ſørgeligt — hahaha!

Henriette (ler).

De faar mig ordentlig til at le med. (pludſelig alvorlig) Aa ti nu ſtille! det er ikke kjønt af Dem.

Palm (beſtandig lyſtig).

Men, lille Jomfru!

Henriette.

Ja De har godt ved at le. De tænker ikke paa, hvor megen Sorg det har voldt Sofie og mig.

Palm.

Har det ſkaffet Dem Sorg, ſaa er det en anden Sag, ſaa ler jeg ikke længer. — De er da ikke vred paa mig?

Henriette.

Jo jeg er. Jeg vil ſlet ikke tale med Dem mere. (gaar henimod Huſet.)

Palm.

Vil De virkelig gaa fra mig?

Henriette.

Ja jeg ſkal ind i Huſet, (vender ſig i Døren imod ham) men De kan gjerne gaa med.

(gaar.)

Palm.

Det er et Pigebarn!

(gaar efter hende.)

Fjerde Scene.

Sandrup (kommer frem).

Her er altſaa rørt Vande. Det ſkal være godt at fiſke i. Efter den unge Pige at dømme er det uden Tvivl en vakker og velhavende Familie — de har ſelv deres Sølvtheſkeer med. Ja jeg føler mig kaldet af Himlen til at blande mig i disſe Forhold. Manden har miſtet ſin Ven, Hr. Ramler, og jeg kan maaſke erſtatte ham hans Tab. (nærmer ſig Huſet) Hvad mon vi ſkal have til Frokoſt i Dag? Jeg har en udmærket Appetit. (Paa Vejen bag Laagen komme Madam Bosborg og Sofie og forſvinde bag Huſet.) Der kommer to Damer, det er viſt dem. (Bosborg kommer ſom de andre, men gaar ind ad Laagen.) Og der har vi ſikkert Manden.

Femte Scene.

Sandrup. Bosborg.

Bosborg.

Her er de da Gud ſke Lov ikke. Ikke et Øjeblik har man Fred. Jo det er en dejlig Maade at nyde Naturen paa.

(ſætter ſig paa en Bænk.)

Sandrup (afſides).

Man ſiger, at Patienter helſt taler om deres Sygdom. Nu ſkal vi prøve. (hilſer, uden at Bosborg mærker det, hilſer nok en Gang, nærmer ſig og gaar tæt hen til ham) Med Tilladelſe!

Bosborg (farer op).

Hvad behager?

Sandrup.

Med Tilladelse! veed De ikke, om man i Dag kan træffe Hr. Ramler herude?

Bosborg.

Hr. Ramler? hvor skulde jeg vide det?

Sandrup.

Ja jeg tog mig bare den Frihed at spørge, fordi jeg veed, at De er en Omgangsven af —

Bosborg.

Af Isenkræmmer Ramler? Nej aldeles ikke.

Sandrup (afbides.)

A! han er Isenkræmmer! (højt) Men saa har De da været en Ven af ham — ja tilgiv mig, min Herre! maaske jeg opriper et blødende Saar, men jeg føler en saa levende Deltagelse. — Sig mig! er det Baand virkelig brudt?

Bosborg (mørk).

Ja det er brudt.

Sandrup.

Det kan jeg ikke forstaa. Det er jo almindelig bekjendt, at der var et Forhold mellem Dem, som mellem David og Potifar. Nej, det er utroligt.

Bosborg.

Tør jeg spørge, hvem jeg har den Ære at tale med?

Sandrup.

Mit Navn er Sandrup.

Bosborg.

Og Deres Stilling?

Sandrup.

For Øjeblikket har jeg ingen.

Vosborg.

Hvad? er De ingenting?

Sandrup.

Nej, jeg faldt tilligemed det forrige Miniſterium. Nu lever jeg af Erindringen og en lille Penſion. Men ſaadan er det gaaet ſaa mange i dette Aar.

Vosborg.

Ja det er et mærkværdigt Aar. Men om ſaa Verden var falden ſammen, havde jeg dog aldrig troet, at jeg og Rasmus ſkulde blive Fjender.

Sandrup.

Rasmus — naa det er Hr. Ramler?

Vosborg.

Ja vi er Barndomsvenner og kaldte hinanden ved Fornavn. Har De Lyſt til at høre, hvordan vi havde det ſammen.

Sandrup.

Ja paa et deltagende Hjerte ſkal det ikke manquere.

Melodi af „En Søndag paa Amager."

1.

Vosborg.

Vid, vi bo i ſamme Gaard
og i Stuen begge,
kun en Gang — De nok forſtaar —
ſkiller vore Vægge.
Denne Nærhed havde jo
juſt genert ſaa mangen,
her-dog hvert et Hjerte fro
hopped over Gangen.

2.

Ja det gik ſaa grumme godt,
vi var ſom to Svogre,

Hvad man mangled, ſtort og ſmaat,
laante man derovre.
Og var Dagens Slid forbi,
hvor blev den belønnet,
ved Rambus og Lotteri
Aftnen vi forſkjønned.

3.

Konerne holdt fælles Tugt
i de tvende Riger,
de fra Vindvet paſſed ſmukt
paa hinandens Piger.
Vore Børn blev Kjæreſter,
ak, det var en Gammen!
Baade Ribs og Kirſebær
ſyltede vi ſammen.

4.

Daglig vi ved vor Avis
Verdens Gang ſtudered,
ak, det var et Paradis,
nu er det ſpoleret.

Sandrup.

Sig mig, hvi da Baandet braſt?

Vosborg.

Ak, hvor kan De ſpørge?
Hvor er det, ſom kan ſtaa faſt
Anno otteogfyrge?

Sandrup.

Ja det er et mærkværdigt Aar.

Vosborg.

Et højſt mærkværdigt Aar. Det er ogſaa det, der har gjort mig til Politiker.

Sandrup.

Virkelig? Saa har det dog ogſaa gjort noget godt.

Vosborg.

Ja jeg har aldrig været det før, men siden de begyndte at vende op og ned paa alting, saa tænkte jeg, at jeg ogsaa maatte være med. Jeg fik Rasmus til at holde Flyvepostен sammen med mig, og jeg tør nok sige, at jeg har forstaaet den.

Sandrup.

Ja Deres politiske Indsigter er saa almindelig bekjendte, saa —

Vosborg.

Var det nu saa forunderligt, at jeg en Dag, som jeg sad, fik det Indfald at stille mig til Rigsdagen?

Sandrup.

Nej det var aldeles i sin Orden.

Vosborg.

Ja jeg tænkte som saa: Haandværkerstanden vil maaske ikke sende ret mange Repræsentanter, og der bliver maaske ikke en eneste, der kan repræsentere Urmagerprofessionen.

Sandrup.

Ja vist! (affides) Han er altsaa Urmager. (Høit) Ja Urmagerne bør repræsenteres.

Vosborg.

Ja har jeg ikke Ret?

Sandrup.

Jo det er en vigtig Stand; det er jo dem, der skal regulere Tidens Bevægelser.

Vosborg.

Og dog bliver jeg miskjendt derfor. *Rasmus var til* et Marked i Roskilde, men min Kone fandt

det i sin Rigtighed, og saa betænkte jeg mig ikke længe. Næste Dag stod min politiske Troesbekjendelse i Flyveposten?

Sandrup.

Ja den kan jeg tydelig erindre. De holdt paa — (afsides) Hvad Satan holdt han paa? (høit) paa —

Vosborg.

Paa Lavsvæsenet og Christendommen. I alt det øvrige lovede jeg at ville rette mig efter mine Vælgere. Det var da alt, hvad man kunde forlange.

Sandrup.

Ja det kan man kalde sand Liberalitet.

Vosborg.

Jeg saae heller ikke noget til Rasmus den Dag. Dagen efter stillede han sig som Valgkandidat i Adressеavisen.

Sandrup.

Fy, det var lumpent!

Vosborg.

Ja mellem os — han duer slet ikke dertil. Og hvad skal Rigsdagen med Isenkræmmere? Og saa stiller han sig i det samme Distrikt som mig — det er en Skandale.

Sandrup.

Ja men han bliver ikke valgt.

Vosborg.

Han bliver valgt, og jeg, som har lært ham alt hvad han kan — og han kan ikke meget — jeg træder tilbage. — Hør, Hr. Sandrup, jeg prøvede paa at indbyde mine Vælgere til et foreløbigt Møde.

Jeg havde lejet en Sal og belavet mig paa en Tale, ſom —

Sandrup.

A! hvem der havde faaet den at høre!

Vosborg.

Ja jeg tror heller ikke, den vilde have kjedet mine Medborgere, men — der mødte kun tre.

Sandrup.

De mener vel trehundrede?

Vosborg.

Nej tre enkelte Vælgere, og de to af dem var ſlet ikke Vælgere, og den tredie var min egen Svend. Rasmus ſkal derimod, efter hvad hans Butiksdreng ſagde, have haft fuldt Hus.

Sandrup.

Ja ſaadan er Menneſkene. Og nu har Hr. Ramler endogſaa nedladt ſig til at blive Løjtnant.

Vosborg.

Ja ogſaa det! Vi ſtod begge ved Borgerſkabet, han ſom Underoffiſer og jeg ſom Menig, men han havde ſagt og ſvoret paa, at han aldrig vilde være Offiſer, for at hans Kone ikke ſkulde blive mere end min. Nu ſer jeg af Bladene, at han har ladet ſig vælge til Løjtnant.

Sandrup.

Men det er da aldeles ubegribeligt.

Vosborg.

Hr. Sandrup! der er ingenting, der er ubegribeligt i dette Aar. Det er i alle Henſeender et mærkværdigt Aar.

Sandrup.

Ja et højſt mærkværdigt Aar.

Sjette Scene.

De forrige. Madam Vosborg, Sofie, Henriette og Palm (komme ud af Huſet.)

Madam Vosborg.

Lille Mand! jeg bringer en Gjæſt til dig.

Vosborg.

Hr. Palm, velkommen! Det fornøjer mig at ſe Dem igjen. Det er længe ſiden, De ſidſt var hos os.

Palm.

Ja det er ſnart et Aar.

Vosborg.

Et Aar — ja! Og hvad er der ikke passeret i den Tid? Ja det har været et mærkværdigt Aar, Hr. Palm! Men jeg haaber da, at det er til os, De kommer, og ikke til —

Palm.

Til Ramlers? nej!

Vosborg.

Det ſkal De have Tak for. Saa har dog ikke alle vore Venner forladt os. (trækker ham til Side) For De har vel nok hørt, hvad der er passeret?

Palm.

Jo desværre!

Sandrup

(ſtikker Hovedet ind imellem dem).

Ja det er en meget ſørgelig Hiſtorie.

Palm (forbavſet).

Hvad behager? — Hvem er det?

Sandrup (til Vosborg).

Hr. — vil De ikke præsentere mig for Deres Familie.

Vosborg.

Lille Kone! maa jeg ikke forestille dig Hr. Sandrup.

Sandrup.

Det er mig en Ære og Fornøjelse at gjøre Fruens Bekjendtskab.

Madam Vosborg.

Jeg er kun Madam, min Mand er ikke Løjtnant.

Sandrup.

Bedste Madam! hvad er en Titel! det er kun en Klang, en glimrende Sæbeboble i Daarens Haand, som et Vindpust kan forvandle til Støv.

Madam Vosborg (affides til Vosborg).

Er han gal?

Vosborg (ligesaa).

Nej!

Madam Vosborg (ligesaa).

Han ser saa sjofel ud.

Sandrup

(vender sig til Sofie).

Hvor her er smukt herude! Det lille Hus, Træerne, de landlige Træborde — det gjør saa godt.

Sofie

(som retter paa sit Sjal, uden at se op).

Saa?

Sandrup.

Ja Jomfruen foretrækker maaske den vilde Romantik, saadan med Bjerge og Afgrunde og Vindebroer. — Ja det gjør jeg med.

Sofie.

Hendriette, laan mig en Knappenaal!

Sandrup (affides).

Mon hun er ſaa romantiſk, at hun vil ſtikke mig? Nej, det gaar ikke paa den Maade; jeg maa have fat paa Madamen igjen. (højt til Madam Bosborg) Hvis min Hukommelſe ikke ſkuffer mig, ſaa har jeg jævnlig ſet Madamen i Theatret eller Caſino.

Madam Bosborg (tvær).

Nej, De tager viſt fejl.

Sandrup.

Ja det er muligt. Desuden kommer jeg meget ſjelden paa de Steder. A! nu veed jeg det. Jeg har ganſke beſtemt ſet Madamen i en eller anden Kirke.

Madam Bosborg (levende).

Ja De hører maaſke Paſtor Plyſs?

Sandrup.

Om jeg gjør? Jeg hører ham hver evige Søndag. Ja det er dejlig Mand.

Madam Bosborg.

Ja han forſtaar at opbygge. Hver Gang man har hørt ham, ſaa er man ſaa inderlig tilfreds med ſig ſelv.

Sandrup.

Ja ikke ſandt! Men jeg maa desværre afbryde denne intereſſante Samtale. Klokken er allerede temmelig mange, og jeg maa ſkynde mig ſærdeles, hvis jeg ikke ſkal komme for ſildig til Frokoſten.

Madam Bosborg (til Sofie, afsides).

Skal vi ikke byde denne Herre en Kop Chokolade med os? Det er saadan en behagelig Mand.

Sofie (afsides).

Nej for Gud i Himlens Skyld!

Henriette (afsides).

Nej, søde Moder! Jeg siger ogsaa nej! Og det er min Geburtsdag.

Sandrup (afsides).

De lader ikke til at ville bide paa. Og nu gik det saa godt. Men det er disse Tøse, der opkaste Barrikader for mig. Dog det maa bære eller briste. (til Bosborg) Far vel, min Herre! Jeg ønsker Dem en særdeles behagelig Formiddag herude.

Bosborg.

Ja naar blot Ramlers ikke vil komme herud. Men det er jeg bange for, hvis de ikke gaar i Pile-alleen.

Madam Bosborg.

Nej det plejer de aldrig van. Og i Dag er det jo Fruens høje Fødselsdag. De kommer saamænd nok.

Sandrup.

Hør, Deres Tilstand rører mig dybt. (griber Bosborg og hans Kone i hver sin Haand) Maa jeg ikke tale et Ord med Dem i Enrum!

(fører dem til Side).

Mel. Bondevise.

1.

Jeg kjender alle Ramlers, hver evige en,
i Dag er de just ude at spadsere;
og ikke vil de nøjes med Pilealleen,

:,: nej, her kan de bedre — chikanere. :,:
Vosborg og Madam Vosborg.
Ja, her kan de bedre chikanere.

2.

Sandrup.

Man bør ej vige Pladsen — det sikkert jeg tror —
et langt bedre Middel er at finde;
hvis Ramlers skulde komme, kan jeg med et Ord
:,: paa Timen faa dem til at forsvinde :,:
Vosborg og Madam Vosborg.
Paa Timen faa dem til at forsvinde.

3.

Madam Vosborg.

Det Tilbud er jo herligt — vi takker!

Vosborg (trækker hende til Siden).

Nej tys!
den Tro, du ham viser, er lidt farlig.

Madam Vosborg (afsides til ham).

Men husk, han gaar hver Søndag i Kirke hos Plyss!
:,: og saa er al din Tvivl uforsvarlig. :,:
Vosborg.
Ja saa er vel min Tvivl uforsvarlig.

4.

Vosborg.

Hr. Sandrup vil De drikke med os her i Dag
en Kop af Geburtsdags-Chokoladen?

Sandrup (bukker).

Jeg haaber, det skal være til fælles Behag.
(afsides) :,: Se saadan fik vi Bugt med Barikaden. :,:

Madam Vosborg.

Ja Hr. Sandrup veed maaske ikke, at det er en Familiefest; det er vores lille Hendriettes Geburtsdag.

Sandrup.

Jeg gratulerer. Jomfruen er da konfirmeret?

Madam Bosborg.

Ja hun gik saamænd til Plyds ifjor Sommer.

Sandrup.

Og Madamen har slet ingen Smaafolk?

Madam Bosborg.

Aa Gud, Hr. Sandrup! hvor kan De tro det? — saadan en gammel Kone.

Sandrup.

Aa Madam, De fiſker; De mener det ikke.

Bosborg.

Hør nu, Pigebørn! Nu gaar vi en lille Tur op ad Vejen, og saa kan I imens dække Bordet og lave i Stand. Hvad ſiger De, Hr. Sandrup.

Sandrup,

Jeg holder uhyre meget af at gaa paa en Landevej.

Bosborg.

Saa gaar vi da. Hr. Palm!

Palm (uvillig).

Ja —

Henriette.

Nej, De maa blive og hjælpe os.

Madam Bosborg.

Ja det er Synd at tage ham fra Pigebørnene. (afſides til Bosborg) Han kan maaſke trøſte vores ſtakkels Sofie.

(Madam Bosborg, Bosborg og Sandrup gaa ud ad Laagen.)

Syvende Scene.

Palm. Henriette. Sofie.

Henriette.

Gud veed, hvad det var for en Fyr? (tager Dækketøj frem) Sofie! hjælp mig!

Sofie (fraværende).

Hvad skal jeg?

Henriette.

Kom og hjælp mig med at dække Bordet!

Sofie.

Herregud! kan du nu ikke lade mig være i Ro.

Palm.

Maa jeg? (under den følgende Samtale dække de det forreste Bord til højre.) Jeg er bange for, at denne Sandrup arbejder paa at forøge Spliden.

Henriette.

Ja men det maa han ikke have Lov til. Se, hvor det har taget paa Sofie! Men hør, De maa hjælpe os at stifte Forsoning.

Palm.

Ja, jeg kan ikke tro, det er andet end Sludder og Misforstaaelse. Jeg skal tale med Ramlers, saa klarer det sig nok. (gaar hen til Sofie.) Hør, Jomfrn Sofie! De skal se, det nok bliver godt igjen.

Sofie (vaagner op).

Talte De til mig?

Palm.

Ja jeg siger, at det nok skal blive godt igjen med Ramlers.

Sofie.

Det bliver aldrig godt.

Palm.

Jo De kan tro mig, det jævner sig nok. Lad mig se, De er ved godt Mod!

Sofie.

Hendriette! jeg skal nok sørge for Chokoladen, naar du vil underholde Hr. Palm.

(gaar ind i Huset.)

Ottende Scene.

Palm. Henriette.

Palm.

Hør, lille Jomfru! siden vi nu er blevne alene, saa vilde jeg gjerne tale et Ord med Dem.

Henriette (sysler ved Bordet).

Med mig? ja vær saa artig?

Palm.

Men saa maa De ikke blive staaende ved det Bord. Kom herhen til mig!

Henriette.

Se, her er jeg! Hvad vil De mig saa?

Palm.

Hør, veed De, hvorfor jeg egentlig er kommen herind i Dag?

Henriette.

Jo, for at gratulere mig — ja det var kjønt af Dem.

Palm.

Ja det er sandt nok. Men jeg havde dog ogsaa et andet Ærinde, som var meget vigtigere.

Henriette.

Vigtigere! hvad kan være vigtigere end det? Aa De skal maaske kjøbe Tømmer. Eller — det er sandt — De fører jo nu Deres egen Husholdning, saa er De maaske herinde for at fæste Pige.

Palm.

Aa tjen mig nu bare i at være alvorlig et Øjeblik! Det er ſlet ikke Spøg og Narreſtreger.

Henriette.

Naa Gud hjælpe os! De gjør mig ganſke angſt. Men kom ſaa med det! nu er jeg højtidelig.

Palm.

Men Herregud!

Henriette.

Skynd Dem bare lidt! Mit Anſigt bliver ikke længe i de alvorlige Folder.

Palm.

Hør, anſer De mig for en honnet Mand, ſom man kan tro paa hans Ord?

Henriette (alvorlig).

Ja det gjør jeg.

Palm.

Siden jeg iſjor var herinde, har jeg kun haft een Tanke. Det er for den, jeg har ſtridt og arbejdet, og jeg har haft Lykken med mig. Nu har jeg faaet mit eget Sted, det er et pænt lille Hus, grundmuret og teglhængt, men der er en Mangel ved det.

Henriette.

Er der Røg?

Palm (heftig).

Nej, men der er tomt, der er ingen Liv og Glæde i det — O De veed meget godt, hvad jeg mener.

Henriette.

Hør, Hr. Palm! Der er heller ingen Liv og Glæde i vores Hus. Men hvis De vil arbejde af

alle Kræfter paa at hæve den Splid, ſom bedrøver os alle ſammen —

Palm.

Ja det vil jeg.

Henriette.

Og hvis det kan lykkes Dem at bringe os ud af det Brøvleri —

Palm.

Det ſkal lykkes mig.

Henriette.

Ja derſom De kan bringe hele det gamle Forhold tilbage ſaa —

Palm.

Hvad ſaa? Bedſte Henriette, ſig mig: hvad ſaa?

Henriette.

Saa ſkal De have Tak.

Palm.

Og det er det hele?

Henriette.

Nej, hvis De er meget flink, ſkal De ogſaa faa en Kop Chokolade. (ler) Gud, hvor De ſer ſur ud. Holder De ikke af Chokolade?

Palm.

Jeg ſkal ikke mere forſtyrre Deres Munterhed.

(gaar ned i Haven.)

Henriette.

Nu blev han vred. Ja hvorfor lo han før af mig? Nu er vi kvit. — Der er en Dam dernede i Haven; jeg vil dog ikke have, at han ſkal drukne ſig.

(gaar ud ſamme Vej.)

Niende Scene.

Sofie (kommer fra Huſet med en Kurv). Karen (med Kopper, Tallerkener, Brødbakker o. ſ. v.).

Sofie.

Sæt det der!

Karen.

Tror Jomfruen, at her er Brød nok?

Sofie.

Aa her er ſagtens nok til os. — Gaa nu!

Karen.

Maa jeg ikke hjælpe Jomfruen?

Sofie.

Nej gaa nu! — jeg ſiger: gaa!

(Karen gaar.)

Sofie

(tager ud af Kurven Smør og Oſt o. ſ. v., ſom hun ordner paa Bordet).

Tiende Scene.

Sofie. Mathias (kommer ud af Huſet, og taler derind med Ryggen mod Tilſkuerne).

Mel. Tidt faar jeg, naar jeg drikker.

1.

Sofie (ſer ham).

Min Gud, hvor han ham ligner
præcis!

Mathias (vender ſig).

O Lykken mig velſigner.

Sofie.

Mathis!

Mathias (ſer hende).

Ak Elſkte! jeg dig favner
igjen.

Sofie.
Ej Hjertet mere savner
sin Ven.
Begge.
Ej Hjertet mere savner
sin Ven.
2.
Sofie.
O Gud, mit Hjerte bæver
af Lyst.
Mathias.
Mens Nattergalen hæver
sin Røst.
Sofie.
Men nu skal Sorgen tie.
Mathias.
Ja vel!
Jeg fandt jo min Sofie —
Sofie.
O Held!
Begge.
Du fandt jo din Sofie —
O Held.
3.
Sofie.
Hvorledes har du levet?
O tal!
Mathias.
Ak, Livet var mig blevet
en Kval.
Jeg knap har spist og drukket
mig mæt.
Sofie.
Men nu er Sorgen slukket
komplet.

Begge.

Ja nu er Sorgen ſlukket komplet.

Mathias.

Ja min Sofie! jeg har i disſe fjorten Dage været tavs og fortrædelig, jeg ſom ellers havde Ord for at trække Damerne til Butikken ved min Konverſation, men nu vil vi ikke mere bryde os om vores Families Uenighed, for vi vil dog altid blive hinanden tro.

Sofie (inderlig).

Ja det vil vi.

Mathias.

Kan du huſke, den Gang vi var i Theatret og ſaae Romeo og Julie?

Sofie.

Ja den dejlige Komedie af Oehlenſchläger?

Mathias.

Nej, min Sofie, den er ikke af Oehlenſchläger, for det er en franſk Overſættelſe.

Sofie.

Ja det nytter jo ikke, jeg ſiger dig imod, for du vil jo altid have Ret, men den er af Oehlenſchläger.

Mathias.

Ja lad den ſaa være, vi vil ikke diſputere derom. Men kan du huſke, at Romeos og Julies Familie ogſaa levede i Strid med hinanden? og dog blev de hinanden tro til Døden.

Sofie.

Ja vi vil ogſaa være tro til Døden. — Men hør, min Engel! hvordan er det, du ſer ud?

Mathias.

Jeg? er jeg bleven bleg og mager? hvad?

Sofie.

Nej, men hvad er det for et Halstørklæde, du har paa?

Mathias (trænket).

Det er et meget smukt Halstørklæde.

Sofie.

Nej, du tager fejl, min Engel! Det er tvertimod meget stygt.

Mathias.

Hvor kan du dog sige det? Det er baade smukt og moderne, og alle Folk finder, at det klæder mig udmærket.

Sofie.

Hvem har sagt dig det?

Mathias.

Det har alle de, der kom i Butikken.

Sofie.

Men du har jo slet ikke talt med nogen i de sidste fjorten Dage. Du har jo været tavs og fortrædelig?

Mathias (hidsig).

Aa min Sofie! det siger du bare for at drille mig. Naar du en Gang har sat dig noget i Hovedet, saa er du altid saa grændseløs paastaaelig.

Sofie.

Og naar du er i det Humør, min Engel, saa vil jeg slet ikke tale mere med dig.

Ellevte Scene.

De Forrige. Henriette og Palm (komme fra Haven).

Henriette.

God Dag, Mathias! er du her?

Palm.

God Dag, Hr. Ramler! det glæder mig at se Dem igjen.

Mathias (tvært).

Meget forbunden.

Henriette

(ser paa Sofie og Mathias og ler).

Aa nu forstaar jeg, hvad her er paa Færde. I har været oppe at skjændes.

Mathias.

Vi? hvor vil du hen?

Sofie.

Nej, vi er netop bleven forsonede. (til Mathias) Ikke sandt, min Engel?

Mathias.

Og vi skjændes aldrig mere.

Sofie.

Nej aldrig!

Henriette.

Men det Løfte bliver vanskeligt at holde.

Sofie (trænket).

Hendriette!

Mathias.

Jeg forsikrer dig, det er vores faste Beslutning.

Henriette.

Det var jo dejligt. Men hør, Mathias, hvordan er du kommen herud. Er din Familie med?

Mathias.

Ja, Fader og Moder er lige bagefter.

Henriette (til Palm).

Naa ſaa ſkal De til at tage fat. (til de andre) Hr. Palm har i Sinde at gjøre Mirakler.

Palm.

Aa det er ikke ſaa ſvært, naar man har ſaadan en Løn i Vente.

Henriette.

Ja vent De kun!

Palm.

Aa nu ſtræmmer De mig ikke mere. — (til de andre) Men det var viſt bedſt, vi gik ned i Haven, for at Ramlers kan komme til Ro her. Vi maa ikke kyſe dem herfra.

(Ramler og Madam Ramler gaa forbi Laagen og forſvinde bag Huſet.)

Henriette.

Der er de!

Sofie.

Aa det bliver ſaamænd aldrig godt.

Henriette.

Jo naar vi fire blot vil holde ſammen, og I ſaa vil lade være at ſkjændes.

Sofie.

Skjændes! Hør, Hendriette! jeg vil ſaamænd allerhelſt have Fred, naar bare Mathis —

Mathias.

Men min Sofie! du veed jo, at jeg er det fredſommeligſte Menneſke af Verden, naar du blot ikke tirrer mig —

Sofie.

Tirrer dig? Naa ſaa jeg tirrer dig?

Mathias.

Ja du veed nok, somme Tider, naar du er i daarligt Humør.

Sofie.

Hør, min Engel! jeg vil ikke gjøre dig ulykkelig. Naar jeg tirrer dig, saa er det bedst, at vi hver gaar sin Vej.

(gaar ned i Haven.)

Palm.

Men Hr. Ramler, er det en Maade at holde sin faste Beslutning? Gaa nu hen og forson Dem med hende!

Mathias.

Ja Hr. Palm! De, som ikke kjender til Kjærlighed, forstaar Dem aldeles ikke paa saadan et Forhold. (raaber, idet han gaar ud) Min Sofie!

Palm (ler).

Ak ja! Kjærlighedens Veje er urandsagelige. (strækker Haanden ud) Henriette!

Henriette!

Nej ikke endnu! De maa først arbejde.

(ler ned i Haven.)

Palm (idet han følger hende).

Og saa kommer Lønnen.

Tolvte Scene.

Ramler, Madam Ramler og Karen (komme ud af Huset).

Ramler.

Ak ja ja ja! Hvad skal det blive til! (taler) Mo'r!

Madam Ramler

(som taler med Karen henne ved Huset).

Ja, lille Fa'r!

Ramler.

Hvad skal det blive til? Bliver til Jux. — Mo'r!

Madam Ramler.

Ja, min Ven!

Ramler.

Hm! hm! hvad skal man sige? Ak ja ja ja! — Mo'r!

Madam Ramler.

Ja, min Dreng! nu kommer jeg.

(gaar hen til ham, Karen gaar ud.)

Ramler.

Mo'r! det er optaget — Bordet! (peger paa det dækkede Bord.)

Madam Ramler.

Ja se! der er nogen, der har taget vores Bord. (affides) Det er Vosborgs. (højt) Men hvad gjør det? vi kan jo tage et andet.

Ramler.

Hm hm! Bange, det er Christoffer.

Madam Ramler.

Nej, hvor vil du hen? De er jo kun fire, og her er dækket til sex. Og desuden er det ikke deres Dækketøj. (affides) Jo, det er det, de fik til Julen. Men lad dem kun komme!

Ramler.

Snavs er det — meget snavs! — Mo'r!

Madam Ramler.

Ja mit Lam! hvad vil du?

Ramler.

Snart spise? Sulten!

Madam Ramler.

Ja nu skal vi paa Øjeblikket. Sæt dig nu ned og slaa dig lidt til Ro!

Trettende Scene.

De forrige. Palm og Mathias (komme fra Haven).

Mathias.

Faber, her bringer jeg dig en gammel Bekjendt.

Palm.

Goddag, Hr. Ramler! hvordan har De det?

Ramler.

Ærbødigst — set Dem før — Ansigtet bekjendt.

Madam Ramler.

Nej, se god Dag! hvad, kjender du ikke Hr. Palm?

Ramler.

Palm — Tobaksfabrikør Palm?

Palm.

Nej det var jo min Faber! Han er død for lang Tid siden.

Ramler.

Død! ak ja — alle den Vej!

Madam Ramler.

Men lille Mand! kan du ikke huske Hr. Palm, som ifjor kom saameget til Vosborgs?

Palm.

Ja og til Dem.

Ramler.

Naa — Faber til Tobaksfabrikøren?

Palm.

Nej, Hr. Ramler — jeg er tvertimod en Søn —

Ramler.

Søn til Deres Fader — saadan! hm hm!

Palm (til Madam Ramler).

Deres Søn har fortalt mig, at der er kommet lidt i Vejen mellem Dem og Vosborgs. Det er ret kjedeligt.

Madam Ramler.

Ja Hr. Palm, De kan tro, det har gaaet os forskrækkelig nær. Kan De ikke kjende stor Forskjel paa min Mand?

Palm.

Aa han har jo aldrig været meget snaksom.

Madam Ramler.

Ja men han kunde dog more sig med vi andre. Men nu gaar han altid og tænker og tænker, og det er ikke noget for ham, Hr. Palm, (græder) den Tænken kan hans Hoved ikke taale. See nu bare paa ham!

Mel. Clé du caveau. 1417.

Ramler (affides).

Ak ja ja ja ja ja — Bordet dækket!
Ak ja ja ja ja ja — hvis han kom!
Ak ja ja ja ja — er saa forskrækket.

Madam Ramler (til Palm).

Ser De, saadan gaar han hele Dagen om.
Og det er ej nok, at han sig græmmer,
men min stakkels Dreng sig daglig skæmmer;
hen han svinder,
sikke Kinder! (kniber Mathias i Kinden)
knap en Pille Kjød man finder.

Ramler.

Ak ja ja ja ja!

Palm.

Naar blot man giver,
finder man vel Udvej.

Madam Ramler.

Sig mig en!

Ramler.

Ak ja ja ja ja!

Mathias.

Ja hvor jeg lider!

Madam Ramler.

Ja vi bliver snart til bare Skind og Ben.

Palm.

Ja naar det virkelig er Dem saa meget om at gjøre, saa tænker jeg vel, at vi maa kunne faa bragt et Forlig til Veje.

Madam Ramler.

Ja jeg forlanger ikke andet, end at Vosborgs skal bede om Forladelse. Naar bare Madamen vil give et godt Ord, for det er dog hende, som har hele Skylden.

Palm.

Ja er De ogsaa vis paa det?

Madam Ramler.

Jo hun har længe luret paa Lejligheden. Hun har aldrig kunnet tilgive mig, at jeg fik de Damaskes Gardiner.

Ramler.

Ak ja ja ja! hvad skal man sige! Mo'r?

Madam Ramler.

Ja, min Snut!

Ramler.

Længes efter Maden — varer saa længe.

Madam Ramler.

Nu gaar jeg og ſørger for den. (affides til Palm) De er vel i Dag herude med Vosborgs?

Palm.

Hvad, De veed?

Madam Ramler (ſom før).

Ja jeg kjender dem paa Dækketøjet. Men De ſkal ikke ſige det til Ramler, for ſaa vil han bort igjen.

(gaar ind i Huſet.)

Palm.

Det lader til, jeg kan faa hende paa mit Parti. Jeg maa tale nærmere med hende.

(gaar ind i Huſet.)

Mathias.

Og jeg iler ned til min Sofie.

(gaar ned i Haven.)

Fjortende Scene.

Vosborg, Madam Vosborg og Sandrup (komme ind ad Laagen).

Ramler (nyſer).

Tuſind Tak! — Ak ja ja ja! hvad ſkal det blive til! Bordet dækket!

Vosborg.

Ja nu tænker jeg, vi kan komme til Bords. (opdager Ramler) Mutter!

Madam Vosborg (ligeſaa).

I, du Forbarmende!

Sandrup.

Men hvad gjør Dem ſaa forſkrækket? Er det den Mand der?

Madam Vosborg.

Ja kjender De ham ikke?

Sandrup,

Nej, jeg gjør ikke.

Vosborg.

Jo gu kjender De ham. Det er jo Rasmus.

Sandrup (afsides).

Av! (højt) Ja nu ser jeg det, det er paa min Ære ogsaa ham.

Vosborg.

Hr. Sandrup! Hvor hurtig kan De rydde ham af Vejen!

Sandrup.

Aa — paa et Kvarter.

Vosborg.

Paa et Kvarter! (ser paa Uret) Godt! Kom saa med, Mutter! Jorden brænder under mig.

(Vosborg og Madam Vosborg gaa ned i Haven.)

Femtende Scene.

Sandrup. Ramler. Madam Ramler.

Ramler

(vender sig i det Øieblik, de gaa ud, og staar et Øieblik ubevægelig, indtil han faar Luft).

Mo'r! Mo'r! Saa kom dog! Mo'r!

Madam Ramler

(kommer i Døren).

Ja lille Ven! nu kommer Maden strax.

Ramler.

Mo'r! Mo'r! — Christoffer!

Madam Ramler (træder frem).

Hvad siger du? Han er dog ikke her?

Ramler.

Jo jo — var her — rendte\

Madam Ramler.

Det var jo ret ſlemt. Hvad ſkal vi gjøre ved det? for nu kan vi ikke flytte.

Ramler.

Jo jo, bort herfra! ſtrax!

Madam Ramler.

Ja naar det virkelig er din Billie, ſaa veed du, at jeg retter mig efter dig i alting. Men det vil du ikke, min Glut! du vil ikke have, at vi ſkal lade os kaſte paa Døren? Vel? (tyſter ham) Nu kommer jeg ſtrax med Maden.

(gaar ind i Huſet.)

Ramler.

Ak ja ja ja!

Sextende Scene.

Sandrup. Ramler.

Sandrup

(ſom i foregaaende Scene har holdt ſig tilbage, træder frem).

Det var dog forbiſtret! Jeg havde haabet, de ſkulde blive borte, til vi havde faaet Frokoſten til Livs. Hvordan ſkal jeg nu indlede det med ham? Jeg veed jo ikke en Gang, hvad min Urmager hedder. Ja mine egne Folk kunde jeg endda bedre ſkaffe bort, for jeg behøvede blot at fortælle Madamen, at Paſtor Plyſs ſad nede i Pilealleen, ſaa ſkal jeg love for, de ſtak af over Hals og Hoved. — Men man maa forſøge. (høit) Hr. Iſenkræmmer Ramler! jeg har viſt ikke den Ære at være kjendt af Dem?

Ramler.

Jo — kjender Dem meget vel.

Sandrup.

Det glæder mig. (afsides) Gud veed, hvorfra han kjender mig!

Ramler.

Det er Hr. Palm — ikke sandt?

Sandrup.

Nej, mit Navn er Sandrup.

Ramler.

Sandrup? kjender Dem ikke.

Sandrup.

Jeg har dog ofte været inde i Deres Butik, men De har naturligvis ikke lagt Mærke til mig blandt den Mængde, som kommer der. Ja De har en betydelig Handel, Hr. Ramler!

Ramler.

Ingen Handel — Jux!

Sandrup.

Hvorledes? er Deres Handel taget af?

Ramler.

Folk andet at tænke paa — Krig — Cholera — store Ideer, Frihed og Lighed — ingen Knive og Gafler.

Sandrup.

Ja det er rigtig nok et mærkværdigt Aar, Hr. Ramler.

Ramler.

Snavs Aar!

Sandrup.

Ja et særdeles snavs Aar! — Men jeg vilde gjerne tillade mig at tale et Ord med Dem om denne Urmager —

Ramler.

Hvilken Urmager?

Sandrup (affides).

Ja bare jeg vidſte det. (høit) Jeg mener naturligvis Deres Uhrmager, ham De veed nok — Deres Rasmus.

Ramler.

Min Rasmus — det er mig ſelv.

Sandrup (affides.)

Det er ſgu ogſaa ſandt. (høit) Ja viſt — ha ha ha! jeg er noget diſtrait — jeg mener ham, ſom kalder Dem Rasmus — Deres forrige Ven — han er i Dag herude med ſin Familie.

Ramler (for ſig).

Ak ja ja ja! hvad ſkal man gjøre?

Sandrup.

Hvad De ſkal gjøre? Bedſte Hr. Ramler! jeg ſynes, at De for at undgaa Splid helſt bør flytte et andet Sted hen.

Ramler.

Lad dem det — værſgo! vi bliver.

Sandrup.

Nej det var ikke min Mening, og det er heller ikke Deres. Nej, De maa tage bort, Hr. Ramler! ikke ſandt, De har dog allermeſt Lyſt dertil?

Ramler.

Ak ja ja ja!

Sandrup.

Maa jeg tale et Venneord med Dem. Huſk paa, at det er i Dag Deres Frues Geburtsdag. Ikke ſandt? det ſkulde være en Glædesdag.

Mel. Clé du caveau. 1811.

Tror De, Glæden her vil trone?
Ak, nej her bor kun Fortræd;
nej vælg De før et andet Sted!

Ramler.

Ak ja ja ja — min Kone!

Sandrup.

Aa hun la'r ſig let forſone,
De er Mand i Deres Hus,
De ſiger blot: Marche, marche! ellers faar du Snus!

Ramler.

Ak ja ja ja!

Sandrup.

Der er et yndigt Sted derhenne;
man ſidder der ſaa dejligt bag en Stabel Brænde.
Der høres ingen Lyd,
man ej vil ha',
og der er Fred og Fryd.
Hvad?

Ramler.

Ja ja ja!

:,: Vi vil herfra! :,:

Sandrup.

De vil herfra!

Ramler (falder).

Mo'r! Mo'r!

Syttende Scene.

De forrige. Madam Ramler (kommer med Kaffen, de fuldføre Bordets Dækning).

Madam Ramler.

Naa mit Lam! nu ſkal du ſtrax faa noget at ſpiſe. Her er Dyreſtegen.

Sandrup (affides).

Dyreſteg!

Ramler.

Nej bort herfra! andet Sted!

Madam Ramler.

Nej min Stump! nu kan det ikke lade sig gjøre. Vi har pakket alting ud, og Hr. Palm er ifærd med at trække Vinflaskerne op.

Sandrup (affides).

De skal have Vin!

Ramler.

Proppen i! pakke sammen! væk!

Madam Ramler.

Nej vist ikke, nu kommer vi strax med det øvrige, og saa spiser vi.

(gaar ind i Huset med Karen.)

Attende Scene.

Sandrup. Ramler.

Sandrup (affides).

Dyresteg og Vin! det er noget andet end den pjankede Chokolade. (høit) Hr. Ramler! Deres Kone har fuldkommen Ret — De bør blive her.

Ramler.

Ja men —

Sandrup.

Jeg kjender ham, Deres forrige Ven, og jeg kunde let faa ham til at tage et andet Sted hen; men jeg skal desværre hjem at spise Frokost.

Ramler.

Kan spise med os — Dyresteg — Portvin! hvad behager?

Sandrup.

Ja de venter rigtig nok paa mig hjemme. Men

det er det ſamme — for at gjøre Dem en Tjeneſte! lad gaa!

Ramler.

Tak! Tak! (afſides) Flink Mand! meget flink Mand!

Sandrup.

Og nu kan De være ganſke rolig, Urmagerens ſkal forſvinde ſom en Røg. Men De maa gaa ind et Øjeblik. (Ramler gaar ud mod Publikum). Nej, De løber mod Plankeværket — herhen!

(fører ham hen til Huſet.)

Sandrup.

Nu ſkal jeg i Lav med Madamen. Aa hvad? naar jeg ſætter hans Højærværdighed paa Krogen, ſaa bider hun ſtrax paa; og ſaa maa min gode Urmager uden videre pakke ſammen og tribſe af til Pilealleen. Ja det gaar! — Sikken Dyreſteg! Ja det er nogle ganſke anderledes Folk. Og ſaa veed man, hvad de hedder — det er ſaa uhyre nemt.

Attende Scene.

Sandrup. Palm.

Palm.

Hr. Sandrup! et Ord!

Sandrup.

Gjerne! men helſt i en Fart!

Palm.

Hør, Hr. Sandrup! jeg ſynes ikke det er rigtigt, at De arbejder paa at jage Ramlers paa Døren.

Sandrup.

Nej, det har jeg allerede indſet, og derfor har jeg tvertimod bedet dem om at blive.

Palm.

Det var fortræffeligt! ſaa er vi jo enige (rækker ham Haanden).

Sandrup (mistroiſk).

Naa ſaa De holder ogſaa med Ramlers?

Palm.

Ja naturligvis!

Sandrup.

Det glæder mig overordentlig. Og jeg ſkal nu ſtrax prøve paa at fordrive Urmagerens.

Palm.

Nej hvor vil De hen? Det er jo meget bedre at arbejde paa en Forſoning.

Sandrup.

En Forſoning er umulig. Hr. Ramler føler ſig dybt fornærmet, og med Grund, og jeg (ſer paa Dyreſtegen) holder altid med det Parti, ſom har den bedſte Ret. Farvel, Hr. Palm! nu gaar jeg til Urmageren.

Palm.

Aa vil De ſaa ikke med det ſamme ſige dem, at Enderne er færdige.

Sandrup.

Hvilke Ender?

Palm.

De Ender, ſom bliver ſtegte inde hos Madamen. Og lad dem ſaa ogſaa vide, at Vinen er kommen. Farvel, Hr. Sandrup!

Sandrup (vender om).

Hør, Hr. Palm! hvis De virkelig kan rokke min Overbevisning om, at Retten er paa Hr. Ramlers Side —

Palm.

Nej, det kan jeg aldeles ikke. Dertil er De altfor ſikker.

Sandrup.

Ja men De kunde maaſke anføre flere Beviſer, ſom jeg ikke kjender, og jeg forſikrer Dem, jeg holder ſaa inderlig meget —

Palm.

Af Andeſteg?

Sandrup.

Nej, af Urmageren og hans Familie. Sig mig ſom upartiſk Mand, for jeg er uvis, Hjertet løber ſaa let af med mig, ſig mig: hvem har i Grunden Retten paa ſin Side?

Palm.

Det har begge Parter. Det hele er en Misforſtaaelſe, og derfor vil jeg arbejde paa Forſoning. Er De med?

Sandrup.

Ja — jeg veed ikke.

Palm.

Hr. Sandrup! tænk Dem, om vi kan faa de to brave Familier forſonede igjen! Saa flytter vi begge Bordene ſammen og fejrer det gjenvakte Venſkab med Sang og Klang, med to Slags Steg og to Slags Vin.

Sandrup.

Det er et ſkjønt Billede, De opſtiller for min Sjæls Øje. (rækker ham Haanden). Her har De mig.

Palm.

Bravo! Saa begynder vi ſtrax.

Sandrup.

Ja jeg skal strax gaa hen og snakke med —

Palm.

Nej, det skal De slet ikke. De har ikke andet at gjøre, end at lystre mig.

Sandrup.

Dem?

Palm.

Ja! (gaar hen til Bosborgs Bord) Tag nu fat med ved det Bord!

Sandrup.

Ved det Bord?

Palm.

Ja! Følg saa med! (De flytte Bosborgs Bord noget tilbage paa Scenen.) Se, nu skal det herind mellem disse Bænke, men først maa vi have det tomme Bord hen, hvor det stod før.

Sandrup.

Men bedste Hr. Palm! jeg kan slet ikke forstaa —

Palm!

Det gjør ikke noget — tag nu fat! (De fuldføre den antydede Omflytning).

Tyvende Scene.

Palm. Sandrup. Mathias. Sofie.

Mathias (til Sofie).

Hør, følg med til mine Forældre! Vil de saa ikke tage sig af os, saa er der ikke andet for, end at vi flygter langt, langt bort.

Sofie.

Ja det maa vi.

Mathias.

Hør, jeg kjender en Skipper, som rejser til Præstø i Morgen. Han tager os nok med.

Palm.

Men sig mig dog, hvad der er paafærde?

Mathias.

O Hr. Palm! vi er to højst ulykkelige Væsner.

Sofie.

Ja Faber traf Mathis og mig nede i det lukkede Lysthus, og saa blev han saa uhyre vred og sagde, at vi maatte skilles ad for evig.

Mathias.

Men det gjør vi paa ingen Maade.

Palm.

Nej hør, jeg skaffer Hjælp. Inden en halv Time skal alt være godt igjen, men nu maa De skilles for et Øjeblik. Hr. Ramler gaar ind til sin Familie, og De, Jomfru Sofie —

Sofie.

Nej, nej — det vil vi ikke.

Mathias.

Nej, vi vil aldrig forlade hinanden mere.

Sofie.

Nej kom, min Engel, nu vil vi gaa til dine Forældre.

Palm.

Men hør, Jomfru Sofie! paa den Maade ødelægger De min hele Plan. Hr. Ramler maa slet ikke vide andet, end at Deres Familie er gaaet et andet Sted hen.

Sofie.

Aa det kan være det samme med Deres Plan. Os skal De ikke adskille.

Mathias.

Nej, min Sofie, det skal ingen jordisk Magt gjøre.

Sandrup (til Palm).

Men det er jo godt, de to er enige; det er jo en Begyndelse til Forsoningen.

Palm (til ham).

Aa' hvad forstaar De Dem paa det? De skal og maa adskilles. — Hør, Hr. Ramler! vil De da ikke i det mindste gjøre mig den Tjeneste at sige mig, hvad Deres Svigerfader sagde til Dem?

Mathias.

Aa han bad mig rejse Pokker i Vold; men det gjør jeg ikke, uden jeg kan faa min Sofie med. For hvis jeg længere skal leve uden hende, saa dør jeg ved Gud i Himlen.

Sofie.

Ja det gjør jeg med.

Palm (afsides).

Nu har jeg det! (højt) Ja det vilde være meget slemt for Dem begge, men Hr. Ramler vilde dog lide mest derunder.

Mathias.

Ja det vilde jeg rigtig nok.

Sofie.

Vilde du?

Palm (afsides).

Bravo! nu gaar det. (højt) Ja et Mandfolk tager sig altid saadan noget mest nær.

Mathias.

Ja det er ganske sandt.

Sofie.

Et Mandfolk! Tror du, at du kan ſammenligne din Kjærlighed med min?

Mathias.

Ja i det mindſte har jeg ſørget meget mere, end du.

Sofie.

Har du ſørget? du fortalte mig jo for lidt ſiden, at du forleden var paa Bal.

Mathias.

Aa du veed jo meget godt, at jeg var nødt til det, det var jo i Klubben, hvor jeg er Balinſpektør.

Mel. Clé du caveau. 1823.

1.

Du veed, min rare Pige,
i det borgerlige,
der jeg aldrig Nej kan ſige.
Jeg ſkal i alle Fald.

Sofie.

Ja om man ogſaa ſkal,
det er og bliver dog et Bal.
Du dandſed ufortrøden
indtil Morgenrøden,
medens jeg mig ønſked Døden.

Mathias.

Nej kun med Jomfru Mals
jeg fik en lille Vals,
og Hjertet ſad mig i min Hals.

Sofie.

Ja du kan ſagtens ſige —

Mathias (heftig).

Hør nu dog, min Pige!

Sofie.

Ej det nytter dig at ſkrige.
Maa jeg dog først faa talt!

Mathias.

Nej hør, det er for galt.

Begge.

Af Harme er jeg næsten kvalt.

2.

Palm (til Mathias).

Parti med Dem jeg tager,
De med Rette klager.

Mathias (til Palm).

Saadan altid hun mig plager.
(til Sofie) Men hør, min Engel, vær
dog ej saa bøs og tvær!

Sofie.

Naa nu skal jeg ha' Skylden her.

Mathias.

Du veed, du altid vilde
mig saa gjerne drille.

Sofie.

O det er din gamle Grille.

Mathias.

Hvorfor er du saa stiv?

Sofie.

Mon jeg da ypper Kiv?

Mathias.

Ja du forbitrer mig mit Liv.

Sofie.

Nej hør, tag dig i Vare!

Mathias.

Det vil jeg forsvare.

Sofie.

Aa det kan du gjerne spare.

Mathias.

Men dette Kjævleri —

Sofie.

Aa lad os være fri!

Begge.

Ja nu er det med os forbi!

(Mathias gaar ind i Huset, Sofie ned i Haven.)

Ingetyvende Scene.

Palm. Sandrup. Henriette.

Palm (synger Melodien til Ende).

La la la o. s. v.

(tager Henriette om Livet og danbser med hende).

Henriette.

Men hvorfor er De saa glad? Freden er jo ikke sluttet endnu?

Sandrup.

Nej, det ser rigtig nok ikke synderlig ud til Fred. De gjør det jo tvertimod værre.

Palm.

Ja lad mig om det!

Sandrup (til Palm).

Men Herregud! nu har jo de to Mennesker slaaet op med hinanden.

Palm (til Sandrup).

Ikke andet? Det gjør de jo alligevel hver evige Dag.

Henriette (til Palm).

Ja nu maa De snart have det bragt i Orden, for Moder er paa Vejen herhen.

Palm.

Deres Moder? (til Sandrup) Saa maa De gaa!

Sandrup.

Gaa? ja hvor skal jeg gaa hen?

Palm.

De kan jo gaa ud paa Vejen. Naa skynd Dem!

Sandrup.

Ja men bedste Hr. Palm, jeg maa dog først vide —

Palm (fører ham til Laagen).

Gjør nu, som jeg siger! Saa skal jeg strax give Dem Besked.

(Sandrup gaar ud ad Laagen.)

Henriette.

Naa det var saamænd Synd at sige, at De generer Dem.

Palm.

Ja skal jeg gjøre Gavn, saa maa jeg have Kommandoen — ogsaa over Dem.

Henriette.

Ja det varer vel ikke saa længe.

Toogtyvende Scene.

Palm. Henriette. Madam Bosborg.

Madam Bosborg.

Naa Hr. Palm! er Ramlers saa taget bort?

Palm.

Nej, de bliver her til Frokost.

Madam Bosborg.

Men Hr. Sandrup lovede jo saa vist —

Palm.

Ja men han har faaet Forfald. Han har gjort sig gode Venner med Ramlers.

Madam Bosborg.

Har Sandrup?

Palm.

Ja han er deſerteret over til Fjenden. Og nu arbejder han paa at faa os til at retirere.

Madam Ramler.

Os? Nej det gjør vi aldrig i Evighed.

Henriette.

Jo lille Moder, til Middag. For vi kan dog ikke blive her altid.

Madam Bosborg.

Maa vi nu være fri for Pjank! Men hvad betyder det, at vores Bord er flyttet. Hvem har gjort det?

Palm.

Det har Jomfru Henriette og jeg gjort.

Henriette.

Har jeg?

Palm (giver hende et Vink).

Ja det nytter ikke, De nægter det. (affides til Henriette, da Sandrup viſer ſig i Baagen). Jeg maa ud at ſnakke med Deſertøren. Nu maa De ſørge for, at Bordet faar Lov til at blive ſtaaende.

Henriette (affides til ham).

Nej, det gjør jeg ikke.

Palm (idet han gaar ud ad Baagen).

Jo De gjør.

Treogtyvende Scene.

Henriette. Madam Bosborg.

Madam Bosborg.

Men Hendriette! maa jeg ſpørge, hvad ſkal de Anſtalter til?

Henriette.

Hvilke Anſtalter?

Madam Bosborg.

Hvad ſkal det betyde, at I flytter vores Bord?

Henriette (affildes).

Ja Gud maa vide det! (høit) Jo ſer du, lille Moder! det ſtod virkelig ikke rigtig godt der.

Madam Bosborg.

Aa hvad er det for nogle Ideer? Det er jo der, hvor det altid plejer van at ſtaa.

Henriette.

Ja det var i gamle Dage, da vi havde Fred. Men ſiden vi nu har faaet Krig med Ramlers, ſaa ſynes jeg ikke, det kan ſtaa der længer.

Madam Bosborg.

Ikke det? Da ſkal du ſaamænd faa det at ſe. (gaar hen til Bordet) Kom nu og tag fat med!

Henriette.

Ja men ſøde Moder! det er jo et Krigspuds.

Madam Bosborg.

Et Krigspuds!

Henriette.

Ja ſer du, naar vi ſidder derhenne, ſaa er vi Huſet meget nærmere, og ſaa kan vi ſtaa i ganſke uforſtyrret Forbindelſe med det. Ramlers kan derimod ſlet ikke komme til Køkkenet uden at gaa os lige forbi, og det vil genere dem dygtig, kan du tro.

Madam Bosborg (glad).

Ja det vil det, det er ſikkert.

Henriette.

Ja Hr. Palm ſiger ogſaa, at det er det aller-

vigtigſte, naar man har Krig, at afſkjære Fjenden al Tilførſel. Paa den Maade kan vi til ſidſt ſulte dem ud.

Madam Bosborg.

Ja det er godt! det er udmærket!

Henriette.

Men jeg er blot bange for, at Fader heller vil ſidde i den anden Ende af Haven.

Madam Bosborg.

Nej Tak! vi lader os ikke jage bort herfra. Og det Bord ſtaar netop ypperligt. Nu ſkal jeg gaa ned og tale med Bosborg.

Fireogtyvende Scene.

Henriette. Palm (kommer fra Laagen).

Henriette.

De er en net en, ſaadan at lade mig i Stikken. Moder er bleven ſaa vred, at hun vil flytte hen i den anden Ende af Haven.

Palm.

Av for Pokker! det var en ſlem Streg i Regningen.

Henriette.

Men hvorfor ſkal vort Bord ogſaa ſtaa der?

Palm.

Jo vi maa jo ſidde ſaadan, at Ramler ikke ſer os. Han maa være i den ſalige Overbevisning, at vi er paa Vejen til Pilealleen, ellers faar han ikke Munden paa Gang. Nu er den hele Plan ødelagt. (raſk) Men lad gaa! ſaa begynder vi forfra paa en friſk.

Henriette.

Det er dog ogſaa ærgerligt, at man ikke kan gjøre Dem forknyt.

Palm.

Naa, De vil altſaa gjøre mig forknyt? Tak ſkal De have! Bordet bliver altſaa ſtaaende.

Henriette.

Nej, hvor kan De tro?

Palm.

Aa jeg vidſte nok, at det var en ſmal Sag for Dem at faa det ſat igjennem. Henriette! Slaget er vundet! Se nu er De min.

(De ile ud.)

Femogtyvende Scene.

Ramler, Madam Ramler, Mathias og Sandrup (komme fra Huſet).

Madam Ramler (til Ramler).

Naa, kom nu, lille Ven! du kan være ganſke rolig for, at de er gaaet.

Sandrup.

Ja ſom ſagt! jeg ſaae dem med mine egne Øjne gaa ned ad Pilealleen til.

Madam Ramler.

Og du ſer jo, at de har taget af Bordet igjen. Kom ſaa, min Snut, og ſæt dig!

Ramler (ſtandſer).

Der — dækket Bord! (peger paa Bosborgs Bord).

Madam Ramler.

Ja det er en Familie, ſom er kommen ſenere. Madamen derinde ſagde, at det var en Slagter fra Veſterbro.

Sandrup.

Ja, Hr. Ramler! det er den ſtore Slagter, ſom bor der ſkraas overfor Skydebanen. Det er ham, der er ſaa ſtærk, at han kan ſlaa en Stud for Panden med ſin Knyttenæve.

Ramler.

Saa? meget ſtærk!

Madam Ramler (affides til Sandrup).

Ja men dør ſaa Studen deraf?

Sandrup (affides til hende).

Nej det vil jeg ikke paaſtaa. (højt til Ramler) Denne Slagter ſkal ellers være en meget ſkikkelig og fredſommelig Mand, men han har den Svaghed, at han ikke kan lide, at nogen ſer paa ham, for — jeg ſkal ſige Dem — han har ſaadan en Gevæxt lige midt paa Næſen.

Ramler.

Hahaha! det maa jeg ſe.

Sandrup.

Nej, for Guds Skyld, Hr. Ramler! gjør ikke det! Mærker han, at De ſer paa ham, ſaa bliver han, ſom han var rent bindegal, og er i Stand til at ſmide os alle ſammen paa Porten.

Mathias (affides).

Gud! hvor De kan lyve!

Ramler.

Smide paa Porten! holder ikke af — heller gaa!

Madam Ramler

(fører ham hen til Bordet).

Aa nej viſt ikke! Naar vi paſſer os ſelv, er der ſaamænd ingenting i Vejen.

Ramler (sætter sig).

Fremmede Folk! Saa genert! (De andre tage Plads.)

Madam Ramler.

Aa vi har saamænd været her, naar der har været over tyve Gange saa mange. Husker du den Pintsemorgen, da der var saa fuldt, at vi Damer maatte sidde paa Skjødet af vores Kavalerer?

Sandrup (galant).

Hvem der saa havde været Deres Kavaler?

Madam Ramler.

Tag Dem i Agt! Gjør ikke min Gamle jaloux!

Sandrup.

Hahaha!

Ramler.

Hohoho! — hør — Mo'r — Mathis — Hr. Sandrup — love mig noget!

Madam Ramler.

Hvad skal vi love dig, min Dreng!

Ramler.

Ikke vende jer om — ikke røre jer! Ganske stille!

Madam Ramler.

Ja det forstaar sig, vi skjøtter os selv.

Ramler.

Mathis, husk! ikke se paa Slagteren!

Mathias.

Nej det kan jeg saamænd godt lade være. — (til de andre). Hahaha!

Sandrup.

Nu kommer de.

Sexogtyvende Scene.

De forrige. Madam Vosborg kommer med Vosborg under Armen, fulgt af Sofie, Henriette og Palm.

Mel. Clé du caveau 1567.

1.

Palm.

Nu er alt i Stand,
vi spise kan.

Vosborg.

Ja Maden ret skal smage.

Palm (til Henriette).

Jeg har vundet Spil,

Vosborg (til sin Kone).

Vi lade vil,
som om de ej var til.

Palm og Vosborgs.

Som om de ej var til.
Kom, tag Plads!
her sidder man saa rart.

Sandrup og Ramlers (til Ramler).

Tøm et Glas!
det gjør Hovedet klart.

Vosborg.

Under grønne Træer,
i saadant Vejr
da sidder man saa dejlig.

Begge Borde.

Ja Gud, hvor der er dejligt her!

2.

Madam Ramler.

Men saa spis, min Ven!

Ramler.

Hm — Slagteren —

Madam Ramler.

Aa lad du ham kun snakke!

Vosborg.

Men vi maa saa Skam
os ha' en Dram,
for Jorden er lidt klam.

Palm og Vosborgs.

Ja Jorden er lidt klam.

Sandrup og Ramlers (til Ramler).

Snak og le!
her har man det saa frit!

Palm og Vosborgs.

Lad os se,
om De har Appetit!

Vosborg.

Under grønne Træer,
i saadant Vejr
da smager Maden dejlig.

Begge Borde.

Ja Gud! hvor Maden smager her!

(Karen bringer Chokoladen, Madam Vosborg skænker.)

Madam Ramler (til Ramler).

Men du spiser jo slet ikke, søde Ven!

Ramler.

(som bestandig passer paa, at hans Bordfæller ikke vende sig om).

Tys — ikke saa højt!

Sandrup.

Jo vi maa netop tale højt, for ellers tror han, at vi hvisker om ham. Han er saa forfærdelig mistroisk.

Ramler.

Ja saa? tal — tal!

Palm (klapper i Hænderne).

Vosborg (farer op).

Hvad var det?

Palm.

Det var mig, som knaldede med et Blad.

Ramler.

Knaldede med et Blad.

Sandrup.

Ja, det var Slagteren; man kan høre, at der er et pænt Slag i den Næve. (affides) Det var Signalet til mig. (til Ramler) Nu maa vi tale dygtig højt. (højt) Jeg hører, at De i den senere Tid har lagt Dem efter Politiken.

Ramler.

Lille Smule.

Palm (til Vosborg).

Læg nu Mærke til, hvordan han indsmigrer sig hos Ramlers?

Sandrup.

Aa det kan vel ikke være saa grumme lidt, siden De har stillet Dem til Rigsdagen.

Ramler.

Betænkt mig igjen.

Sandrup (affides).

Højere!

Ramler.

Betænkt mig igjen — vil ikke mere.

Vosborg.

Hvad hører jeg!

Sandrup.

Men hvad gav da Anledning til, at De stillede Dem?

Ramler.

Ikke værdt at tale om.

Madam Ramler.

Aa jo, fortæl Hr. Sandrup det! det var paa den ulykkelige Reiſe til Roskilde — der traf han ſammen med en af de Fyre, ſom løber om og ſætter ondt Blod i Folk.

Ramler.

Kommer fra Roskilde — Jernbanen. Sidder en Mand — ung Mand — Briller paa Næſen.

Sandrup.

Naa det var vel en Studerende? Og han vilde have, at De ſkulde ſtille Dem?

Ramler.

Ja, trykker min Haand — Pligt at gjøre det — Demokrat — Kundſkaber — Talegaver.

Sandrup.

Sagde han, at De havde Talegaver?

Ramler.

Ja!

Sandrup (affides).

Sikken en Gavtyv.

Madam Ramler.

Men min Mand vilde dog ikke, uden han kunde faa ſin Ven til at ſtille ſig tilligemed ham.

Sandrup.

Naa Hr. — Urmageren? Men han havde jo allerede ſtillet ſig.

Madam Ramler.

Ja den fremmede Mand viſte ham et Blad, hvori det ſtod til at læſe. Naa fortæl!

Ramler.

Viſer mig Flyveposten. — Chriſtoffer ſtillet ſig. Bedſte Ven — altid fulgtes ad.

Sandrup.

Og ſaa ſtillede De Dem ogſaa for at gjøre ham Selſkab? Men naar lavede De da den Erklæring til Adresſeaviſen?

Ramler.

Strax — paa Dampvognen — han ſkrev op — jeg Underſkriften.

Sandrup.

Naa, Underſkriften var altſaa forfattet af Dem? Men hør, naar De gjorde det af Venſkab for — Deres Ven, hvorfor ſtillede De Dem da i det ſamme Diſtrikt?

Ramler.

Altid ſammen med Chriſtoffer — ſamme Gade, ſamme Hus — ogſaa ſamme Diſtrikt!

Sandrup.

Men derved kom De jo netop til at ſtaa ham i Vejen.

Ramler.

Tænkte ikke paa — godt ment.

Vosborg.

Er det muligt! jeg vil hen til ham.

Madam Vosborg (holder paa ham).

Nej, hvad ſkal det til? Bliv nu her!

Palm.

Tys! lad os høre lidt mere!

Sandrup.

Men hvorfor opgav De det da ikke strax? Hvorfor indbød De Vælgerne til et Møde?

Madam Ramler.

Det er saamænd et falsk Rygte, for Ramler gik strax efter hen og meldte sig ud igjen.

Sandrup.

Men prøvede De da ikke paa at forklare Deres Ven, hvordan det hang sammen?

Ramler.

Jo — gaar til Christoffer — ringer paa — Madamen. Vil ind —

Sandrup.

Men hvorfor kom De da ikke ind?

Ramler.

Døren i — paa Næsen.

Vosborg (farer op).

Nej, jeg maa tale med ham.

Madam Vosborg (holder paa ham).

Aa bliv nu! det er kun Løgn og Sludder.

Vosborg.

Nej slip mig! Jeg kan ikke by mig længer.

Ramler.

Slagter — tys! ikke se!

Vosborg

(er gaaet hen til Ramler og har lagt sin Haand paa hans Skulder).

Rasmus, min Ven! Her har du mig igjen. Se paa mig!

Ramler.

Nej, nej — har ikke set paa Gevæxten, slet ikke!

Vosborg.

Vær nu ikke længer vred paa mig! Jeg har gjort dig Uret, det veed jeg nok; men lad mig se dit gamle Ansigt igjen! (Madam Ramler drejer Ramlers Hoved.) Vil du ikke mere kjendes ved din Ven —

Ramler.

Christoffer! (De omfavne hinanden).

Palm.

Hurra! nu er alting godt igjen.

Madam Vosborg.

Nej stop! De skal ikke blæse i Trompeter endnu, vi har det værste tilbage. Hvordan vil Hr. Ramler forsvare, at han tvertimod sit Løfte har ladet sig gjøre til Løjtnant.

Vosborg.

O lad ham være Løjtnant? hvad gjør det? Vi bliver dog Venner alligevel — dit gamle Affkum!

Madam Ramler.

Men det er en hel Fejltagelse. Det er slet ikke min Mand, der skal være Løjtnant —

Mathias.

Nej, for det er mig.

Sofie (styrter frem).

Min Mathis! hvad, er du bleven Løjtnant?

Mathias.

Ja min Engel, med Guds Hjælp bliver jeg det nok, for ved Prøvevalget var jeg en af dem, som havde de fleste Stemmer.

(Under de følgende Replikker flytte Palm og Sandrup Vosborgs Bord og Bænke hen til Ramlers.)

Madam Bosborg.

Men der ſtod ſandelig i Aviſen: Iſenkræmmer Ramler.

Mathias.

Ja men der ſkulde have ſtaaet Iſenkræmmerſvend Ramler. Formodentlig er „Svenden“ falden ud ved Trykningen.

Madam Bosborg.

Mariane, det gjør mig meget ondt —

Madam Ramler.

Aa lad os nu ikke tale om det! Nu er jo alting ſaa grumme godt.

(De kyſſe hinanden.)

Palm.

Maa vi ſaa komme til Bords igjen?

Sandrup.

Ja vil De ikke være ſaa artige at tage til Takke!

(De ſætte ſig i den Orden fra venſtre til højre: Sandrup, Palm, Henriette, Ramler, Bosborg, Madam Ramler, Madam Bosborg, Mathias, Sofie. Vin bydes om.)

Sandrup.

Højſtærede Forſamling! Jeg tør med Rette være ſtolt af min Sejer. Uagtet alle de Beſværligheder, jeg har mødt, uagtet alle de Hindringer, ſom have optaarnet ſig for mine trætte Fødder, er det dog lykkedes mig —

Palm.

De mener mig.

Sandrup.

Ja viſt — er det lykkedes Hr. Palm og mig at tilvejebringe den ligeſaa længe, ſom inderligt ønſkede Forſoning mellem de to udmærkede Mænd og

Statsborgere, Hr. Isenkræmmer Ramler og Hr. Urmager — og Hr. Urmageren — (affides til Palm) Hvad hedder han? (Palm hviſker til ham) Jeg ſiger: Forſoningen er ſtiftet mellem Hr. Isenkræmmer Ramler og hans trofaſte og inderlig elſkede Ven, Hr. Urmager Knaſperſen.

Vosborg.

Hvad ſkal det ſige? Vil De ſkjælde mig ud?

Sandrup.

Men bedſte Hr. —

Vosborg.

Tror De, jeg hedder Knaſperſen?

Palm.

Og det er ham, der kjendte Dem ſaa godt. Hahaha!

Alle.

Hahaha!

Sandrup (trænket).

Hvad jeg har virket her — af ren Menneſkekjærlighed, og jeg tør ſige, ikke uden Talent, ſynes ikke at blive ſynderlig paaſkjønnet. (Pauſe) Jeg ſiger, det ſynes ikke at blive meget paaſkjønnet. Jeg holder ikke af at være til Nar — det kan De ikke fortænke mig i — Far vel!

(gaar henimod Laagen).

Ramler.

Naa naa!

Vosborg.

Nej hør, Hr. Sandrup!

Sandrup (vender ſig).

Sagde De noget?

Palm.

Ja siden De er herude, kan De jo gjerne blive og drikke et Glas Vin med.

Sandrup.

Ja naar jeg bliver anmodet saa indstændig, bør jeg vel ikke gjøre mig kostbar.

(sætter sig.)

Palm (rejser sig).

Hovedæren for hvad her er sket i Dag, tilkommer rigtig nok mig. Men Modstanden, jeg havde at kæmpe imod, var saa ringe, og Lønnen, jeg havde at kæmpe for, var saa stor —

Henriette.

Aa jeg er da ikke saa stor.

Madam Bosborg.

Hvad skal det sige? Hendriette! det er da ikke en Forlovelse?

Palm.

Jeg haaber da ikke, nogen har noget imod det.

Madam Bosborg.

Nej Gudbevares! det er jo saa dejligt, som det kunde være.

Ramler.

Godt Parti — meget godt Parti.

Mel. Brudebands af „Et Folkesagn" (Gade.)

1.

Sandrup (rejser sig).

Medens vort Hjerte frydefuldt slaar,
Skaalen for dem jeg proponerer.
Gid de maa nyde Kjærligheds Vaar

Madam Ramler (klinter).

Ja de skal leve!

Ramler (Klinker).

Gratulerer!

(Almindelig Klinken.)

Vosborg.

Se, hvor Lykken nu sig formerer,
er det dog ej et mærkværdigt Aar?

Chor.

Se, hvor Lykken nu sig formerer,
ja det er dog et mærkværdigt Aar.

2.

Mathias.

O min Sofie! Skjæbnen var haard,
nu dog til varig Fryd den vendes.

Sofie.

Ja og fra nu af, hvordan det gaar,
er det umuligt, vi kan skjændes.

Mathias.

Rent umuligt!

Palm.

Ja men der hændes
meget umuligt i dette Aar.

Chor.

Ja umulig kunde det hændes,
hvis det ej var et mærkværdigt Aar.

3.

Sandrup.

Her mellem Glade ensom jeg staar,
ak, i en Storm mit Skib mon kantre;
jeg søgte Trøst i Dag, som igaar.

Palm.

Atter i Morgen hid De vandre!
Søg frembeles Trøst, men — hos andre!
Alting kan findes i dette Aar.

Chor.

Trøsten let De finder hos andre;
huſk, at det er et mærkværdigt Aar!

Sandrup.

Trøsten maa jeg søge hos andre,
ak ja, det er et mærkværdigt Aar.

4.

Vosborg.

Viſt nok har Stormen raſet i Aar,
ryſtet det Smaa og knuſt det Større;
Kroner og Riger ligger i Skaar,
men vi kom ſelv dog paa det Tørre.
Skaal for Anno otte og fyrre!
Rasmus! det er et mærkværdigt Aar.

Chor.

Skaal for Anno otte og fyrre!
Det er et godt og mærkværdigt Aar!

302914938$